BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Yıl 7 / Sayı 92 / 31 Aralık 1989 / 2.50 DM

1990 YILI HALKIMIZA VE TÜM İNSANLIĞA KUTLU OLSUN!

Dünyamız, 1989 yılında önemli değişiklikler yaratan gelişmelerle yeni bir yıla giriyor.

Dünyada ve bölgemiz Ortadoğu'da mevcut statükoları önemli oranda zorlayan gelişmeler, gelecek açısından umut vaadediyor.

Kürdistan somutunda yeni bir yıla giriş, daha özel bir öneme sahip. Dünya dengelerinde stratejik bir konumda olan Ortadoğu'nun kalbi Kürdistan'da 1989 yılında yaşanan gelişmeler, 1990'ı umut dolu kılıyor.

Kürdistan halkının öncü gücü PKK, ulusal kurtuluş mücadelesinde, dost ve düşman çevrelerin beklemediği düzeyde önemli mevziler kazanma başarısını göstererek yeni bir yıla giriyor. Bu yılı da kazanma ve ulaştığımız mevzilere daha güçlülerini ekleme konusunda umut doluyuz. Çünkü 1990'a daha güçlü kazanım ve tecrübelerle giriyoruz.

Halkımız da, çağdaş önderi PKK'den aldığı güç ve cesaretle yeni bir yıla giriyor. Siyasal birliği ve savaş örgütü ERNK'de daha yoğun ve sağlam şekilde örgütlülüğünü geliştirecektir. 1989'da başvurduğu intifadalarını daha da yoğunlaştırıp yaygınlaştıracaktır.

1990 yılını daha güçlü mevzilerin kazanıldığı ve nihai zafere doğru hızla ilerlediğimiz bir yıla dönüştürmek için, halk olarak, PKK önderliğinde yürütülen ulusal kurtuluş mücadelesine destek ve katılımımızı daha da güçlendirelim!

1990 yılında da zafer bizim olacaktır!

1989'DA KAZANAN KÜRDİSTAN HALKI; KAYBEDEN FAŞİST TC OLDU

1989 yılı mücadelemizle dolu bir yıl olarak geçti. Bu gelişmeler salt gerilla savaşımızın büyük atılımıyla sınırlı değildir. Yani gerilla savaşımımız yer yer özel savaşı sınırlandırırken, genelde ise Türk özel savaşının ilerleyişi kırılarak inişe doğru geçen, dolayısıyla etkinliği kırılan bir duruma düşürüldü. Bu özel savaş güçlerinin inisiyatifi kaybederek gerillaya kaptırdığı anlamına gelir. Savaşan iki askeri güçten inisiyatifi karşı tarafa kaptıran güç savaşı yitirme noktasına gelmiş demektir. Özellikle bu inisiyatifi, düzenli bir ordunun düzenli birlikleri yerine tamamen hareketli birliklerden oluşmuş gerilla karşısında yitirmişse, onu yeniden ele geçirmesi oldukça zordur. '89 yılında Türk ordusunun Kürdistan'da ARGK karşısında içine düştüğü durum budur. Zira bu düzeye indirgenmiş sömürgeci özel savaş, mücadelenin diğer alanlarında da büyük güç kayıplarına uğramıştır. Özellikle Kürdistan halkının gerilla etrafında cephesel düzeyde örgütlenmesi ve yer yer eyleme kalkması Türk rejimini önemli çıkmazlarla karşı karşıya getirmiştir. Bu 12 Eylül rejimindeki çatlaklıkların en üst düzeyde yaşanmasına neden oldu. Rejim, planını uygulamaya geçirmede karşılaştığı sorunları yeni ve köklü değişiklikler yaparak aşmaya çalıştı ve gelişmeleri bu şekilde lehine çevrirme uğraşısına girdi. 1990'a bu yönlü hazırlıklarla giriyor.

Nitekim yeni yıl dolayısıyla rejimin bütün üst düzey yetkilileri yayınladıkları mesajlarında Kürdistan sorununa dikkat çektiler. Bu sorunun, Türk rejiminin birincil sorunu olduğu ve acil tedbirlerin alınması gerektiği noktaları üzerinde durdular. Bu temelde öneri ve tedbirlerini geliştirdiler. *"Bu sürecin, 1990 sonuna kadar gideceğini sanmıyorum. Ama önemli değişiklikler olacak. Bir genel seçimin 1990 içinde yapılması da muhtemel bir olay. Çünkü önümüzde bir dolu temel sorun var. Örneğin Güneydoğu'daki terör olayları, bu olayların artması ve yörede yaşayan halkın huzursuzluğu var. Hala bu konuya ciddi bir yaklaşım gösterilmiş değil. Bu mesele, 1990'da birinci derecede önemli bir olay olarak karşımızda durmaya devam edecek."* (Erdal Inönü, Tercüman)

Alıntıdan da anlaşılacağı gibi, '89 yılı mücadelemizin geldiği evrede rejim, varlığını sürdürmek amacıyla köklü değişiklikler yapmakla karşı karşıya gelmiştir. Tepeden tırnağa kadar kendisini yeniden restore etmeye çalışarak özel savaşa da yeni bir biçim kazandırma çalışmalarına başlamıştır. Nitekim Tercüman gazetesi '89 yılını **"PKK'nın dehşet yılı"** olarak değerlendirmektedir. Özel savaşın hizmetindeki bu gazete, gerilla savaşımımızı 1984 yılından '89

Devamı 3. sayfada

ROMANYA HALKI; ÇAVUŞESKU YÖNETİMİNİ KANLI DEVİRDİ

1989'un son günlerinde emperyalist iletişim organları Romanya'daki gelişmelere oldukça yer verdiler. Özel programlarının neredeyse hepsini kaldıran televizyonlar, bunların yerine Romanya'daki gelişmeleri koydular. Emperyalist-kapitalist sistemin Romanya sorununa bu kadar "duyarlı" yaklaşmasının nedenlerini ana çizgileriyle koymadan önce, kısa da olsa gelişmeleri vermek gerekiyor.

15 Aralık 1989 günü, Macar azınlığın da yaşadığı Temeşvar'da kitle gösterileri başladı. Gösterilerde çıkan çatışmalar sonucu yüzlerce kişi öldü. Bunun üzerine gösteriler ülkenin diğer kentlerine de sıçradı. 21 Aralık'ta Çavuşesku yönetimini desteklemek amacıyla Bükreş'te miting düzenlendi. Ancak mitingde Çavuşesku'nun konuşması protestolarla kesilerek, miting yönetim karşıtı bir gösteriye dönüştü. Çıkan çatışmada çok sayıda kişi öldü.

22 Aralık'ta yönetim karşıtlarının yanına geçen Romen Ordusu halkla birlikte başkanlık sarayına yürüdü. O anda başkanlık sarayında bulunan Çavuşesku ve eşi Elena bir helikopterle saraydan ayrıldılar. Fakat kısa bir süre sonra ikisi de yakalandı ve iki saatlik bir yargılama sonucu Çavuşesku ve eşi kurşuna dizilerek idam edildiler.

Çavuşeskular idam edildiklerinde Romanya bir iç savaş içine sürüklenerek, tam bir yönetim boşluğunu yaşıyordu; hala da bu durum devam etmektedir. Sadece halkın yanında yer alan ordunun örgütlülüğünden söze-

Devamı 11. sayfada

PKK'nin 11. kuruluş yıldönümü kutlamaları kitlesel gecelerle sonuçlandı

Haberleri 8. sayfada

Madenleriyle ünlü bir beldemiz MAZRA

(Elazığ)

-I-

12. sayfada

KÜRDİSTAN'DA BÜYÜK CEZAEVLERİ İNŞA EDİLİYOR

Hürriyet gazetesinde yer alan bir habere göre, sömürgeci Türk Hükümeti 32 milyar 800 milyon lira harcamayla Kürdistan'ın çeşitli alanlarında cezaevleri inşa ediyor. Aynı habere göre, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin yaygınlaşması üzerine, yeni cezaevlerinin yapımı gündeme geldi. Bir araştırmaya göre, Kürdistan'da 9 büyük cezaevinin yapım çalışmaları sürdürülüyor.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin boyutlanması paralelinde tutuklanmalar da yay-

Devamı 4. sayfada

F. Almanya-PKK Davası avukatlarından

BASIN AÇIKLAMASI

16. duruşma gününden sonra savunma, Düsseldorf Yüksek Asliye Mahkemesi'nde görülen Kürt duruşmasında şu hususları tesbit etmiştir:

Ana duruşma, hukuk devletine uygun ve eşit koşullarda yürütülen tüm mahkeme ilkelerine ters düşmektedir.

Şimdiye kadar yapılmış olan tüm "göstermelik terörist duruşmalarında" görülmeyen bir şekilde, insan onuru ile bağdaşmayan duruşma şartları ve sanıklar ile diğer duruşmaya katılanlar için anlaşılabilir bir tercümenin sağlanamaması ile, bu ilkeler mahkeme heyeti tarafından terkedilmiştir.

İddianamenin açıklanmasından sonra yeterli zamanın olmasına rağmen, -ki iddianamenin açıklanması ile duruşmanın başlatılmasına ilişkin karar arasında 10 aylık zaman ve duruşmanın başlatılması kararı ile duruşmanın başlaması arasında yine 2 ay geçmiştir- mahkeme tercümanları tarafından

Devamı 13. sayfada

Fransız polisi yaptığı ev ve dernek baskınlarında 5 yurtseveri tutukladı

Aralık ayı ortalarında Fransız polisi, düzenlediği onlarca ev baskınında ve sokak aramalarında yurtsever Kürdistanlılara yönelik terör uyguladı. Polis önce Kürdistanlı yurtseverlere ait Paris Kürdistanlı Yurtsever İşçiler Derneği (KKWK) çevresine adeta barikat kurdu. Derneğe gidip gelen yurtseverleri çevirerek kimlik kontrolünü yapmaya ve üst aramaya başladı. Bu arama faaliyetlerini derneğin çevresindeki bütün sokaklara kadar yaygınlaştırdı ve 4 yurtseveri gözaltına aldı. Bu aramalarda yüzlerce Kürdistanlının da kimliği kontrol edildi ve üstleri arandı. Ardından gece evlere baskınlar düzenlendi ve 1 yurtsever de bu esnada gözaltına alındı.

Devamı 13. sayfada

Maraş Katliamı 11. yıldönümünde kitlesel olarak protesto edildi

Maraş katliamı, 11.yıldönümü olan 24 Aralık günü Türkiye ve Kürdistan'daki yüksek okul öğrencileri ve demokratik kitle örgütleri tarafından kitlesel olarak protesto edildi. Ayrıca Avrupa'nın çeşitli kentlerinde onlarca toplantı düzenlenerek, verilen seminerlerde katliam protesto edildi.

24 Aralık günü İstanbul Üniversitesi merkez binasında

Devamı 4. sayfada

"O kitlenin hem öğretmeni hem de öğrencisiydi; azmin, fedakarlığın ve cesaretin bir simgesiydi"

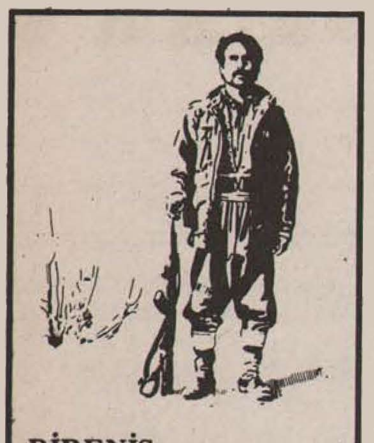

DİRENİŞ KAHRAMANLARIMIZ

"Ben ve arkadaşlarım, PKK savaşçılarıyız. Haklı ve şanlı bir kavganın neferleriyiz. Ölsek de, ülkemizin bağımsızlığı, halkımızın kurtuluşu için öleceğiz..."

Cuma TAK yoldaşı anlatmak o kadar kolay değil. O'nu anlatmaya kelimelerin yetersiz kalacağını bildiğimden, akşamdan beri düşünüp duruyorum; çok yönlü bu büyük insanın hangi meziyetinden başlayacağıma karar veremedim. Düşündükçe yüreğim, denizin yükselip alçalması gibi gümledi durdu. Ve yine kabında durmuyor; gümleyerek dolu dolu vuran yüreğim, **Cuma**'yı anlatmaya aciz kalıyor, ya da ben konuşturamıyorum. **Cuma**'yı tanıyan her insanın O'nu anlatırken aynı ruh halini göstereceğine eminim. Yazacaklarımı tasarlamak için pencereden dışarı baktım; gök kubbe kapkaraydı. Hapishaneye çöken gece esmer bir Medya güzelinin yüzüne sarkan perçemleri gibi simsiyahtı. O korkunç siyahlıkta ölgün ışınlarıyla gökyüzünü süsleyen ve karanlıkta bir noktacık gibi duran yıldızlar beni benden alıp götürdü. Ak karların bir örtü gibi sardığı Halebi köyünü düşündüm. Yine geceydi, dışarıda müthiş bir soğuk vardı; esen rüzgar henüz donmamış karı tozutuyordu. Doğum sancılarıyla kıvranan bir anne ve doğacak çocuğun sevinç ve heyecanını yaşayan baba ile yakınları uyanıktı. Çok sürmedi ki, annenin acıları sevinç karışımı bir mutluluğa dönüştü. Çocuk karlı, tozlu bir gecede doğduğu için "Tozan" adını vermeyi düşündüler, sonradan batıl inançlar ağır bastı, cuma gecesi yaşamla tanışan çocuğa "**Cuma**" adını verdiler.

Cuma, yoksul yarıcı bir ailenin çocuğudur. Daha küçük yaşta yaşamın zorlukları ile tanıştı. Ağaların zulmünü yüreğinin derinliklerinde duya duya büyüdü. Dürüstlüğü, cesareti, yaratıcılığı, babasının nasırlı ellerinden; yüzyılların acısını, acıdan sürülmüş tarla gibi kat kat olmuş, güneşte ekmek gibi kızaran anasının suratından öğrendi. Öğrendikçe kini bilendi, kini bilendikçe öfkesi kabardı.

O'nu arkadaşlarından ayıran en büyük özelliği, çalışkan ve zeki oluşuydu. Üretimle iç içe büyümesi, **Cuma**'da olgun bir kişilik şekillendirmişti. Toplumsal kavgaya atılmasının nüvelerini ta o dönemde aldığını **Cuma** şu sözlerle dile getiriyordu: *"Biz tarlayı ekip-biçiyor, Ağa hiç çalışmadan ürünlere el koyuyor, çok azını bize bırakıyordu. Bu durum beni düşündürüyordu. Toplumsal çelişkileri çözemediğimden tepkimi, ağalara karşı öfke duyma biçiminde dışa vuruyordum."* **Cuma** bilinçlendikçe bu duygusal dışa vurumu bilinçli bir mücadeleye dönüştürerek kavgada en ön safhada da yerini aldı.

Tunceli'de kendisini tanıdım. İlk dönemlerde sessiz, suskun ve durgun bir hali vardı. Okulda henüz siyasi ayrışma yoktu. Daha ortaokuldayken, devrimci düşüncelerle tanışan **Cuma**, kendisine yakın olanlarla fikir alış-verişi yapıyor; bir yandan okuyarak kafasındaki çelişkileri çözmeye çalışıyor, diğer yandan da öğrendiklerini çevresine aktarıyordu. Kısa sürede arkadaşlarınca sevilen, sayılan biri olmuştu. Aralarında ideolojik ve örgütsel bir birlik olmadığı halde, varolan sorunlar kendisine getiriliyor, O da sorunlara akılcı çözümler getiriyordu. İlk etapta okulda varolan faşistlerin temizlenmesi gerektiği fikrini ortaya atarak arkadaşlarına benimsetti. Anti-faşist kavgaya önderlik ederek mücadeleyi aktif bir şekilde yürüttü. Okul sıralarında içinde kalan devrimcilik **Cuma**'yı tatmin etmiyordu. Henüz yeni yeni tartışılan Kürdistan sorunu kafasındaki en büyük çelişkiydi. Ulusal sorunla ilgili yapıtlar okuyor, okutuyor ve arkadaşlarını bir araya getirerek tartışıyor, düşüncelerini olgunlaştırmaya çalışıyordu. O dönemde ideolojik grup çalışmalarını sürdüren **Kürdistan Devrimciler**'i, Tunçeli'yi çalışma alanı olarak seçmişlerdi. Kısa sürede **Kürdistan Devrimcileri**'yle tanışan **Cuma**, örgütsel çalışmaya adımını attı. Arkadaşlar arasında o kadar seviliyordu ki, kendisini o kadar kabul ettirmişti ki, çoğu kişi O'nu kendisine örnek alıyordu. Çevresinde etkinliği büyüktü. Mücadeledeki etkinliği ile kendisini başkalarında yaşatabiliyordu. Özverili etkinliğiyle, ortaklaşmacı uyumuyla bir gençlik lideri oluvermişti artık. İdeolojik tartışmalara giriyor, sosyal-şoven, ulusal inkarcı, reformist milliyetçi ve küçük-burjuva akımlara karşı ideolojik mücadeleyi başarılı bir şekilde yürütüyordu. Gösterdiği olağanüstü çaba diğer yoldaşların uğraşlarıyla bütünleşince **Kürdistan Devrimcileri**'nin etkinliği gitgide arttı. **Cuma**, bu başarıyla yetinmiyor, daha büyük sahada çalışmaların yürütülmesini arzuluyordu. Bunun için de Tunceli gençliğiyle canlı ilişkiler kurarak halka kadar inmeyi başardı. İknacı üslubu, ortak uyumuyla kısa sürede gençlikle bütünleşerek üstlendiği görevi layıkıyla yerine getiriyordu.

Lise son sınıfa geldiğinde **Cuma**'da hem öğrencilik, hem de devrimciliğin bir arada yürümeyeceği kanısı uyanmıştı. O, profesyonel devrimciliği seçerek, bu düşüncesini yakın bir arkadaşına açarak onu da ikna etti. Arkadaşlarıyla birlikte okulu bırakarak memleketi olan Siverek'e devrimci çalışma yürütmek için geldi. Siverek'te siyasi saflaşma bağnaz bir aşamadaydı. Teslimiyetçi hareketler gençliği parsellemişlerdi. **Cuma** bu atmosferin dağılmasının mümkün olduğunu söyleyerek kararlı bir mücadeleye girdi. "Gelişmenin ancak devrimci pratikle sağlanacağı" belirlemesini yaparak Siverek'te ilk devrimci eylemi örgütleyerek tasarımlarını hayata geçirmeyi başardı. İlk etapta küçük bir grup oluşturarak derinlemesine bir çalışmaya yöneldi. Bir taraftan da ideolojik eğitimle propagandaya gereken önemi vererek faaliyetlerini yoğunlaştırdı. Bu çalışmaların ürününü alacağı bir esnada **Haki KARER** yoldaşın afişlemesini yaparlarken, bir arkadaşıyla yakalanarak cezaevine konuldu. Üçbuçuk ay yattıktan sonra salıverildi. Yeniden bıraktığı yerden kavgaya atıldı.

Siverek gibi yoz, kişiliksizleşmiş küçük-burjuvazinin yaygın olduğu bir yerde devrimci çalışmayı yürütmek oldukça zordu. Ama O, zorluklarla çatışmayı ve göğüs germeyi severdi. Hep, *"Yaşam zorluklarla güzeldir, onlar yaşamın tuzubiberidir, onlarsız bir yaşam düşünemiyorum, rahat olanı herkes yaşar, önemli olan zorluklarıyla birlikte yaşamı severek yaşamaktır. Tabii en güzel yaşam onurlu olanıdır"* derdi.

Cuma TAK yoldaşın binlerce kişinin katıldığı cenaze töreni

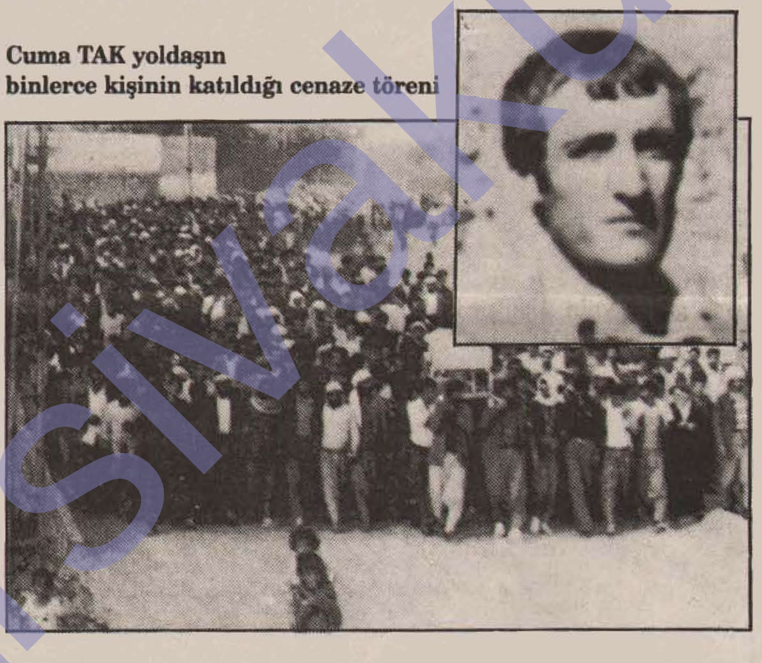

Maddi olanaklar, en alt sınırdaydı. Çoğu zaman bir kez yemek yemekle yetiniyorduk. Çok iyi hatırlıyorum, iki gündür **Cuma**'yı görmemiştim, merak ettim. Görmek için onun evine gittiğimde dış kapının kilitli olduğunu gördüm. Şüphelendim. Bitişik evden dama çıkarak avluya girdim. Kapıyı açtığımda **Cuma**'nın yüzüstü uzandığını gördüm. "**Ne Yapmalı**" kitabı suratının altında açık duruyordu. Dokunduğumda uyanmadı. Açlıktan fenalık geçirmişti, yüzüne su serperek uyandırdım. Gözleri çukura kaçmıştı. İlk sözü, "*Açım*" oldu. Bir kendisine bir de, "**Ne Yapmalı**" kitabına baktım. Ne kadar büyük bir insanla karşı karşıya olduğumu bir kez daha anladım. Kendisine olan hayranlık ve bağlılığım yeniden tazelendi...

Siverek'teki kararlı, sabırlı ve inatçı çalışması ürününü vermişti. O, bunlarla yetinmeyip köylere de devrimciliği taşırmak gerektiğini her fırsatta vurguluyordu. Bu yönde de çalışmaları oldu.

Yıl 1978, aylardan Mart. NEVROZ'la ilgili bildiriler dağıtılacaktı. Sıra liseye gelince teslimiyetçi bir grubun engeliyle karşılandı. Bunu bir saldırı olarak yorumlayan **Cuma**, bildirilerin dağıtılmasına karar verdi. Kıvrak zekasıyla ani kararlar vermede ustaydı. Karar pratiğe geçince tartışma çıktı. **Cuma**, burnunun saban kemiğinden bıçak darbesiyle yaralandı. Devrimci gelişmeleri hazmedemeyen küçük-burjuva akımlar çatışmanın ortamını hazırladılar. Bu telaş, tabanlarını korumadan kaynaklanıyordu. Bunu farkeden **Cuma**, "İdeolojik mücadele, politik dostluk" şiarından hareketle yoğun bir ideolojik mücadeleye girdi. Çalışma alanlarının genişlemesiyle kendisinde saklı duran meziyetleri gün ışığına çıkarıyordu. Gençlik önderi olma özelliğinin yanında, iyi bir örgütleyici, mükemmel bir halk adamı olduğunu kanıtladı. Sadece gençlik içinde değil, halk arasında da anılan, aranılan biri haline gelmişti.

Duyulan ihtiyaç sonucu yeni çalışma alanı olan Hilvan'da faaliyet yürütmeye başladı. Hilvan'da **Cuma**'yı askeri komutan olarak görüyoruz. Kürdistan köylüsünün karakteristik özelliklerini özümleyen biri olarak köylülerle canlı ilişkiler kurdu, sorunları ile ilgilendi. Kırsal kesimde devrimci fikirlerin taban bulmasında önemli rol oynadı. Güven verici kişiliğiyle köylülerin beğenisini kazandı.

Hilvan direnişinde geliştirdiği askeri taktiklerle Süleymanlar'a önemli darbeler vurmada öncülük etti. Nerede bir hareketlilik varsa kendisini orada görmek mümkündü. Üstlendiği görevleri eksiksiz yerine getirmeye özen gösterirdi. Yenilgiyi sindiremeyen bir yapıya sahipti. Lakin, yenilgiler olduğu zaman da usta bir kabiliyetle öğretici dersler çıkarmayı hiçbir zaman ihmal etmezdi. Doğru bildiğini söylemekten geri kalmazdı. En tipik yanı, hatayı hiç bağışlamamasıydı. Nasıl, nerede, ne zaman, ne konuşacağını iyi bilirdi.

Hilvan direnişinde militanca savaşan, **Cuma**'nın mücadele alanı sadece yerelle sınırlı değildi. Parti görevi aldıktan sonra nerede olursa olsun en iyi şekilde yerine getirmeyi ilke haline getirmişti.

Polisle çatışma sonucu yaralanan bir arkadaşı, henüz tedavisi yapılırken, polisin eline geçmeden hastaneden Partinin yaptığı başarılı bir operasyonla kaçırmayı başarmıştı. İstenilen yere ulaştırma görevi **Cuma**'ya verilmişti. Yolda giderken dikkatsizlik sonucu araba devrilir. **Cuma** elinden ve yüzünden yara alır. Hilvan'a geldiklerinde MK ve MAK üyesi **Mehmet KARASUNGUR**, kendisine olan güvenini şu cümleyle dile getirmiştir: *"Cuma, yaralanmakla sağ kolumu kırdın."* Bu sözler O'nun mücadeledeki yeri ve önemini ortaya koyuyordu. Yaşamının bir anını bile kavgadan ayrı geçirmeyen bu yiğit savaşçıya, yaralı dönemi ağır gelmişti. Yeniden göreve dönüşüyle daha çoşkulu, daha azimli kavgasını yürüttü.

Hilvan direnişi, zaferle taçlanırken, Süleymanlar teslim olmuştu. O dönemde halkın siyasi birliğinin oluşturulması önünde engel teşkil eden feodal kompradorların en irisi olan Bucak'a karşı savaş ilan etme gerekliliği kendisini dayatmıştı. **Cuma**, bu mücadelenin ön hazırlıklarına aktif bir şekilde katıldı. Bucak'a karşı gerçekleşen eylemde de elde silah savaştı. Eylemde ayağından yaralandı. Ama o yaralı haline bakmadan çalışmalarını yürüttü. **Cuma**, yörede gericilerin korkulu rüyası haline gelirken, aynı zamanda halkın güvendiği, umut bağladığı bir simge olmuştu.

Siverek direnişi, **Cuma** gibi, köylülerin dilinden anlayan, etkili bir propagandist ve yaratıcı bir komutana ihtiyaç duyuyordu. Siverek'e çağrıldı. Beş yoldaşı ile birlikte kırsal kesim olan faaliyet alanına giderken, Axşun köyünde konakladılar. Bunun haberini alan Bucak, eşkiyalarını Axşun'a saldırttı. 300'e yakın silahlı eşkiya, köyü sardı. **Cuma** ve yoldaşlarının teslim olmasını istediler. Onlar varlık nedeni olan direnişe sarılarak, 7 Eylül'de 300 kişiye karşı çatışmaya girdiler. Köylüler'de onlarla birlikte çatışmaya girdi. Bu olay, duyulunca çemberi yarmak için silahlı bir grup yardımlarına gitti. Ancak silahlı grup çemberi yaramadı. Birgün, bir gece devam eden savaş, **Cuma** ve arkadaşlarının şahadetiyle sonuçlandı. O, ölüm anında bile devrimci onura toz kondurtmadı. Bir eşkiyanın kendisine silah dipçiği ile vurması karşısında, *"Ben dipçikle dövülecek adam değilim, öldüreceksen öldür"* diyerek devrimci kararlılığını göstermesini bildi.

Kürdistan devrimi seçkin bir komutanını yitiriyordu 7 Eylül gecesinde. Yöre halkı yasa boğulmuştu. Halk, **Cuma**'ya olan sevgi ve bağlılığını, doğan çocuklarına O'nun adını vererek gösterdi.

Her zaman andığımız, aradığımız **Cuma TAK** mücadelemizde yaşıyor.

BAWER

1989'da kazanan Kürdistan halkı; kaybeden faşist TC oldu

Baştarafı 1. sayfada

yılına kadar yıl yıl eylem ve tarafların verdiği kayıpların bilançosunu vererek karşılaştırma yapmaktadır. Verdiği rakamlar özel savaşın lehine oldukça çarpıtılmış olsalar da, yine de gerilla savaşımımızda hem konulan askeri eylemlerin sayısal üstünlüğü, hem eylemlerin nitelik gelişkinliği ve hem de düşmanımızın kayıplarındaki fazlalığı gözden kaçmamaktadır. Zaten bu yüzden haberin başlığını **"PKK'nın dehşet yılı"** olarak koymaktadır. Çünkü yaratılan gelişmeler karşısında TC dehşete düşmüştür. Özel savaşı yürütemediğinden rejiminde panik, çürüme ve dağılma ileri boyutlarda yaşanmaktadır. Artık yangın TC bacasını tutuşturmuş durumdadır. Bu yüzden dehşete düşmekte ve avazının çıktığı kadar bağırarak dünya gericiliğinden yardım ve destek dilenmektedir.

Açık ki, kurtuluş mücadelemiz askeri yönüyle sağladığı yetkinleşme ve kapsamlılıkla ileri mevziler kazandı. Bu temelde özel savşın inişe geçmek zorunda bırakılması, '89'un gelişmelerinin ana yönünü ortaya koydu. Fakat gelişmeleri salt bu yönüyle ele almak dar ve tekyanlı yaklaşma olacaktır. Halk savaşımızın asıl amacı, halkımızı savaşa katarak kitlesel bir ayağa kalkışı sağlamaktır. Yoksa tek başına gerilla eylemliliğinin fazla bir anlam ifade edemeyeceği açıktır. Kurtuluş mücadelemizde gerilla halkla bütünleştiği ve onun etrafında örgütlendiği oranda ileriye doğru emin adımlarla yürür. Yani silahlı şiddetle siyasal şiddet içiçe geçtiği ve bu temelde sömürgeciliğe yöneldiği oranda Türk kurumlarının Kürdistan'da tasfiye edilmesi mümkün olacaktır. Bu anlamda siyasal açıdan kitlelerin durumuna bakıldığında mücadelemizde '89 yılının en parlak bir dönem olduğu rahatlıkla görülebilecektir.

Geçmişte Kürdistan halkının ayaklanma ve bu temelde çıkarlarını savunma konusunda ses çıkarmadığı bilinir. Sömürgecilik tarafından şiddetle bastırılabildiği kadar bastırılarak oldukça korkutulmuştur. Bunun için korkunç katliamlardan geçirilmiş, sindirilmiş bir halk gerçekliğimiz vardı. Halk,öyle bir hale getirilmişti ki, kendi kimliğini söylemekten dahi korkar durumdaydı. Türk kurumlarına karşı güçten düşürülerek iki jandarma veya polis gördüğünde korkusundan saklanacak yer arayan bir duruma getirilmişti. Bu tablo halkımız açısından; sömürgecilik tarafından yaratılmış olsa da bir onursuzluğu ve düşürülmüşlüğü ifade etmektedir. İşte bu durum '89 yılı içinde belirgin olarak parçalandı. Halkımız korku duvarını aştı.

Daha önceki yıllarda,açıkça "ben Kürdüm, Kürdistanlıyım" demekten korkan insanlarımız, '89 yılı içinde daha bir cesaretle bu korku psikolojisini aştılar. Halkımız kendi gerçekliği ile yakından ilgili hale geldi. Kürtlük "utanılası" bir konumdan çıkıp, onur, haysiyet ve şerefin payesi düzeyinde halkımızdan bir yaklaşım gördü. Yaşamın bütün alanlarında Kürdistan gerçekliği tartışılır ve Partimizce geliştirilen bağımsızlık çözümü büyük oranda kabul görür oldu. Sıradan her insanımız tarafından sömürgeci otoritenin varlığı tartışma konusu oldu. "Yenilemez" görülen Türk sömürgeci gücünün yenilebileceği kitlelerce net görüldü. Artık, "devlete devlet gerekir" anlayışı parçalanarak, halk olarak örgütlenip savaşılırsa kazanılacağı ve bu süreçte devletleşilebileceği anlayışı hızla kafalarda oluşmaya başladı. Dolayısıyla '89 yılı kazanma psikolojisinin yerleştiği bir yıl oldu. Halkımız bu temelde bir eğilime girerek devrimci savaşımızın çekim alanına yönünü döndü. Bu sahada '89 yılı bir atılım yılı oldu.

"1989, Güneydoğu'da asayiş açısından başarılı geçmedi. 1988'de ortadan kaybolma raddesine gelen PKK, bu yıl bir atılım yaptı, yok olup gitmekten kurtuldu. Bu arada bölgenin bazı sıcak noktalarında, önemli psikolojik başarılar elde etti." (Hürriyet gazetesinin 1989 yılı değerlendirmesinden)

Bu tür değerlendirmeler Türk basınında yeni yıl dolayısıyla çokça yer alıyor. Bu değerlendirmelerde yığınca itirafı yapmak zorunda kalıyorlar. Özellikle Botan'da TC'nin kontrolü yitirdiğini itiraf ediyorlar. Ayrıca, *"PKK,önemli psikolojik başarılar elde etmiştir"* demek de, kitlelerin mücadelemizin çekim alanına girdiğinin itirafıdır.

Bunlar toparlandığında, '89 yılının mücadelemiz açısından en belirgin yönü, gerilla eylemlerinin halkımızı derinden etkisi altına alması ve halkın daha korkusuzca mücadeleye sahip çıkması olmuştur. Nitekim halkımız gerillanın özgür yaşamına duyduğu özlemin ve kimliğini korkusuzca ifade etmenin sınırlarını da yer yer aşarak gücünü eyleme dönüştürdü. Bunun en somut örneklerini Cizre'de, Silopi'de, Nusaybin'de ve Gürpınar'da verdi. Örneğin Nusaybin'de binlerce emekçi, çatışmada şehit düşen gerillaların cenazelerini almak için harekete geçiyor ve alıyor da. Devrimcileri büyük bir törenle defnediyorlar. Yine Balveren köylüleri zorla göç ettirilmeye karşı 5 bin kişilik kalabalıkla, ana karayolunu bir hafta süreyle işgal ediyorlar ve bu sömürgeci uygulamayı durdurmayı başarıyorlar. Halk diğer alanlarda da benzeri eylemlere giriyor. Bu örnekler, Kürdistan gibi bir ülkede halkın özgürlük için ölümün üzerine yürüdüğünü açığa çıkarıyor. Bir zamanlar Kürtlüğün yasak olduğu ve şiddetle bastırıldığı bir ülkede, bugün bu yasak uygulanamıyor. Sömürgeci yasalar kalkmamış olsa da, pratik uygulanılırlığı

verilen mücadele sonucu işlevsiz kılınmıştır. Hatta halkın bu yasaklara uymaması Türk parlamentosu ve basınında da işlenir konular haline gelmiştir. Yani devrimci savaşımımız "suçu" suç olmaktan çıkararak yasallaştırmıştır. Başarıyla tamamlanan birinci adım ikinci adımını da '89 yılı içinde attı. Oluşan Kürtlük ve özgürlük bilinci ölüm çemberini de yararak eyleme dönüşme sürecine girdi. Artık halk, şehidine sahip çıkıyor ve onu sömürgecinin elinden almaktan çekinmiyor. Göçe zorlanıyor, fakat bunu reddederek eyleme geçiyor. Bu tutumuyla sömürgecilere geri adım attırıyor. Bu anlamda '89 yılı sömürgecilere karşı halk düzeyinde başkaldırının ve eyleme geçişin yılıdır. Ve kendi içinde toplumsal- ulusal bünyemizin köktenci tarzda dönüşüme attığı güçlü adımın ve bu temelde halk ayaklanmasının başlangıcıdır.

Zaten TC'nin savaşı kaybetme dönemine girmesi ve dolayısıyla bir çıkmazı yaşaması buradan kaynaklanmaktadır. Çünkü halkımızın eskiyle köklü bir kopuşu salt düşüncede değil, yaşam ve eylemlilikle de geliştirmesi sonucu, TC otoritesi oldukça zayıflayarak kurumsal düzeyde tasfiye sürecine girmiştir. Örneğin Kürdistan'da binlerce ilkokulda eğitim yapamamaktadır.

Bu, Kürdistan'da hem de kurumlarıyla tasfiye sürecine giren sömürgeci otoritenin yerini, karşıt otoriteye terketmesidir. Fakat TC otoritesi öyle hızlı tasfiye olmaktadır ki, mücadelemiz gelişen otoritesini bu süratle kurumlaştıramamaktadır. Çünkü her alana hızla ulaşmak, örgütlenip kurumlaşmak çeşitli nedenlerle istenen düzeyde mümkün olmamaktadır. Dolayısıyla, yer yer bir otorite boşluğu da ortaya çıkabilmektedir. Yani ikili iktidarı geliştirme ve halk demokrasisini inşa etmede böylesi ara süreçler, kurumlaşmama düzeyinde ortaya çıkıyor.

Fakat halkta oluşan özgürlük bilincinin yer yer eyleme -hem de özel savaş güçleriyle çatışmayı göze alacak tarzda- dönüşmesi örgütlenme ve kurumlaşmada da ciddi adımların atıldığını ortaya koyar. Bu anlamda '89, aynı zamanda halkımızın örgütlenmesinde bir hamle yılıdır da. Zaten gençlik ve silahlı düzeyde savaşa katılmak isteyen kesimler ARGK saflarına akın ettiler. Katılım binler düzeyine ulaştı. Diğer halk kesimleri ERNK içinde Koma Gel'ler (Halk Komiteleri) biçiminde örgütlenmelerini ciddi boyutlarda geliştirdiler. Koma Gel'ler özü itibarıyla halk demokrasisinin iktidar organlarıdır. Bu özelliklerinden dolayı halkımızın iktidar olmasında önemli mevziler kazanıldı. Ancak atılan bu adımlar; Parti, Cephe ve Ordumuzun otoritesinin geliştiği ülke geneline yeterince yaygınlaştırılamadı. Bunu gerçekleştirmek önümüzdeki yılların önemli bir görevi durumundadır. Aslında bu görevin tam başarılması; ülke çapında intifadaya kalkışı içermektedir. '89 yılında halkımız intifadaya adımını atarak bunun güçlü örneklerine hazırlanıyor. '89 zaferinin belirgin yönlerinden birini de bu oluşturmaktadır.

1990 yılına ana çizgileriyle belirtilen kazanımlarla giren halkımız, yeni mücadele yılını bu gelişmeler üzerinde şekillendirecektir. Her şeyden önce '90 yılında çatışma ve kazanımların daha büyük boyutlu olması için ortam oldukça uygundur. Çünkü yeni yıla daha büyük olanaklarla giriyoruz. Kazanımlarımız gelişkin ve zengindir. Kürdistan'daki gelişmeler Türkiye ve dünyada güçlü şekilde yankısını buldu. Mücadelemize geniş bir sempati ağı oluşmuş durumdadır. Dolayısıyla TC, rejimini temelden sarsan bu gelişmeleri en azından sınırlandırmayı deneyecektir. Bunun için de özel savaşa daha çok yüklenecektir. Bu da '90'da Kürdistan'daki savaşın daha üst bir boyutta gelişmesine neden olacaktır. Çünkü, *"Şimdiye kadar düzen içi muhalefeti oyalamayı, etkisizleştirmeyi, gerekirse emekçilerin muhalefetini etkisizleştirmeyi çeşitli vaadlerle, süre uzatmalarla başardılar. En kritik dönem önümüzdeki dönemdir. Ve bu süreyi uzatmayı çok zor sağlayabilirler. Önümüzdeki dönem çelişkilerin gerginleşmesi, alttan-üstten, içten-dıştan düzenin zorlanmasıdır. Bununla birlikte bizim mücadelemizin gelişmesi sözkonusudur. Dolayısıyla mevcut iktidar iki cephede zorlanacak; zorlandıkça da daha fazla özel savaş yöntemlerine sarılacaktır. Özel savaş aygıtı daha iyi iş görmeye çalışacaktır. Ve üzerimize baş tehlike esprisiyle sadıracaktır. Sanıyorum daha şimdiden yaptığı budur. Dörtbaşı mamur bir özel savaşı geliştirme, dış ve iç politikayı bunun emrine vermişlerdir. Gerek muhalefetin bu duruma getirilmesi, gerekse de işçi sınıfına yönelik tutumlar, hatta icazetli bir şekilde son olarak 141-142. maddelerin gündeme getirilmesi, barışçıl bir sol adı altında, aslında silahlı devrimci solun gelişmesini engelleme girişimleridir. Yine icazetli işbirlikçi bir Kürt partisi de kurulabilir. Eğer ihtiyaç duyarlarsa bu da özel savaşın bir türedisi olarak düşünülebilir. Ulaşmak istedikleri hedef, bizim gerilla savaşımını derinliğine ve genişliğine oturtmamamızdır. Milli Güvenlik Kurulu'nun en önemli dediği toplantısı; yani yeni kararlar dediği, yeni Kürt politikası dediği toplantısı, açıkça basına yansıdığı gibi, PKK'yi kontrol altına alma ve mümkünse çökertme politikasıdır. Diyeceksiniz ki, bu politikanın eskisiyle ne farkı var? Eskiyle olan farkı şudur; baş gündem maddesi olmasıdır. Eskiden sorunlarından bir tanesiyken, bu gün ise temel sorunudur."* (PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş.)

Evet, sömürgeci özel savaşın '90 yılındaki asıl taktiği gerilla savaşımızı sınırlandırmaktır. 1992'ye kadar oluşturduğu yeni plan hedefinin ana esprisi, çökertme ve imha mümkün olmadığından, bu olacaktır. Bunun için gerillayı halkımızdan koparmak için halkı kazanmayı esas alacaktır. Halka yığınla tavizler vererek, bunlar içinde maddi özendirmeyi ileriye çıkararak şirin gözükmeye çalışacaktır. Yine yer yer tehdit ve baskılarla ve hatta bunu başaramazsa katliamlarla sindirmeye de yönele-

⇨

bilecektir. Dışta ise sınırları "güvenliğe" almak için Suriye, İran ve Irak'a büyük tavizler temelinde ortak mücadeleyi oluşturmaya çalışarak, sınırlarda da çeşitli fiziki tedbirler geliştirecektir.

Yalçın Doğan bu durumu şöyle değerlendirmektedir.

"1980'li dönemin son bir-iki yılı iç güvenlik açısından PKK katliamlarıyla (eylemleriyle, bn.) *yoğunlaşıyor. 1990'da Türkiye'yi iç güvenlik açısından uğraştıracak konuların başında, yine PKK terörü geliyor.*

Buna çare bulmak iki yönlü. Önce 'PKK'nın kaynağını kesmek' (halk desteğini kesmek, bn.) *sonra da silahlı mücadele* (imha, bn.) *etmek. Silahlı mücadele yöntemleri önümüzdeki yıl daha güçleniyor. Yeni teknolojiyle donatılmış silah, helikopterlerle, sınır güvenliğini sağlayıcı, sınırdan geçişleri elektronik araçlarla anında merkeze bildirici teknolojik donanım 1990'da daha da geliştiriliyor.*

Türkiye ayrıca '90'da, yıllardır dilden düşmeyen, ancak bir-iki uygulamasına geçtiğimiz yaz aylarında başlanan 'kamulaştırmayı' hızlandıracak. Şu anda hedeflenen 'önümüzdeki bir-iki yıl içinde sınır boylarında toplam altıyüz kilometrelik bir bölgenin boşaltılması'. Türkiye'nin Irak ve Suriye ile varolan sınır bölgesinde belli bir 'boş kuşak, boş alan, hiç kimsenin bulunmayacağı bir alan' oluşturmayı öngörüyor." (Milliyet, 26 Aralık 1989)

Alıntıda da çok net görüldüğü gibi TC'nin hedefi, gerillayı iç ve dış dayanaklarından izole etmek ve ardından operasyonlarla imhayı gerçekleştirmektir. Bunun için de '90'ın ilkbaharında gerillayı güçten düşürmek amacıyla kış boyu operasyonları sürdürme amaçlanıyor. Bu amaçla Genelkurmay Başkanı Necip Torumtay: *"Örgütün toparlanmasına ve 1990 yılı bahar ve yaz aylarında yapması muhtemel eylemlerine mani olmak maksadıyla Eylül başından bu yana uygulanan harekat kış sürecinde de hiç gevşetilmeden ve aynı tempoyla devam ettirilecektir."* (Hürriyet, 31 Aralık 1989)

Düşman, 1992'ye kadar planının esasında gerilla savaşımımızı önce sınırlandırmayı, ardından da kendisine ciddi zarar vermeyecek düzeye indirgeyip birlikte yaşamayı amaçlıyor. Bu planını hedefe ulaştırmak için de yoğun bir çalışmanın içindedir. Açık ki, düşmanın başarısı mücadelemizin başarısızlığına bağlıdır. Fakat mücadelemizin başarılı olma şansı eskiye nazaran çok çok daha güçlüdür. Bir kere '89'da ortaya çıkan kazanımlar, '90'ın mücadelemiz lehine çok daha dolu geçeceğini kesinleştiriyor. Halk desteği genel ilgiden kurtulup hızla bir eylemliliğe yönelmiş durumdadır. '90 yılında bu eylemliliğin daha kapsamlı ve yaygın olacağını '89 yılı ortaya koymaktadır. Halkımızdaki bu yönelim ARGK'nin nicel ve nitel gücünü daha da arttıracaktır. Bu, ülke genelinde gerillanın derinliğine ve genişliğine kök salacağını daha şimdiden açığa çıkarmıştır. Güçlü bir gerilla savaşıyla birleşecek halk eylemliliği, yer yer, yerel ayaklanmalar düzeyine ulaşmayı sağlattırabilecektir.

O halde '89 yılının zafer dolu güçlü kazanımlarına dayanarak, '90'ı daha ileri mevzilerle kapatmak elimizdedir. Bunun için dürüst ve namuslu her Kürdistanlı, özel savaşın bütün komplolarını boşa çıkaracak tarzda daha bilinçli ve kararlıca görevlerine sarılarak, görevlerinin başında olmalı, temel görevinin de Komal Gel'lerde örgütlenme olduğunu unutmayarak sömürgecileri ülkemizden kovma savaşına katılmalıdır. 1990'ı zaferle kapatmanın biricik teminatı budur.

METRELERCE KAR VE TİPİYE RAĞMEN GERİLLA SAVAŞIMIMIZ SÜRÜYOR

Sömürgeci özel savaş güçleri kış süresince de yaygın operasyonlar sürdürdüler. Ağır kış koşullarına rağmen, ARGK'ye bağlı gerilla birlikleri düşmana güçlü karşı koyuşlar gerçekleştirdiler. Düşmana ağır maddi, manevi ve askeri personel kaybı verdirdiler. Ulaşan sınırlı haberlerde dahi bu gerçeklik kanıtlanmaktadır.

15 Aralık günü Siirt'in Eruh ilçesine bağlı Fındık bucağı Çevrim köyü yakınında büyük bir çatışma meydana geldi. Gerillaların köy yakınında olduğu ihbarını alan sömürgeci kolluk kuvvetleri, büyük bir operasyon düzenlediler. Çembere alınan gerillalar, çemberi yarmak için saatlerce çatıştılar. Çemberi yarma esnasında 2 gerilla kahramanca şehit düşerken, düşman da onlarca ölü verdi.

Yine 16 Aralık'ta Eruh'un Sındık köyüne giden bir ARGK gerilla birliği ile o anda köyde bulunan düşman askeri birliği arasında çatışma çıktı. Uzun süre devam eden çatışmada düşman çok sayıda ölü verdi.

Aynı gün Mardin-Ömerli ilçesine bağlı Gürağaç köyü çevresinde operasyon sürdüren düşman askeriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 4 özel tim elemanı ağır şekilde yaralandı.

23 Aralık'ta Hakkari'nin Çukurca ilçesinde 42 kişi gözaltına alındı. Bunlardan 6 yurtsever tutuklanırken, diğerleri serbest bırakıldı. Gözaltına alınanlar arasında Çukurca Belediye Başkanı da vardı. Gözaltına alınanlar serbest bırakıldıktan sonra yaptıkları açıklamada; *"Koruculuğu kabul etmediğimiz için gözaltına alındık. Zorla bize koruculuk dayatılıyor"* diyerek, özel savaşın pervasızlığını bir kez daha sergilediler. Faşist TC, Kürdistan'da içine düştüğü bataktan kurtulabilmek için insanlarımıza zorla silah vererek savaşı Kürdistanlılaştırmaya çalışıyor. Fakat artık buna gücü yetmediği gibi, daha çok teşhir ve tecrit olmasının da önüne geçemiyor.

TÜRKİYE-IRAK ARASINDA YENİDEN "SICAK TAKİP ANLAŞMASI"

Türk sömürgeci devleti ile Irak sömürgeciliği, yeniden "sıcak takip" anlaşması için ön müzakerelere başladılar. Daha önce, 1984 yılında benzer bir anlaşma sağlanmış ve bu anlaşma 1988 yılına kadar yürürlükte kalmıştı. İran-Irak savaşının sona ermesi nedeniyle, anlaşmanın süresi taraflarca uzatılmamıştı.

Bilindiği üzere, ilk "sıcak takip" anlaşması imzalandığı yıllarda İran-Irak savaşı tüm şiddetiyle sürüyor ve sözümona bu nedenle Irak, Türkiye ile olan "sınırını" kontrol edemiyordu. Gerillaların sınırdan geçişlerini engellemek için her iki sömürgeci devlet, "sıcak takip" anlaşmasını, kendi egemenlikleri için gerekli görmüşlerdi. Bu anlaşmaya göre her iki devletten biri gerek gördüğünde 30 km kadar sınır içlerine kadar operasyon yapabilecekti.

Türk yetkilileri, anlaşmanın sağlandığı o yıllarda verdikleri demeçlerde İran-Irak savaşı nedeniyle, komşularının Türkiye ile olan sınırlarının kontrolünde zorlandıklarını ve Türkiye'nin tek başına sınırları korumayı başaramayacağını belirtiyorlardı. Zaten, "İran-Irak savaşı biterse, PKK de biter" şeklindeki demeçler, Türk devlet yetkililerinin dilinden düşmüyordu. Bu arada belirtmek gerekiyor ki, bu görüşü paylaşan kimi "sol" güçlerin sayısı da az değildi. İran-Irak savaşının bitmesi ardından da PKK bitmediği gibi, önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesini çok daha boyutlandırdı ve böylece birçok düşmanca beklentiyi de boşa çıkardı.

Türk tarafının tekrar Irak'ta "sıcak takip" anlaşması imzalamak istemesi, onun bu yenilgisinin sonucudur. Ocak'ta başlayacak müzakerelerin Şubat ayında sonuçlanması bekleniyor. İmzalanacak yeni anlaşma, bir öncekiyle benzer olacak.

Bu anlaşma ile birlikte, Kürdistan'ı sömürgeleştiren devletlerin belli ortak çıkar noktasında bir araya gelme olasılığı görülüyor. Boyutları dünya geneline uzanan Kürdistan sorununa karşı, 1990 yılında sömürgeci devletlerin yeni ortak yönelimlere girecekleri belirtilebilir.

KÜRDİSTAN'DA BÜYÜK CEZAEVLERİ İNŞA EDİLİYOR

Baştarafı 1. sayfada

gınlaştırılıyor. Mücadelemize artan halk desteğinin kesilmesi, kitlelerin bizzat savaş içersinde yer almaması ve devletin yanında gerillalara karşı savaşmak üzere korucu olması, muhbirlik yapması için yaygın tutuklamaların yapıldığı bilinmektedir. TC bu şekilde yıldırma çabalarını sürdürerek, halka korku psikolojisini egemen kılmak istiyor.

Kitleleri tutuklayarak cezaevlerine hapsetmek, burada işkenclerden geçirerek sakat bırakmak ya da öldürmek, sömürgecilerin başından beri başvurduğu en önemli kozlarından biridir. Çünkü bu yolla kitleleri mücadeleyle bütünleşmekten caydırıcı bir rol oynayabilmeyi umut etmektedir.

Büyük harcamalarla yeni cezaevlerinin inşa ediliyor olması, Türk sömürgecilerinin daha büyük kitlesel tutuklamalara başvuracağını gösteriyor. Tutuklamaların yoğunluğuna mevcut cezaevlerin cevap vermediği ortaya çıkıyor. Amaçlanan diğer bir nokta daha var: Kürdistan'da Türk ordu birliklerinin, dışarıda halkımıza yönelik baskı ve işkence uygulamaları önemli oranda teşhir edilmiş ve bu durum kamuoyunun büyük tepkisini toplamıştır. Ayrıca açıktan yapılan bu uygulamalar, Kürdistan halkını yıldırmak yerine, onun kin ve nefretini toplamaktadır. Bu nedenle sömürgeciler, inşa etmekte oldukları büyük cezaevlerinde kamuoyunun tepkisini çekmeden ve herhangi bir engelle karşılaşmadan her türlü yıldırma ve katletme uygulamalarına başvurmak istiyorlar. Bu amaçla da, birer toplama kampı niteliğine büründürülecek cezaevlerinin yapımına hız veriyorlar.

Maraş Katliamı 11. yıldönümünde kitlesel olarak protesto edildi

Baştarafı 1. sayfada

binlerce öğrencinin katıldığı bir forum düzenlendi. Forumda söz alan konuşmacılar, Türk devletinin 11 yıl önce Maraş'ta gerçekleştirdiği katliamla, özelde Kürdistan halkını, genelde ise Türkiye devrimci-demokratik hareketini sindirmeyi amaçladığını ve günümüzde ise Türk faşizminin Kürdistan'da yeni katliamlar tezgahlamaya çalıştığını vurguladılar. Forumda özellikle de son İkiyaka (Setê) katliamına dikkat çekilerek, Kürdistan'da yürütülen özel savaş teşhir edildi.

Forumdan sonra sloganlar atarak Beyazıt Meydanı'na doğru yürüyüşe geçen öğrencilere, çevik kuvvet panzerlerle saldırarak tazyikli su ve cop kullandı. Buna taş ve molotof kokteyli ile cevap veren öğrenciler, panzerlerin camlarını kırdılar ve polis otolarını tahrip ettiler. Ayrıca panzerlerin üzerlerine gelmelerini engellemek için barikatlar kurdular. Yarım saat kadar süren çatışmada polis ve öğrencilerden yaralananlar oldu. Ve polis 17 öğrenciyi gözaltına aldı. Eylemde en çok atılan sloganlar "**Maraş'ın hesabı sorulacaktır**", "**Vur gerilla vur, Kürdistan'ı kur**", "**Katil polis, faşist devlet**" oldu.

Ayrıca Ankara, Diyarbakır ve İstanbul'daki diğer yüksek okullarda da binlerce öğrencinin katıldığı forum ve protesto eylemleri yapıldı. Bu eylemlerde de yer yer polisle çatışmalar meydana geldi. Ve onlarca öğrenci gözaltına alındı. Yine Kadıköy Kültür ve Dayanışma Derneği lokalinde düzenlenen panele katılan yüzlerce kişiyi, çevik kuvvet saldırarak dağıttı. Binayı arayarak çok sayıda dernek eşyasına el koydu. 14 kişiyi de gözaltına aldı. Ayrıca İstanbul, Ankara, Diyarbakır gibi illerde üzerinde "**Maraş'ın hesabını soracağız**" yazılı olan onlarca bombalı pankart asıldı. Çeşitli şahsiyetler basın açıklamaları yaparak Maraş katliamını protesto ettiler.

Avrupa'da Maraş katliamının 11. yıldönümü dolayısıyla çeşitli kentlerde seminerler düzenlendi. Her seminere yüzlerce Kürdistanlı yurtsever katıldı. Seminerlerde sömürgeci Türk devleti tarafından gerçekleştirilen katliamın hedefleri açıklandı. Maraş katiamının kurtuluş mücadelemiz açısından anlamı ve yeni katliamlara karşı yurtseverlik görevleri üzerinde duruldu. Ayrıca Kürdistan'da yürütülen özel savaş teşhir edildi.

TC, Maraş katliamını temelde kuruluşunu yeni gerçekleştiren Partimiz PKK'ye cevap vermek amacıyla düzenledi. Bununla, Partimizi ve halkımızı atılan tarihi adımdan vazgeçirmeyi amaçlamaktaydı.

Bunun için Maraş'ta yaptığı korkunç katliamda çoluk çocuk demeden yüzlerce Kürdistanlıyı katletti . İnsanlarımız evleriyle birlikte yakıldı ve işkenceyle katledildi. Ardından, Partimizin örgütlendiği alanların tümünde sıkıyönetim ilan edilerek, resmen savaş açıldı.

Sömürgeci TC'nin daha mücadelemizin başında bu şekilde kanlı ve sadist yöntemlere başvurması kurtuluş savaşımız karşısında daha o zaman alacağı tutumu açık bir biçimde ortaya koymuştu. Fakat Kürdistan halkı PKK önderliğinde çağdaş ve modern bir kurtuluş savaşına atılmıştı. Dolayısıyla faşist TC'nin bu yönelimleri tutmayacak, en sonunda 12 Eylül faşist darbesiyle rejim değişimine gitmek zorunda kalacaktı. Bütün bunlara rağmen mücadelemiz Partimizin önderliğinde yükselişini sürdürdü. Kürdistan'da Türk özel savaşını ciddi çıkmazlarla karşı kaşıya getirdi.

12 Eylül rejiminin çürümesi ve dağılması ileri boyutlarda yaşanır hale geldi. Böylece Partimiz Maraş katliamına en güçlü cevabı vererek dökülen her damla kanın hesabını tek tek TC'den sormaktadır.

HUNHARCA GERÇEKLEŞTİRİLEN FAŞİST KATLİAMLARDAN BİR ÖRNEK DAHA!

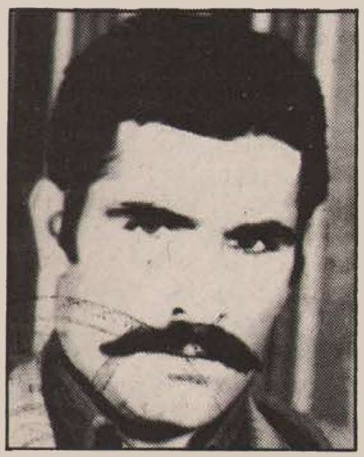

Şehmus ERGİN

Asya ERGİN

Şırnak'ın Nerex köyünde Şehmus ve Asya ERGİN adındaki yurtseverler, geceyarısı evlerinde sömürgeciler tarafından çocuklarının gözleri önünde kurşunlanarak katledildiler.

Son aylarda peşpeşe gerçekleşen olaylardan da anlaşılacağı gibi, sömürgeci faşist Türk devleti halkımıza yönelik saldırılarında son çare olarak gündemleştirdiği kitle katliamlarına hız kazandırmakta ve her geçen gün bu katliamlara bir yenisini daha eklemektedir. Ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişerek, kitleselleşmesine ve ayaklanmalar düzeyine ulaşmasına paralel olarak gündemleşen düşmanın bu yeni politikası, onun katliamcı karakterini daha açık ve net bir biçimde açığa çıkardığı gibi, mücadelemiz karşısında tümüyle çözümsüz olduğunu ve tüm çabalarına rağmen herhangi bir önlem geliştiremediğini kanıtlamaktadır. Faşist Türk sömürgecileri, yürürlüğe koydukları katliam politikasıyla mücadelemizin daha ileri aşamalara sıçramasını ve kitle ayaklanmalarının gelişmesini önlemeye çalışmakta, bu temelde kitlelere gözdağı vermeyi amaçlamaktadırlar. Daha büyük katliamlara hazırlanmanın ön provaları biçiminde gelişen bu katliam olaylarından biri de Şırnak'ın Nerex köyünde iki yurtseverin öldürülmesi, hunharca katledilmesi biçiminde gelişmiştir.

Çok amaçlı ve oldukça planlı bir biçimde uygulanan sömürgeci kitlesel katliam politikasının Cizre, Silopi, Eruh, Şırnak gibi alanlarda gündemleşmesi, sömürgecilerin bu vahşeti sergilemelerindeki gerçek amacı ortaya koymaktadır. Silahlı direniş mücadelemizin başlangıcından itibaren sıcak savaşım alanlarımızın başında gelen ve genel mücadelemizin düzeyini formüle eden Şırnak alanındaki gelişmelerin, bugün bir ayaklanma düzeyine ulaştığı ve yediden yetmişe tüm insanlarımızın katılımıyla gerçek bir halk savaşı boyutuna ulaştığı bilinmektedir. Halkın yüzde doksanbeşinin ARGK ve ERNK bayrağı altında bilinçli ve örgütlü bir savaşıma yönelmesi, diğer yandan düşmanın sürgün, katliam ve her türlü tehditlerine rağmen aktif bir direniş konumunda olması, faşist Türk sömürgecilerinin bu alanımıza yüklenmesinin temel nedeni olmaktadır. Nitekim, Botan ve özgülde Şırnak'taki mücadelemizin gelişmesinin daha üst aşamalara sıçramasının önüne geçmeyi, geneldeki mücadelemizin önüne geçmiş olmakla eşdeğer tutan sömürgeciler, baştan beri, Özel Harp Dairesi'nce yönetilen sert-yumuşak, dolaylı-dolaysız özel savaş yöntemleriyle alana yüklenmiş ve mutlak sonuç almaya çalışmışlardı. 1989 yılının her bakımdan düşman açısından bir yenilgi yılı haline getirilmesi ve bizzat onun yaptığı itiraflardan da anlaşıldığı gibi, planladığı ve arzuladığı sonuca ulaşmak bir yana, kısmi bir sonuç bile elde edememiş, Botan'dan yayılan isyan kasırgasının adım adım tüm ülkeyi sarmasının önüne geçememiştir. Bu gerçeklik, TC'nin ulusal kurtuluş mücadelemizi gölgelemek amacıyla "kültürel özerklik" gibi siyasal çözümleri de gündemde tutmakla birlikte, askeri çözümlere ağırlık vermesinin ve bunu da kitlesel katliamlar biçiminde gerçekleştirmesinin temel ve belirleyici nedenidir.

Halk demokrasisi biçiminde ifadesini bulan ikili iktidara doğru gidildiği bir dönemde, özellikle de Şırnak gibi alanlarda katliamların gündemleşmesi ve gerçekleştiriliyor olmasını bu çerçevede ele alıp değerlendirmek, TC'nin amaçlarını anlamak ve yorumlamak açısından yeterlidir.

Şırnak'ın Nerex köyü, silahlı direniş mücadelesine 30'un üzerinde savaşçı vermiş ve bugüne kadar da aktif direniş içinde olmayı başarmış olan bir köydür. Köyün yurtseverlerinden olan ve uzun bir süredir ERNK bayrağı altında ulusal kurtuluş mücadelesinin aktif birer milisi olarak çalışan **Şehmus** ve **Asya ERGİN** yoldaşların geceyarısı sömürgeci kontralar tarafından kendi evlerinde kurşuna dizilerek katledilmeleri, birçok şeyin izahı olduğu gibi, gerçek anlamda bir vahşet olayıdır. 6 çocuk sahibi olan **Şehmus** ve **Asya ERGİN** çiftinin kendi çocuklarının gözleri önünde kurşunlanarak katledilmeleri, her şeyden önce düşmanın gelişen mücadelemiz karşısında korku ve çaresizlikten kaynaklanan vahşeti ne düzeye vardırdığını göstermektedir. ERNK saflarında aktif birer milis olarak savaştıkları süre boyunca, bir yurtseverin üzerine düşen tüm görevleri engin bir Kürtlük ruhu, cesaret, azim ve kararlılığıyla yerine getiren bu yurtseverlerin şahsında katledilmek istenen, sömürgeci faşist Türk devletinin sonunu getirecek olan temel gerçekliğimizdir. Düşman, bağımsız bir Kürdistan özlemiyle ölümüne bir mücadele içine giren ve bu uğurda her şeyi göze alan değerli yurtseverlerimizi katletmekle ordulaşan bir halkı katletmeyi amaçladığını ve bu uğurda başta vahşet olmak üzere, her şeyi mübah gördüğünü bir kez daha kanıtlamıştır. Kadını, erkeği, yaşlısı ve çocuğuyla ordulaşan, direnen bir halk gerçekliğiyle karşı karşıya olduğunu ve bu niteliğe bürünen bir direnişin durdurulamayacağını çok iyi bilen faşist Türk sömürgecileri, kitle katliamlarına yönelmeyle, kitle ayaklanmalarını önlemeye ve gelişmekte olan mücadelemizi durdurmaya çalışmaktadırlar. Bu, her şeyden önce tükenmişliğin ve ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısındaki çaresizliğin ürünü olduğundan, TC'yi kurtarması bir yana, çöküşünü daha da hızlandıracak ve onu döktüğü kan gölünde boğacaktır.

YURTSEVERLERİMİZ SAHİPSİZ DEĞİLDİR!

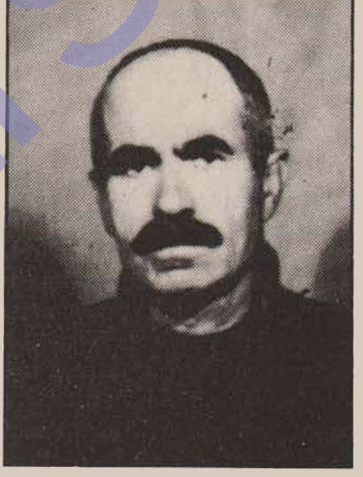

Salih ÜREN, ulusal kurtuluş mücadelemizin bir milisiydi. Uludere'nin Bleh köyünden olan bu milisimiz, 6 çocuk babasıydı. Ağustos 1989'da düşmanın satın aldığı kiralık katiller tarafından düzenlenen bir komplo sonucu şehit düştü. Hunharca katledilen ulusal kurtuluşçu milisimizin katili, yapılan soruşturma sonucu bulundu.

Yapılan bu alçakça komploya karşılık, kiralık katilin kafası kesilerek, kitleler nezdinde teşhir edildi. Katilin kafası, pankartın da açıldığı yola bırakıldı. Toplanan kitlelere yönelik konuşma yapılarak, katilin suçu açıklandı.

Milislerimizin sahipsiz bırakılmaması, suçluların hakkettikleri cezaya çarptırılmaları kitleler üzerinde büyük bir etki yarattı.

CİZRE'DE 3 YURTSEVER KOMPLO SONUCU KATLEDİLDİ

Hacı GÜZEL

Sömürgeci-faşist Türk devletinin halkımızı katletme uygulamaları birçok alanda gerçekleşiyor. Bu katletme uygulamaları sinsi yöntemlerle sürdürülüyor; sömürgeciler gizleyebildiklerini olup-bittiye getiriyor, gizleyemediklerini de gülünç gerekçelerle geçiştiriyorlar. ERNK taraftarları **Mehmet GÜZEL, Hacı GÜZEL** ve **Mehmet AYDIN**, ulusal kurtuluş mücadelesini desteklediklerinden ötürü kalleş bir komplo sonucu katledildiler. Olayda **Osman GÜZEL** adlı yurtsever de yaralandı.

Jirkan ve Teyan, yörede tanınan iki aşirettir. Bu aşiretlerin kimi kesimleri geçmişte ulusal kurtuluş mücadelesine karşı tavır almıştır. Ancak 1989 yılında ARGK'nin çağrısı üzerine Teyanların yoksul kesimi, aşiret reisleri olan işbirlikçi Kamo'nun denetimini reddederek zozanlara çıktı. Gerillaların bu kesimle yakından ilgilenmeleri sonucu, oldukça önemli gelişmeler ortaya çıktı. Daha önceleri TC'nin özel desteğine rağmen işbirlikçi Kamo, zozanlara çıkma cesaretini bulamadı; denetimindeki kesimin de çıkmasına engel olmaya çalıştı. Yine, Teyanların yoksul kesiminin yanısıra Jirkilerin yoksul kesimi de ARGK gerillalarına yakınlık duyarak, işbirlikçi aşiret reislerine ve sömürgeci güçlere karşı tavır aldılar.

Aşiret güçlerinin bu şekilde parçalanarak zayıflaması sonucu kudurganlaşan bu aşiret reisleri, adamlarıyla düşmandan silah alarak çeteleştiler. Düşmana dayanarak eski düşmanlıkları körüklemeye başladılar. Jirkanlar, azılı çete Mala Mıhas Reşo ile anlaşıp ERNK'nin aktif taraftarlarına yönelik komplo gerçekleştirdiler. Komploda Teyan aşiretine mensup ve Cizre doğumlu olan **Mehmet GÜZEL** (47), **Hacı Güzel** (34), **Mehmet Aydın** (35) şehit düştüler ve **Osman Güzel** (19) yaralandı.

Düşmanın ve uzantısı işbirlikçilerin bu komplosu, yurtsever yoksul kesimin cesaretini kırmayı ve ulusal kurtuluş mücadelesinden kopmasını hedeflerken, ters etki yarattı. Bu yurtsever kesimlerin kini ve öfkesi daha da arttı ve bizzat olay sonrasında oğullarını ve kızlarını ARGK'ye savaşçı olarak vererek kararlılıklarını ve yılmayacaklarını kanıtladılar.

Bir generalin ağzından TC'nin Kürdistan çıkmazı

Ulusal kurtuluş mücadelemizin zaferle kapattığı 1989 yılında önemli gerçekler ortaya çıktı. Bu yıl içerisinde inkar edilemez veya gizlenemez kadar açık olan gelişmelerin yaşanmasının yanısıra, Türk sömürgeci rejimince ısrarla gizlenen ve ulusal kurtuluş mücadelemizin aleyhinde gösterilen gelişmeler de istenmeye istenmeye telaffuz edilmek zorunda kalındı. Yazımıza konu ettiğimiz, 11 Nisan-3 Temmuz 1989 tarihleri arasında Kürdistan'da Özel Kolordu Komutanı olan şimdiki emekli korgeneral İsmail Selen'in itirafları ilginçtir. Bu itirafların ilginçliği, yeni bir gelişmenin yaşanmasından, ya da bilinmeyen bir durumun ortaya çıkmasından çok, TC'nin o bilinen büyük sahtekarlığının altındaki derin çözümsüzlüğü bir kez daha alanen ortaya koymasında yatıyor.

Sömürgeci egemenliğin yetkililerinin ne zaman Kürdistan sorunuyla ilgili konuşsalar, nasıl iddialı-keskin demeçler verdikleri, bu yönlü gelişmelere ilgi duyan herkes tarafından çok iyi bilinmektedir. Bir Bölge Valiliği örneği vardır; H. Kozakçıoğlu göreve atandığında, ulusal kurtuluş mücadelemize ömür biçiyordu. 1987'nin Temmuz'unda göreve başlamış ve, *"...Halkı PKK karşısına çıkararak, önümüzdeki kış aylarında kökünü kazıyacağız"* şeklinde iddiada bulunup, faşist rejimin tüm umudunu kendine bağlamıştı. Aradan aylar, mevsimler geçti; bu sürede Bölge Valiliğinin fonksiyonu yerle bir edildi, rejimin umutları, yerini hayal kırıklığına bıraktı ve kazanan PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesi oldu. Faşist-sömürgeci rejimin vazgeçilmez silahı olan özel savaş, can çekişme sürecine girdi. Ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında yenilgi üstüne yenilgi almaktan kurtulamayan TC, bir parça da olsa prestijini kurtarmak için kurbanlar seçti, başarısızlığın faturasını bunlara çıkardı. Bu kurbanlardan biri de, Kürdistan'daki Özel Kolordu Komutanlığına atandıktan 82 gün sonra görevden alınan İsmail Selen'dir. Bu faşist komutan, görevden alındığı dönemde, yenilgi faturasının kendisine çıkarılarak kurban seçildiğini farketmiş ve buna tepki duyarak, istifa edip, Jandarma Genel Komutanlığı'ndan ayrılmıştı.

Kürdistan'da özel savaş, en üst düzeyde temsilini Bölge Valiliğinde buluyor. Bu özel savaş kurumunun artık gereksiz ve sembolik olduğunu birçok çevre açıktan dile getiriyor; bu çevreler içinde TC'nin yetkili kişi ve kurumları da vardır. TC'nin Kürdistan'da gerçekten derin sancılarla çırpındığı, Nokta dergisinin İ. Selen'le yaptığı röportajda çok net görülüyor.

Nokta dergisinin, *"PKK'ya karşı mücadele sizce olumlu*

⇨

yönde mi, yoksa olumsuz yönde mi gelişiyor" sorusuna Emekli Korgeneral İ. Selen'in verdiği yanıt şöyle:

"Eğer aldığımız tedbirler yeterli olsaydı, PKK bugünkü safhaya gelmezdi. Adamlar, ben orada iken bölük safhasını bitirmiş, tabur safhasına geçmişlerdi. Eğer biz başarılı olsaydık, üst seviyede bir devlet görevlisi bugün aracına bindiği gibi Şırnak'a, Çukurca'ya ya da Beytüşşebap'a gidebilirdi."

Başarısızlıklarını emekli olduktan sonra itiraf eden İsmail Selen, en büyük hatalarının, "hastalığı iyi teşhis edemediklerinden" kaynaklandığını belirtiyor. Ve Kürdistan'daki durumu, bu yıl tartışma konusu olan Türk ordusunun başarısız olduğunu ve bu ordu ile sonuç alınamayacağını şu sözlerle yansıtıyor:

"Eğer gerillaya karşı muntazam ordu ile başarılı olunsaydı, SSCB Afganistan'dan ve ABD de Vietnam'dan başarısız olarak dönmezdi. Karşımızda söylendiği gibi 'iki çapulcu' olayı yok. Bir gerilla faaliyeti vardır."

1989 yılı içerisinde taktik hattını daha güçlü oturtan Partimiz, ulusal kurtuluş mücadelemizin tarihinde görülmemiş gelişmeler yarattı. Doğal olarak Türk ordusu bu gelişmeler karşısında büyük bir sarsıntı geçirdi ve bu durumuyla tartışma konusu oldu. Bu dönemde çeşitli çevreler, orduya bakış açılarını değiştirdiler. Faşist ordunun "kutsallığı", "tabuluğu" ve "dokunulmazlığı"nda büyük gedikler açıldı. Genelkurmaylığın, *"Karşımızda silahlı bir güç bulunuyor. Bu güç ve onu destekleyen herkes düşman olarak görülecektir. Silaha karşı silah kullanmak zorundayız"* açıklaması faşist ordunun Kürdistan'daki çıkmazının bir sonucu olarak yapılıyordu. Evet, Kürdistan Vietnamlaşmıştır. İ. Selen, Nokta dergisinin, *"Yanlış teşhisin yanlış çözümler getirdiğini"* söylediğini hatırlatarak, yöneltiği *"Sizce doğru teşhis nedir"* sorusuna, şu karşılığı veriyor:

"Bir kere teröriste aynı taktikle, başka bir ifadeyle silaha aynı silahla mukabele edilmesi lazım. Yalnız silahlı kuvvetlerle, zabıta tedbirleriyle bu olayın önüne geçilemeyeceği açıktır. Üstelik alınacak tedbirlerde de geç kaldık gibi geliyor bana." Sömürgeci asimilasyonu da başaramadıklarını belirten İ. Selen, Kürdistan'da ortaya çıkanın bir milliyetçilik olduğunu belirtiyor ve *"...bunu söndürebilecek bir ülke var mıdır acaba? Cumhuriyetin ilanından bugüne kadar, o bölgedeki anneye Türkçe öğretememişiz, 1950'li yıllarda bölgede Türkçe fazla konuşuluyordu, bugün ise hemen hemen konuşulamaz duruma gelmiştir"* diyor.

Alıntıda da görüldüğü gibi, emekli korgeneral, gerçekleşmesi mümkün olmayan bir çözüm sunuyor. Halka dayalı bir gerilla mücadelesinin önlenmesi, hiçbir devletin üstesinden gelebileceği bir iş değildir. Gerçek böyle olduğu içindir ki, tarihte Vietnam bataklığından bahsedilir. TC, kontr-gerilla faaliyeti denemelerinde bulundu, özel vurucu timler yetiştirdi ve en son olarak da çevik kuvvetleri savaşa soktu. Bu karşı-devrimci faaliyeti, Kürdistan'daki gerilla savaşını imha etmesini bir yana bırakalım, gelişmenin hızını bile yavaşlatamadı.

İsmail Selen'in bir itiraf noktasını da çoğu çevrenin görüşbirliği içinde olduğu köy koruculuğu çıkmazı oluşturuyor. Olağanüstü Hal Bölgesi Vali Yardımcısı Nazif Kayalı, Tercüman gazetesine verdiği demeçte, Kürdistan'daki gelişmeleri çarpıtarak değerlendirirken, koruculuk sisteminin başarılı olduğuna değiniyor. Nazif Kayalı, *"Koruculuk sistemi son derece başarılı... Halkın korucu olması için devlet baskısı sözkonusu değil"* diye görüş belirtirken; Özel Kolordu Komutanıyken korucuların da içinde bulunduğu operasyonları bizzat yöneten İ. Selen, *"Koruculuk sizce doğru bir çözüm mü"* şeklindeki soruyu şöyle yanıtlayarak, Bölge Valiliğini yalanlıyor:

"Koruculuk uygun bir sistem değil. Uygun bir sistem olsa idi, bu kadar korucunun bulunduğu bir yerde teröristlerin dolaşamaması gerekirdi. Bölgede yeteri kadar güvenlik kuvveti, birlik ve geçici köy korucusu olduğu halde onlar rahat dolaşabilmektedirler."

Aşiretlerin silahlandırılmasının doğru olup olmadığına ilişkin soruya, İ. Selen, bölgede ağır iklim ve arazi şartlarında devletin güçlü olmadığı ve böylelikle bir boşluğun doğduğu, bunu ise ancak bozulmaması gereken aşiret yapısıyla doldurmak gerektiği şeklinde yanıt veriyor. Burada TC'nin Kürdistan'daki denetiminin gittikçe zayıfladığı ve aşiret yapısına dayanarak yaşamaya çalıştığı itiraf ediliyor. Bir zamanlar, Kürdistan'daki işbirlikçi aşiretler, TC'ye dayanarak etkinliklerini geliştirmeye çalışırlarken, günümüzde ise TC kendi uşaklarına muhtaç duruma düşmüştür.

"Polisiye önlem olarak neler yapılabilir" sorusunu ise İ. Selen umutsuzca şöyle cevaplandırıyor:

"Polisiye hizmeti, mükellef er'le yapmak mümkün değil, hizmette istihdam edeceğimiz profesyonel zabıtaya ihtiyacımız vardır. O bölgeye gönderdiğimiz zaman asgari 4 sene hizmet yapabilecek ve o bölgeyi bilerek gidecek, PKK'nın ve vatandaşın yapısını bilecek personel ile bu işi yapabiliriz. Bir de zannedersem en büyük zaafiyetimiz şu: İstiklal Savaşı'nda kendi ülkemizi düşmandan korumak için büyük fedakarlık yaparak mücadele verdik. Şimdi ise o bölgede mücadeleye gidecek olan erbaş ve erlere aileleri 'aman oğlum' diyorlar. Yani 'sen hiçbir şeye karışma' anlamında, ki bu ikazdan sonra zaten bu iş bitmiş oluyor."

Göklere çıkarılıp efsaneleştirilen Türk ordusunun "mehmetçikleri", cumhuriyet tarihinin en büyük psikolojik ezikliğini hissediyorlar. Erler, Kürdistan'ı kendileri için ölüm bataklığı olarak gördüklerinden, ARGK gerillalarına karşı savaşmaktan çok, her yeni günü nasıl ölüme yakalanmadan geçireceklerinin telaşını yaşıyorlar. Türk askerinin Kürdistan'da böyle bir yenilgi psikolojisini taşıdığı kesindir. Bu savaşa yakından tanık olan ve içinde yer alan İ. Selen, bilinen ama TC yetkililerince açıklanmayanı itiraf ediyor, "mehmetçiğin" fedakar olmadığından da yakınıyor.

TC'nin, ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesinin ve giderek zafere ulaşmasının önüne geçemeyeceğini yarım ağızla ima eden İ. Selen, Kürdistan sorununun dünyaya uzanan boyutlarını da itiraf ediyor. TC'nin Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine ilişkin bir politikasızlık çıkmazı içinde olduğunu kabul eden İ. Selen, *"Sizce devletin Güneydoğu ile ilgili açık bir politikası var mı"* sorusunu şöyle yanıtlıyor:

"Böyle bir politikamız olsaydı, bu safhaya gelmezdik. Olayların üzerine günlük tedbirlerle gidilmiştir... Aradan 5 sene geçtiği halde biz hala olayların gerisinden gidiyoruz. Artık konu Türkiye sınırlarını aştı; Avrupa'ya, dünyaya intikal etti."

İ. Selen, *"Sınır ötesi harekat ne ölçüde etkili olabilir"* şeklindeki soruyu ise, *"Sınır ötesi harekat, kolay değil. Biz bunun bir denemesini yaptık. Halbuki bir sınır ötesi harekat yapmış olsaydık, Kuzey Irak'tan şimdi çıkmış olmamız da mümkün değildi"* şeklinde cevap veriyor.

Bu röportajda görüldüğü gibi, dikkat çeken bir nokta vardır: TC'nin Kürdistan'daki savaşta görev yapan, ya da dolaylı yollardan konuyla ilgili olan yetkilileri, bulundukları görevle bağlarının kesilmesinden sonra itiraflarda bulunuyorlar. Burada, soruna kişisel bir yaklaşım aranmamalıdır. Bu, sömürgeci devletin gerçekler karşısında zorlanması ve bu gerçekleri kişiler şahsında itiraf etmesidir.

○

MİDYAT'TAN ZORUNLU OLARAK YURTDIŞINA ÇIKAN ERNK TARAFTARI İKİ YURTSEVER, SON DURUMU ANLATIYOR

Berxwedan: Ülkede PKK ile devletin halk içerisindeki son durumlarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

SE:Mücadele, büyük aşamalar kaydederek, ülkede yaşamayanların inanamayacağı boyutlara ulaşmıştır. Berxwedan'ın kitle yayın organı olması açısından, gazeteye yazılabilecek kadarını söylemekle yetineceğim. Örneğin; Midyat'ın 57 köyünden sadece üç köy, koruculuğu kabullenmiştir. Bizim köy, yaklaşık 560 hanedir, bir tek haine rastlayamazsınız. Bunları, ölçü olarak ele aldığımızda mücadelenin hangi düzeyde olduğu daha iyi anlaşılır. Bu büyük potansiyel, özellikle 1988-89 yıllarında yaratıldı. Geniş bir cephe örgütlenmesi ve büyük bir yurtsever halk topluluğu oluşunca sömürgecilerin bütün planları alt-üst oldu, haberleşme ve istihbarat kanalları tıkandı ve yöremizdeki hakimiyeti felce uğradı. Onun yerini, halkın öz yönetimleri aldı. Halk kendi sorunlarının çoğunu kendisi çözüyor. Sonra Midyat, bir mozaikler topluluğudur. Kürtler, Araplar, Asuriler, dini açıdan ele aldığımız zaman ise, Müslüman, Hıristiyan ve Yezidi Kürtleri birlikte yaşıyorlar. Sömürgeci devlet, daha önce Arapları ulusal kurtuluş mücadelemize karşı kullanabilmişti. Fakat şimdi onlar da giderek saflara katılıyor, çünkü Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi sadece Kürtlerin değil, Kürdistan'da yaşayan herkesin kurtuluş ve özgürlüğü içindir.

Koruculuğu azgınca sürdüren ağalar, Kerbenê seyitleri, Felemez ve Sabri Cimo'dur. Bunlara Zaxuran köyünü de katabiliriz. Bu hainler için zaten geri dönüş de sözkonusu değildir. Çünkü çok ağır suçlar işlemişlerdir. Diğer korucular, daha önce silahlarını bıraktılar, kabul edilmedi, fakat kullanmayınca devletin kendisi alıyor.

K: Bölgede iktidarın varlığı zora dayalı olarak sürdürülüyor. bizim köyümüz, ARGK'ye birçok savaşçı vermiş, halk milisleri sorununu halletmiştir. Kontraların şaşırtma taktiği iflas etmiş, halk ARGK ile haberleşmeyi kendi yöntemleriyle yaratarak rayına oturtmuştur. Ordu eskiden bütün şiddetiyle üstümüze gelirken, şimdi şeker politikası uygulayarak kendisini şirin göstermeye çalışıyor. Ulusal bilinci yüksek bir noktaya ulaşmış bulunan halkımız, bu politikadan da etkilenmiyor. Kısacası, sömürgecilerin bütün uğraşları bozguna uğramaya mahkumdur. Çünkü ulusal kurtuluş mücadelesi sorumluluğunu halkın kendisi de paylaşıyor ve görevlerinin bu mücadelede neler olduğunu anlamış durumdadır.

ARGK, halkımıza, hainlerin sonunun feci bir ölüm olduğunu kavrattı ve koruculardan korkmadan üzerlerine gitmelerini öğretti. Eskiden saldıran korucular olduğu halde, şimdi aktif olan halk milisleridir. Faşist devlet, köy korucuları vasıtasıyla ARGK'yi engelleyebileceğine inanarak bu işe soyunmuştu. Fakat, durum şimdi tam tersi oldu. Sömürgeci Türk devleti, köy korucularını korumak için faşist ordudan özel bir kuvvet ayırarak savunmak zorunda kalıyor.

Berxwedan: Cezaevleri mücadelesini nasıl değerlendiriyorsunuz?

SE:Önce de söylediğim gibi, Kürdistan'da 7'den 70'e herkes görevlerini biliyor. Kitlesel tutuklamalar yapıldı. Bunların çoğunluğu kısa bir tutukluluk döneminden sonra serbest bırakıldı. Bundan anladık ki, PKK savaş esirleri sömürgeci zindanları, devrim üniversitesine dönüştürmüşler. Birçok sempatizan ve kadro adayını hazırlayarak halk arasına geri gönderdiler. Diyarbakır zindanının dağıtılması, ben buna bağlıyorum. Kadrolar cezaevinden dağıtıldılar. Fakat PKK, Kürdistan'da sayısız kadrolar yaratarak toplumu değiştirdiği için, fazla boşluk olmadı. Cezaevi bu misyonunu sürdürmeye devam ediyor.

Berxwedan: Devlet, köylerden istihbaratı nasıl topluyor?

SE: Bunu daha çok değişik mesleklere sahip insanlar vasıtasıyla sağlamaya çalışıyor. Örneğin, seyyar satıcı, kilimci vs. bunlar daha çok çocuklarla ilişki kurmaya çalışıyor, onlardan bir şey kapmak için çaba sarfediyorlar. En önemli istihbarat kaynağı ise, öğretmen adı altında köylere yerleştirilen uzman subay-astsubay, özel tim ve azgın faşist öğretmenlerdir. Faşist devletin bunlara öğretmen sıfatını yakıştırması kaba bir yalandır. Sonra bunların topraklarımızda ne işi var? Kemalizm zehrini kusmalarına halk müsaade etmeyecek.

Berxwedan: Kürdistan kadınlarının durumunu anlatır mısınız?

K: Diğer tüm sınıf ve katmanlarda olduğu gibi, Kürdistan kadını da ulusal kurtuluş mücadelesine karşı kayıtsız kalmıyor. ARGK'ye katılmaktan, lojistik desteğe, istihbarattan çok yönlü görevi üstlenmeye ve kadınlararası ajitasyon-propaganda ve köy baskınları sırasında takınılacak tavıra kadar her konuda bir şeyler öğrenilmiştir. Bazılarına kocaları engel olduğu halde, onları mücadeleden vazgeçiremiyor. Bundan dolayı, onlarca kadın Diyarbakır Cezaevi'nde yatıyor.

Berxwedan: ARGK'nin arasıra cezalandırdığı kadınların durumu nedir?

K: Bu kadınlar, özel istihbarat kurslarından geçmişlerdir. Düşman, giremediği yerlere onları sokmaya çalışıp, gerillalar hakkında bilgi toplamaya çalışıyor. Ayrıca bu kadınlar görevlerinin bir gereği olarak halkın arasına girip yozluğu ve fuhuşu geliştiriyorlar. Sonra bunlar cezalandırıldığında da düşman, "Kadın vuruldu" diye propaganda yapıyor. Halbuki ARGK, böylesi cezalandırmalarda son derece titiz davranıyor. Vurulanların tümü, halk tarafından da çok iyi tanınan ajanlardır.

Berxwedan: Diğer hareketlerin Kürdistan'daki durumu nasıldır?

SE: Hangi hareketler?

Berxwedan: PKK'nin dışındaki hareketler.

SE: Ben, PKK'nin dışında hareket görmedim ve tanımıyorum, bizim orada yoktu. Ben buraya geldikten sonra bazı isimler öğrendim. PKK'nin dışında, halk kimseyi ne görmüş, ne de tanıyor.

Stockholm
Berxwedan muhabiri

○

M. Nazif AKTAŞ yoldaş mezarı başında anıldı

(Paris/Berxwedan)

23.12.1989 tarihinde ERNK taraftarları, 1985 Aralık ayında Paris'te sosyal-şovenler ve işbirlikçi reformistlerce katledilen **M. Nazif AKTAŞ** yoldaşın 4. ölüm yıldönümünde mezarı başında andılar.

Biraraya gelen 200 civarında Kürdistanlı yurtsever, ellerinde çiçekler ve hazırlanan çelenklerle sessiz ve düzenli bir şekilde Paris Komünü Şehitleri mezarlığına doğru kortej halinde hareket ettiler. Yürüyüş esnasında yurtseverlerin ellerinde Ulusal Bayrağın renklerini taşıyan çiçekler ve çelenkler dikkati çekti. Normal bir işgünü olmasına rağmen, bu sayıda bir yurtsever kitlenin biraraya gelerek Paris şehidimizin ölüm yıldönümünü anma törenine katılması ve tören esnasında kararlı tutum sergilemesi, dünyanın neresinde olursa olsun, yurtsever Kürdistan halkının devrim şehitlerinin anısına ve onların şahsında bağımsızlık mücadelesine olan bağlılığı bayraklaştıracağının kesin bir kanıtıdır.

M. Nazif AKTAŞ yoldaşın mezarı başında biraraya gelen yurtseverler, bir dakikalık saygı duruşunda bulundular. Ardından **M. Nazif AKTAŞ** yoldaşın mücadelesi ve anısı üzerine bir konuşma yapıldı. Konuşmadan sonra tüm yurtseverler, tek bir yürek halinde mücadele andını içtiler. Düzenlenen törenin sonuçlanmasından sonra, yurtseverler sessiz bir şekilde dağıldılar.

Paris'te bilgilendirme ve dayanışma gecesi

(Paris/Berxwedan)

25.11.1989 günü Fransa'nın Başkenti Paris'in Villeneuve St. Georges bölgesinde, Fransa Komünist Partisi ve ERNK taraftarları ortaklaşa yerel bir gece düzenlediler. Geceye 90'ı aşkın FKP'li ve ERNK'li katıldı.

Gecenin açılışı Koma Serhed folklor ekibinin gösterisiyle yapıldı. Folklorik gösteri, Fransız demokratlarının beğenisini kazanarak ilgi topladı. Ardından bir ERNK taraftarı, kısaca Kürdistan tarihini aktardı ve Kuzey-Batı Kürdistan'da PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesinin ulaştığı aşamayı dile getirdi. Konuşma bittikten sonra tekrar Koma Serhed, folklor oyunlarını sergiledi. Konuşmanın ikinci bölümünde, ulusal kurtuluş mücadelesine yönelik saldırılar anlatıldı; bu saldırılar kapsamında F. Almanya-PKK Davası örnek verildi. Konuşmanın sonunda Fransız ilerici-demokratlarının ulusal kurtuluş mücadelesine destek vermeleri ve dayanışmada bulunmaları gerektiği belirtildi. Fransız demokratlarının istemi üzerine Koma Serhed bir kez daha folklorik gösteride bulunarak oldukça ilgi gördü. Gece Apo Hate Hilvanê halayı çekilerek sonuçlandı.

DÜSSELDORF'TA YJWK YÜRÜYÜŞ YAPTI

(Düsseldorf/Berxwedan)

12.12.1989 tarihinde Almanya'nın Düsseldorf kentinde **Yekîtiya Jinên Welatparêzên Kurdistan (YJWK)** Almanya Örgütü tarafından "**Evlatlarımıza sahip çıkalım yürüyüş ve mitingi**" düzenlendi.

Düzenlenen eyleme 600 civarında yurtsever Kürdistan kadınının yanısıra, birçok ilerici demokrat Alman ve Türk kadını da dayanışmacı olarak katıldı. Düsseldorf Immermannstr'den başlayan yürüyüş, 16 Kürt politikacının "yargılandığı" mahkeme binasına doğru sürdürüldü. Yürüyüş boyunca Türkçe, Almanca ve Kürtçe atılan canlı slogan ve zılgıt sesleriyle kamuoyunun dikkati çekildi. Ayrıca kamuoyunu bilgilendirmeyi içeren binlerce bildiri dağıtıldı. Fedakar Kürdistan kadınları, eylem boyunca gösterdikleri kararlılıkla evlatlarına, kardeşlerine ve önderlerine sahip çıkmanın en anlamlı örneğini sergilediler.

Mahkeme binasının önünü miting alanına dönüştüren yurtsever Kürdistan kadınları, eylemlerini, alandaki müzik, folklor vb. kültürel gösterilerle daha da coşkulu kıldılar. Ayrıca miting alanında FAC'ın, TC ile olan ekonomik, siyasi, askeri vb. ilişkilerini teşhir eden, Kürdistanlı yurtseverlere yönelik baskı ve sindirme hareketlerini protesto eden, tutukluların üzerindeki anti-demokratik uygulamaların kaldırılmasını isteyen içerikte Almanca, Türkçe ve Kürtçe siyasi konuşmalar yapıldı. Çeşitli örgüt ve kuruluşlar, dayanışma mesajlarını okudular. En son **APO Hate Hilvanê** halayıyla eylem sonuçlandırıldı. YJWK'nin düzenlediği "**Evlatlarımıza sahip çıkalım yürüyüş ve mitingi**" Alman kamuoyu üzerinde büyük etki yarattı. Eylem, çeşitli basın-yayın organlarının haber bültenlerinde yer aldı.

BM-VİYANA BÜROSUNDA PROTESTO EYLEMİ

(Viyana/Berxwedan)

11.12.1989 tarihinde Avusturya'nın başkenti Viyana'da bir grup Kürdistanlı yurtsever, Birleşmiş Milletler binasında açlık grevi eyleminde bulundu. Saat 12.30'da başlayan açlık grevi eylemi, 11 saat sürerek sona erdirildi.

Eylemin amacı, Almanya'da sürdürülen "PKK Davası"nın izlenmesi için BM tarafından bir komisyonun oluşturulmasıydı. Bunun yanısıra, davanın siyasi oluşu nedeniyle durdurulması, tutukluluk ve mahkeme koşullarının düzeltilmesi, özellikle Almanya'daki Kürt yurtseverlerin üzerindeki baskıların sona erdirilmesi ve tüm bunlar hakkında BM Genel Sekreteri Perez de Cuellar'ı bilgilendirip bu hususta yazılı açıklamada bulunması eylem talepleri arasındaydı.

Açlık grevi, 11 saatlik süreden sonra işgal eylemine dönüştürülerek sürdürüldü. Bu arada binada bulunan BM Avusturya kolu temsilcisi Mr. Michael Platzer ile görüşme yapıldı. Varılan anlaşma sonucu BM Genel Sekreteri Peres de Cuellar'a iletilmesi için Newyork merkezine telefaks çekildi ve eylemin amaçları iletilerek bir açıklamada bulunulması istendi. Genel Sekreterden el yazısı ile konuya ilişkin açıklama yapılacağı ve iletileceğine dair söz alındı.

Ayrıca eyleme ilişkin basın açıklaması yapılarak kamoyuna yeterli düzeyde duyurulması sağlandı. AP haber ajansı üzeri tüm basın-yayın organlarına haber verilerek sonuçlar aktarıldı. Basın mensupları içeri bırakılmayarak, açıklamalar daha çok BM basın sözcüsü tarafından yapıldı.

Almanya'da sürmekte olan PKK Davası'nı BM olarak izleyeceklerine ve gereken girişimlerde bulunacaklarına dair söz verdikleri için anlaşmaya varılarak eylem sonuçlandırıldı.

AVRİYARİ RADYOSUYLA RÖPORTAJ

(Atina/Berxwedan)

19.12.1989 tarihinde Yunanistan'da yayın yapan Atina Avriyari (Yarınlar) Radyosu, ERNK Yunanistan temsilcisiyle canlı bir röportaj yaptı. Yunanistan'da, Ege adalarında ve Türkiye'nin Ege sahillerinde dinlenilen radyonun röportajı, Yunan halkı tarafından büyük bir ilgiyle dinlendi. Röportajda, 15 Ağustos 1984'ten bu yana Kürdistan'da meydana gelen eylemler ve ortaya çıkan gelişmeler öz olarak dile getirildikten sonra, esas olarak Kürdistan'daki son gelişmelerle ilgili sorulan güncel, canalıcı sorulara doyurucu yanıtlar verildi.

Türkçe-Yunanca olarak yapılan 40 dakikalık röportajda, sömürgeci-faşist Türk devletinin katliamcı, barbar yüzü, gerçekleştirdiği son katliamla birlikte tekrar açığa çıkarılıp teşhir edildi.

Yunan halkı tarafından büyük bir ilgiyle dinlenen röportaj, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine duyulan sempatiye bir ivme daha kazandırmış oldu.

ATİNA'DA BASIN TOPLANTISI

(Atina/Berxwedan)

14.12.1989 tarihinde Yunanistan'ın başkenti Atina'da, Kürdistan Komite tarafından İkiyaka köyünde gerçekleştirilen katliama ilişkin bir basın toplantısı yapıldı. Yapılan basın toplantısında, faşist TC ordusunun bu katliamı nasıl gerçekleştirdiği, bundaki amacı ve ardındaki senaryo detaylarıyla izah edildi.

Bilindiği gibi sömürgeci faşist TC, 25 Kasım 1989 tarihinde Yüksekova'ya bağlı İkiyaka köyünde 16'sı çocuk ve kadın olmak üzere 28 masum Kürdistanlıyı hunharca katletmişti. Ve acımasızca giriştiği bu katliamı, ARGK gerillalarına maletmek için tüm basın-yayın kuruluşlarını harekete geçirmişti. Katliamdan sonra özel savaş yöntemlerinin bir parçası olan bu tür sansasyonel haberlerle, Kürdistan halkının büyük desteğini sağlayan PKK'yi ve mücadelesini, hem içerde ve hem de dışarıda "terörist" olarak lanse etmeyi amaçlamaktadır. Ancak İkiyaka katliamının bizzat özel kolorduya bağlı özel tim elemanlarının ve savaş uçaklarının saldırısı sonucu gerçekleştiği ortaya çıktı. Bundan hareketle kamuoyunu bilgilendirmek için Yunanistan Kürdistan Komitesi temsilciliği tarafından basın toplantısında geniş açıklamalar yapıldı.

Yapılan basın toplantısı, kalabalık basın mensupları tarafından izlendi. Aktarılan bilgiler, ertesi gün birçok gazete ve televizyonun haber bültenlerinde genişçe yer aldı. Ayrıca Yunanistan 1. Kanal televizyonunun, "Anadolu Haber Ajansı"ndan edindiği bilgileri yayınlaması da eleştirilerek, haberi düzeltip yeniden yayınlaması için çağrı yapıldı.

PKK'nin 11. kuruluş yıldönümü kutlamaları kitlesel gecelerle sonuçlandı

Partimiz, Partiya Karkerên Kurdistan (PKK)'nin 11. savaş yılını büyük bir başarıyla tamamlayarak 12. savaş yılına girmesi, Kürdistan halkı tarafından coşkuyla karşılanıyor. Kürdistan halkı, kendi öncüsünün 11. kuruluş yıldönümünü, ulusal bağımsızlık savaşımından aldığı büyük güç ve destekle bulunduğu her alanda büyük bir fedakarlık ve militan bir ruhla kutladı.

Bu kutlamalar, Türkiye ve Kürdistan alanlarında gerillanın sıcak namlusundan çıkan intikam mermileri ve kalabalık kitle gösterileri biçiminde gerçekleşirken, Ortadoğu ve Avrupa alanlarında ise yoğun katılımlı geceler şeklinde oldu.

ALMANYA/KÖLN

(Köln Berxwedan)

9.12.1989 tarihinde Almanya'nın Köln kentinde PKK'nin 11. yıldönümü, düzenlenen görkemli kitlesel bir geceyle kutlandı. Köln Sporthalle-Messe salonunda yapılan kutlamaya 10.000'in üzerinde bir kitle katılımı sağlandı.

10 bin kişilik olan Sporthalle salonunun önü, erken saatlerden itibaren devrimci, demokrat ve yurtseverler tarafından dolmaya başladı. Akın akın gelen kitlenin coşkusu yüzlerinden okunuyordu. Çok canlı bir ortam yaratılmış, adeta bir bayram havası hakim olmuştu. Emperyalist Alman devletinin özellikle son dönemlerde Kürdistanlı kitleler üzerinde uygulayageldiği baskı, tehdit ve şantajlarına rağmen yiğit Kürdistan halkına boyun eğdiremediği ve bu tür emperyalist politikaların fiyaskoyla sonuçlanmaya mahkum olduğu, böylesi görkemli ve militan bir eylemin düzenlenmesiyle bir kez daha kanıtlanmış oldu. Tıklım tıklım dolan salonda büyük bir canlılık vardı. Zengin olan gece programı büyük bir ilgi ve coşkuyla izlendi.

Gece programı, Kürdistan ve dünya devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Türkçe, Almanca ve Kürtçe olarak açıklanan gece programından sonra, PKK tarihini içeren özel bir program sunuldu. Dia ve müzik eşliğinde sürdürülen özel program, kitlenin coşkun alkış ve sloganları arasında sonuçlandı. Ardından kalabalık bir koro grubu sahneye çıkarak devrimci marşlar okudu. Korodan sonra Ozan Seyidxan ve Ozan Şemdin okudukları direnişçi türkülerle kitleleri coşturdular. Ozanlardan sonra sahneye, Almanya'nın Kuzey Eyaletinden gelen foklor ekibi çıkarak Kürdistan'ın çeşitli alanlarından derlediği birbirinden güzel oyunları sergiledi. Büyük beğeni kazanan folklor ekibinden sonra, PKK'nin kuruluş yıldönümüne ilişkin Türkçe siyasi konuşma yapıldı. Türkçe siyasi konuşmada, özellikle mücadelenin gelmiş olduğu boyut, TC faşist yönetiminin Kürdistan'da giriştiği katliamlar, başvurduğu komplolar ve buna bağlı olarak yürütmüş olduğu özel savaş yöntemleri detaylarıyla izah edildi. Ayrıca emperyalizmin Parti hareketimiz şahsında ulusal bağımsızlık mücadelemize karşı geliştirmek istediği tasfiye politikalarına dikkat çekilerek, bu yaklaşımı teşhir edildi. Sık sık coşkun slogan ve yoğun alkışlarla kesilen siyasi konuşma büyük bir ilgiyle dinlendi. Türkçe siyasi konuşmadan sonra Ozan Şiyar sahneye çıkarak devrimci direnişçi türküler okudu. Ardından Stuttgart karma folklor ekibi, değişik oyunlar sergileyerek kitlenin büyük beğenisini kazandı. Sahneye davet edilen misafir ozanlardan Güney Kürdistanlı Said Yusuf ve Awaz'ın birlikte okudukları yurtsever halk türküleri alkışlarla karşılandı. Misafir ozanlardan sonra Kürtçe siyasi konuşma yapıldı. Ardından Ozan Xemgin ve Ozan Azad sahneye çıkarak devrimci-direnişçi türküleriyle kitleleri coşturduktan sonra gece programının birinci devresi sonuçlanarak yarım saatlik bir ara verildi.

Gece programının ikinci devresi, misafir Ozan Meçhuli'nin sahneye davet edilmesiyle başladı. Dayanışma mesajını sunan Ozan Meçhuli, türkülerinden iki parça okudu. Ardından PKK Genel Sekreteri **Abdullah ÖCALAN** yoldaşın yurtseverlere mesajını ve Botan Eyaletinde gerillanın yaşamını içeren video filmi gösterildi. Büyük bir alkış ve sloganlarla karşılanan bu film, gecenin coşkulu atmosferini doruğa ulaştırdı. Salon, "**Bijî Serok APO**" ve "**Vur gerilla vur, Kürdistan'ı kur**" sloganlarıyla yankılandı. Kitlenin bu coşkusu ve heyecanı, Parti Önderliğine ve gerillaya olan bağlılığın ve inancın açık bir ifadesiydi. Parti Önderliğinin dile getirdiği son siyasal gelişmeler ve devrimci görevlere ilişkin mesajı ilgiyle izlendi ve ayakta alkışlandı. Parti Önderliğinin mesajından sonra Almanya'nın Orta ve Güney Eyaletlerinin ortaklaşa hazırladıkları kalabalık karma folklor ekibi, sahneye çıkıp birbirinden güzel ve geceyi renklendiren oyunlar sergileyerek kitlenin coşkusunu daha da arttırdı. Ardından Ozan Zozan ve Ozan Xelil Xemgin, birlikte okudukları devrimci-direnişçi türkülerinde mücadeleyi ve şehitlerin anısını dile getirerek beğeni kazandılar. Alman ve diğer yabancı misafirlere yönelik yapılan Almanca siyasi konuşmadan sonra, Kürdistan'da sıcak savaş ortamında yaşanan olayları ve siyasal gelişmeleri canlandıran tiyatro oyunu sergilendi. Zengin içeriğiyle profesyonelce hazırlanan ve yaşanan gerçekleri dile getiren tiyatroyu kitle ilgiyle izledi. Gece programı, gelenekselleşen **APO Hate Hilvanê** türküsü eşliğinde kitlenin halaya kalkmasıyla sonuçlandı.

Gecenin, kalabalık bir kitlenin katılımının yanısıra program boyunca canlı, coşkulu ve disiplinli geçmesi, büyük bir etki bıraktı. Ayrıca PKK'nin 11. kuruluş yıldönümünü kutlamak amacıyla bir çok örgüt, kuruluş ve parti dayanışmacı mesajlarını sundular. Dayanışma mesajı sunan örgütler şunlardır: **Wolksfront-NRW, Direniş Hareketi Avrupa Temsilciliği, Devrimci Partizan, Bielefeld Üniversitesi-Yurtsever Kürdistanlı Öğrenciler, Türkiye Komünist İşçi Hareketi, Sosyalist Parti Taraftarları, EKİM, YKWK/Hollanda-Belçika Temsilciliği, Kurtuluş Hareketi, Sosyalist Vatan Partisi, TKP/B.**

PKK.12 NCi. SAVAS YILINI
SELAMLIYORUZ.
ERNK.

FRANSA/LYON

(Lyon Berxwedan)

26.11.1989 tarihinde Fransa'nın Lyon alanında PKK'nin 11. kuruluş yıldönümü, düzenlenen bir gece programıyla kutlandı. Saat 14.00'te saygı duruşuyla başlayan gece programı, geç saatlere kadar devam etti. Gece, Lyon alanında bulunan 250 civarında Kürdistanlı yurtseverin katılımıyla oldukça coşkulu ve canlı geçti.

Kürdistan ve dünya şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşundan sonra, Partimizin tarihini ve son siyasal gelişmeleri içeren siyasi bir konuşma yapıldı. Güçlü içeriği ve anlatım tarzıyla yapılan konuşma sık sık atılan slogan ve alkışlarla kesildi. Siyasi konuşmadan sonra Ozan Hasan ve Ozan İsmail direnişçi türküleriyle kitleyi coşturdular.

Gecenin ikinci devresinde sahneye çıkan Ozan Mehmet, devrimci-direnişçi türkülerini Dimilice okuyarak büyük beğeni kazandı. Ardından özellikle uluslararası alanda Partimize ve ulusal bağımsızlık mücadelemize karşı geliştirilmek istenen komplo ve provokasyonlar, buna bağlı olarak Alman emperyalizminin tutuklamalarını ve tutuklu Kürt politikacıları üzerindeki uygulamalarını teşhir eden ikinci bir siyasi değerlendirme yapıldı. Birçok konuya açıklık getiren bu konuşma, yurtseverler tarafından ilgiyle izlendi. Konuşmadan sonra sahneye çıkan Never folklor ekibi, birbirinden güzel oyunlarla kitleyi coşturdu. Ardından koro sahneye çıkarak devrimci marşlar okudu. Ve peşpeşe sahneye çıkarak direnişçi türkülerini okuyan Ozan Xebatkar ve Ozan Hanifi'den sonra, **APO Hate Hilvanê** halayıyla gece programı kitlenin yoğun akışlarıyla sonuçlandı.

PKK'nin kuruluş yıldönümü Lübnan'da coşkuyla kutlandı

(Barlias Berxwedan)

Lübnan'ın Barlias alanında PKK'nin kuruluş yıldönümü kutlaması, Suriye ve Lübnan alanındaki Kürdistanlıların bugüne değin görülmemiş etkin katılımıyla geçti. Yaklaşık olarak 2500 kişilik bir kitle katılımının gerçekleştiği gecede, ayrıca **Lübnan Komünist Partisi, Filistin Kurtuluş Cephesi** ve **Lübnan Sosyalistler Birliği**'nden birer temsilci ile **Libya Halk Cemahiriyesi**'nden iki temsilci hazır bulundular.

Çeşitli nedenlerden dolayı, 1 Aralık 1989 tarihinde yapılan gecede, bölgede bulunan Kürdistanlılar çok önceden yaptıkları hazırlıklarla, bir bayram havasını yaşayarak kucaklaştılar. Gece, PKK'nin Kürdistan'da yaratmanın adımlarını attığı gerçek Kürt uluslaşmasının, PKK şahsında gerçekleşmekte olan ulusal birliğin somut ve çok parlak bir ifadesi haline geldi. Kuzey-Batı Kürdistan'da yürütülen ulusal kurtuluş savaşının etrafında, sadece Kuzey-Batılı halk yığınlarının değil, bir bütün olarak, tüm Kürdistanlıların bütünleşmesi, en üst bir ifadeyle, "**Bijî Serok APO**", "**Bijî PKK**" sloganlarında dile geldi.

Barlias gecesi, tüm Kürdistanlıların bağımsızlığa, özgür yaşama olan tutkularını ve bunun uğruna verilebilecek bir savaşa nasıl omuz vereceklerini ispatlayan bir olgu haline geldi. Ulusal kurtuluşu sloganlarıyla, türküleriyle, halaylarıyla yaşayan halk, içinde yaşamış olduğu onca olanaksızlıklara rağmen, savaş cephesine aktarılmak üzere yoğun bir maddi yardımı yaptı ve bununla savaşta sonuna kadar var olduğunu gösterdi. Genç kızların parmaklarındaki alyansları bağışlamasına kadar imkanlarını zorlayarak, savaşın maddi ihtiyaçlarını giderme yönünde gerçekleşen çabalarla dolu geçen gece, alandaki kültür gruplarının etkin katılımıyla, zengin bir program çerçevesinde kutlandı.

Gece, Kürtçe açılış konuşmasıyla saat 13.00'te başladı. Ardından Koma Agri folklor ekibi halk oyunlarını sergiledi. Koma Serkevtin halk türkülerini söyledikten sonra, Koma Karkeran, Koma Berivan, Koma Mereto ve Koma Serkevtin ekipleri, Kürdistan'dan halk oyunlarını sundular. Koma Cudi, hazırladığı tiyatro oyununu sahneledi. Koma Agri folklor ekibi, tekrar folklorik gösterilerde bulundu. Kültür grupları tarafından 6,5 saat süren bir program sunuldu. Arapça siyasi konuşmada ulusal kurtuluş mücadelesinin yarattığı gelişmeler aktarıldı. Ayrıca geceye katılan dayanışmacı güçler, PKK'nin kuruluş yıldönümünü coşkuyla kutladılar.

Üç-dört gün öncesinde, Barlias dışından gelen yaklaşık 2000 kişinin barınması için ev sahipliği yapan Barliaslı Kürtler, parlak bir Kürt misafirperverliğini gösterirken, çeşitli alanlardan gelen insanlarımız, mücadelenin yaratmış olduğu bu imkanla, mücadele temeline oturan yeni dostluklar kurdular, kucaklaştılar, ulusal birliğin onore edici ortamını doyasıya yaşadılar.

Kutlamaların yapıldığı salonun önüne saatlerce önce gelen halk kitlemiz salona, "**Bijî Serok APO**" sloganını haykırarak girdi. Çok uzun süren slogan haykırışı gecenin kutlama programının başlamasını geciktirince tertip komitesinin müdahalesiyle sloganlara ara verildi. Halkımız, önderliğe bağlılığını ve onda bulduğu anlamı, gücü, ruhu hemen her fırsatta, "**Bijî Serok APO**" sloganını haykırarak ifade etmeye çalıştı. Kitle, "**Bijî Serok APO**" sloganını atarak girdiği salonu yine aynı sloganla terk etti. Geceye çok uzak yerlerden gelen izleyicilerin bir kısmı, gruplar halinde **Mahsum Korkmaz Akademisi**'ni de ziyaret ederek Akademi öğrencilerinin bayramlarını kutladılar ve Akademi'yi bir süre dolaştıktan sonra evlerine döndüler.

Barlias'taki Parti gecesi, savaşan halk gerçekliğimizin, kutlamalarda açığa çıkmasının somut bir göstergesi haline gelirken, gelişen mücadelenin **Başkan APO** şahsında algılandığının da açık ifadesi oldu. Ve bir kez daha, **Başkan APO-PKK-halk** ve savaş olgularının halkın değer verdiği temel olgular olduğunu ispatladı.

Dost güçlerin, PKK'nin 11. kuruluş yıldönümü kutlamalarına gönderdikleri dayanışma mesajları:

Gece Tertip Komitesi'ne

Değerli yurtsever Kürdistanlılar

Tarihin hiçbir döneminde ezilen sınıf ve uluslar, devrimci öncü partilerini yaratmadan, onunla bütünleşmeden, düşman güçleri yenip zafere ulaşamamışlardır.

Kürdistan'da Kürt ulusunun bağımsızlık ve özgürlük yolu, Kürdistan işçi sınıfının öncüsü Kürdistan İşçi Partisi (PKK)'nin yaratılmasıyla açılmıştır. İleriyi gören devrimciler olarak biliyoruz ki, PKK ve onun önderliğindeki Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK) tüm Kürt yurtseverlerini bağrında toplayıp, sömürgeci güçlere karşı direnmeyi yükseltecek, özgür ve bağımsız Kürdistan'ı kuracaktır.

Türkiyeli devrimciler olarak biliyoruz ki, düşmanımız ortaktır. Ortak düşmanımız, emperyalizm ve faşist sömürgeci Türk egemen sınıfları ile onların işbirlikçisi, gerici, sömürücü Kürt egemen sınıflarıdır. Kürdistanlı ve Türkiyeli devrimcilerin ortaklaşa direnişçi mücadelesi, ortak düşmanlarımızı yenecek ve tarihin çöp sepetine atacaktır.

Kürdistan Ulusal Direniş Gecesi vesilesiyle, geceye katılan tüm yurtseverlerin şahsında, kardeş Partimiz PKK'nın 11. kuruluş yıldönümünü coşkuyla selamlarız.

Partimiz, Sosyalist Vatan Partisi'nin, Partiniz PKK ile mücadelenin her alanında yaptığı mücadele birliği, halklarımızın kurtuluşunun garantisi olacaktır.

-Özgür yarınlar kendi ellerimizdedir!
-Yaşasın direniş, kahrolsun teslimiyet!
-Yaşasın halklarımızın mücadele birliği!

Sosyalist Vatan Partisi

PKK 11. yıl kutlama gecesine;

Türkiye ve Kürdistan'da faşizme ve sömürgeciliğe karşı mücadele, her geçen gün biraz daha ileri boyutlar alıyor. Türkiye işçi sınıfının ve gençliğin mücadelesi, faşizmin sonunu işaret ederken, Kürdistan'da Partiniz PKK'nın yürüttüğü mücadele, ulusal kurtuluş sürecini hızlandırıyor.

Sömürgeci TC'nin ve emperyalizmin, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine karşı giriştikleri saldırılar ve oyunlar sonuçsuz kalmaya mahkumdur. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi geldiği aşamada gücünü dosta-düşmana göstermiştir. Gelişen ulusal bilinç ve mücadele, sömürgecileri er veya geç yıkacak, özgür Kürdistan kurulacaktır.

Partinizin 11. kuruluş yılını kutlar, mücadelenizde başarılar dileriz. Zafer, faşizme ve sömürgeciliğe karşı mücadelede güçlerimizi birleştirmekten geçmektedir.

-Kahrolsun sömürgecilik!
-Yaşasın Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi!
-Yaşasın Devrimci Birlik!

Türkiye Komünist Partisi (Birlik)

Kürdistan İşçi Partisi'nin 11. kuruluş yıldönümü kutlama komitesine

11 yıl önce Kürdistan'ın yazgısını değiştirecek adım atılmıştı. 11 yıl önce atılan o adım, bugün Kürdistan'ın ulusal bağımsızlığı için yanan bir meşale olarak Kürt ulusunun derinliklerine değin kök salıyor. Kürt ulusal ayaklanmasının önünde yürüyor. Dosta-düşmana kendisini kanıtlıyor. PKK'nın yaktığı bağımsızlık ateşi, Kürdistan'ın dağlarında, gerillaların savaşımında, Kürt ulusunun elinde, elden ele, gönülden gönüle ulaşıyor. Savaşım halklaşıyor, PKK halkıyla daha da bütünleşiyor.

Biz, Türkiyeli sosyalistler, Kürt ulusunun bağımsız devlet kurmasını "amasız", "fakatsız" savunuyoruz. Savaşımınız, savaşımımız olacaktır. Sınıf düşmanımız ortak düşmanımızdır.

Savaşımınızda yoldaşça başarı dileklerimizi iletirken yanınızda olduğumuzu belirtiriz.

Kurtuluş Hareketi

Tertip Komitesi'ne

Ülkemizdeki hakim sınıflar, Kürt ve Türk halkları üzerinde baskı, terör estirmektedirler. Gelişen devrimci mücadele er veya geç hakim sınıfların sömürü, talan girişimlerini boşa çıkartıp hakketiği cezayı verecektir.

-Yaşasın Türk ve Kürt halklarının dayanışma mücadelesi!
-Kahrolsun faşizm, emperyalizm!

Hannover Avrupa'da Dev-Genç Taraftarları

Tertip Komitesine

Sevgili arkadaşlar!

Başta kendi kaderini tayin hakkı olmak üzere, her türlü hakkı zora dayanılarak inkar edilen, kendi dillerini serbestçe konuşmalarına, anadillerinde eğitim yapmalarına, kültürlerini geliştirmelerine onlarca yasak konulan ve her türlü meşru hakkı ve örgütlenmesi, en barbarca yöntemlerle bastırılmaya çalışılan bir ulusun, bu haklı ve meşru talepleri temelinde ortaya çıkan hareketinizi selamlıyoruz.

EKİM Taraftarları

İşçiler, analar, babalar, kardeşler

Başta ulusal kurtuluş savaşı veren PKK (Kürdistan İşçi Partisi) onurlu, direnişçi 11 yıllık şavaşını geride bırakarak, düşmana karşı başa baş, dişe diş mücadelesiyle oligarşinin en barbarca saldırı hedefi olmuştur. "Bitirdik", "3-5 kişi kaldı", "Balyoz haraketi ile sonunu getirdik" türküleri artık tutmuyor. Halkla bütünleşmenin önünü hiçbir güç engelleyemez, bitiremez.

İçinde bulunduğumuz günümüz ve de önümüzdeki günler devrimci hareketin daha da gelişmesiyle oligarşinin, faşizmin kudurganlaşacağı, sindirme politikasının yoğunlaşacağı, katliamlarının gelişeceği günlerdir.

Bugünlerde zafere dair inancımız, THKP-C kararlılığımızı hiç yitirmeden kanımızın son damlasına, silahlarımızın son mermisine ve alınterimizin son kertesine kadar **ya özgür vatan ya ölüm** şiarıyla savaşı sürdürmeye kararlıyız.

Özgürlük ve bağımsızlık savaşında, oligarşiye karşı, onun baskıcı politikasına, zulmüne, barbarca yöntemlerine karşı silaha sarılmaktan , silahlı mücadeleyi geliştirmekten başka bir çare yoktur.

Yoksul halkımızın desteği ile devrim önderlerinin öncülüğünde gerilla savaşımımızı, oligarşinin burçlarına dikmenin özlemiyle yanan gerillalar, mutlaka bir gün ezilen Türk ve Kürt halkları, oligarşinin kan, zulüm ve baskısını yerle bir edecektir.

-Ya özgür vatan, ya ölüm!
-Mahir-Hüseyin-Ulaş kurtuluşa kadar savaş!
-Yaşasın Kürt ulusunun bağımsızlık mücadelesi!

Avusturya-MLSPB Taraftarları

Tertip Komitesi'ne;

Emperyalizme, faşizme, sömürgeciliğe karşı, PKK önderliğinde gelişen Kürdistan direnişi, biz Türkiyeli devrimciler için bir esin ve coşku kaynağıdır.

Türkiye devleti, Kürdistan direnişini "Vatanı bölmeye çalışmak"la suçluyor. Ama asıl vatan bölücü kendisidir. Çünkü Türkiye, İran, Irak ve Suriye, aralarında anlaşarak Kürdistan'ı dörde bölüp sömürgeleştirmiştir.

Ne yazık ki, bugün sol ve devrimci çevreler içinde şu veya bu biçimde, Kürdistanlıların ayrı örgütlenmesine, bağımsız devletlerini kurmalarına karşı çıkanlar var. Bunlar, Türk şovenizminin etkilerini tamamen kıramamış olanlardır.

Türkiyeli devrimciler olarak teslimiyetçiliğe, sol sekterliğe, reformizme ve her türden şovenizme karşı mücadele edeceğiz. Emperyalizme, faşist Türkiye Cumhuriyeti'ne karşı verdikleri onurlu mücadelede Kürt ulusunun her zaman yanında olacağız.

-Yaşasın Kürdistan özgürlük mücadelesi ve önderi PKK!
-Kahrolsun teslimiyet yaşasın direniş!

Direniş Hareketi
Avrupa Temsilciliği

Tertip Komitesi'ne

Terör ve işkence, işgal orduları, yığınaklar, askeri tatbikatlar, kimyasal silahlar, bombardıman uçakları, ölüm mangaları, her köye bir karakol... Ancak yetmez bunlar; öfkeli milyonları esir tutmaya yetmez modern savaş araçları ve zincirlerinden boşanmış şiddet...

Bugün Kürdistan'da şiddet korkusuzluğa, öfke naraya, ağıt isyana dönüşmek üzeredir. Menzil yakındır, balta esirin eline geçmek üzeredir.

Kürdistan halkının özgürlük mücadelesini hiçbir güç engelleyemeyecektir.

Özgürlük, demokrasi ve sosyalizm Kuzey Kürdistan ve Türkiye halklarının kendi güçlü kollarıyla kazanılacaktır.

-Yaşasın özgürlük, sosyalizm!
-Kürdistan'da soykırıma son!

Türkiye Komünist İşçi Hareketi
Almanya Taraftarları

Değerli arkadaşlar, devrimciler, yurtseverler,

Kürt ulusunun emperyalizme ve faşist Türk devletine karşı başlatmış olduğu onurlu ulusal başkaldırısı, bugün önemli bir aşamaya ulaşmıştır.

Faşist Türk devleti, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı en barbar katliamlardan, en sinsi tertiplere kadar uzanan birçok yola başvurmaktadır.

Onlar, bir yandan PKK şahsında silahlı kurtuluş güçlerine karşı azgınca saldırırken, bir yandan da başarısızlıkları oranında reformcu çözüm yolları aramaktadırlar

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde önemli devrimci bir güç olan PKK'nın 11. kuruluş yılını kutluyoruz.

-Yaşasın Kürt ulusunun ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi!
-Kahrolsun komprador-faşist Türk devleti!
-Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Devrimci Partizan
Yurtdışı Yürütme Komitesi

Değerli dostlarımız;

Biz, 19. yy.'da Çarlık Rusyası'nın, Osmanlı ve Avrupalı sömürgeci devletlerin, işbirlikçilerin ekonomik, politik, dinsel, askersel plandaki baskıları ve kandırmacaları sonucunda kitleler halinde anavatanımız KAFKASYA'dan sürgün edildik. Çoğunluğumuz Osmanlı İmparatorluğu topraklarının askeri açıdan önemli yerlerinde mecburi iskana tabi tutulduk.

Biz Türkiye Cumhuriyeti'nde yaşamak zorunda bırakılan Kafkasya kökenli insanlar olarak, savaşkan Partiniz PKK'nın 11. kuruluş yıldönümünü sevinçle karşılıyor ve selamlarımızı yolluyoruz.

Dostlar; Türkiye'de ve Kürdistan'da mücadele ederek hedeflerine varmak isteyenlerin nasıl bir partiye ve önderliğe ihtiyacı olduğunu, halkın öncüsünün yığınların gönüllü desteğini nasıl aldığını ve o zaman neler yapılabileceğini de, Kürdistan somutunda -herkese- PKK gösterdi. Bu yüzden de sevgimizin yanısıra, saygımızı da kazanmıştır. Kürt halkının onurunu PKK kurtarmıştır. Bizlere de moral ve esin kaynağı olmuştur. ŞAN OLSUN PKK'ya!

12 Eylül 1980 sonrasında sağda ve solda vuruşan kimi Kafkasya kökenlilerin gözleri açıldı(!!). Toplantılar düzenlendi. Soğukkanlı bir şekilde durum değerlendirilmesi yapıldı... Kimlerle neler yaptıktan çıkılıp, kimlerle ne yapmalıyız sonucuna gelindi. Alınan ortak karar şuydu: Birleşmeliyiz, halkımıza dönmeliyiz, halkımız içinde çalışmalıyız. Bu noktadan sonra Türkiye, Kürdistan ve Sovyetler Birliği'ndeki tarihsel gelişmeler değerlendirildi. Hedefler saptandı. PKK gerçeğinin ve pratiğinin bizler üzerindeki etkileri örgütsel yapımızın niteliğini belirledi. Ve 21 Mayıs 1989'da Kafkasyalılar Birliği kuruluş bildirgesi açıklandı.

Dostlar; bizim nihai hedefimiz Sosyalist Anavatanımız Kafkasya'ya dönebilmenin koşullarını hazırlamaktır. Bunun için de halkımızı ulusal ve sınıfsal olarak bilinçlendirmek ve sosyalizm öğretilerimizin pratikte sınanmasının sağlanması gerekmektedir. İşte biz bundan dolayı ayrı örgütlenmekteyiz. Ancak yakın hedeflerimiz, PKK'nın hedefleriyle aynıdır. Bu yüzden de biz, PKK'nın ve yandaşlarının haklı savaşımlarının yılmaz propagandacıları ve omuzdaşları olduğumuzu söylemekteyiz. PKK'ya düşman olan her kişi, bizim de düşmanımızdır.

Biz bundan sonra; PKK'nın gerillalarıyla, Kafkasyalılar Birliği'nin savaşçıları ABREK'lerin aynı şerefleri paylaşacağını söylüyoruz...

-Yaşasın halkların kardeşliği ve dayanışması!
-Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!
-Bijî Serok APO!

Kafkasyalılar Birliği
21 Kasım 1989

Yumuşama politikası ve faşist TC'nin yeni stratejik konum hesapları

TC'nin coğrafik olarak işgal ettiği stratejik konumunu sürekli emperyalistlere pazarladığı bilinir. Her ne kadar emperyalizmin Ortadoğu jandarmalığı TC'ye verilmişse de, TC kendisine bundan fazla rol atfetmiştir. Emperyalizm açısından bölgedeki askeri ve siyasi rolünü sürekli abartmış, bu temelde de kendisini pahalı satmayı önemli oranda becermiştir. Kendisini yaşatması da belli derecede buna bağlıdır. Ancak, son dönemlerde -özellikle de Malta Zirvesi sonrasında- henüz iyi niyeti fazla aşmamış olsa da, yumuşama doğrultusunda yaşanan gelişmeler, Türk faşizminde bir paniğe neden olmuştur. TC, mevcut gelişmeler doğrultusunda emperyalistler nezdinde kendi kıymetinin düşeceği kaygısına kapılmıştır. Bu anlamda da, stratejik öneminin, oluşacak yeni ortamda düşmeyeceği, tam tersine artacağı yolunda umutlar beslemeye çalışmaktadır. Nitekim, konuyla ilgili çeşitli uzman ve politikacılar alelacele bunun teorilerini üretmeye başlamışlardır.

Buna neden olan en önemli gelişme ise, Malta Zirvesiyle birlikte, NATO ve Varşova paktlarının uzun vadede feshi veya görev sahalarının değişmesi olasılığının gündeme gelmesidir. Bu durum TC'yi, yalnızlığa itilme ve eskisi gibi 'arsasını pazarlayamama' korkusunun egemen olduğu bir psikolojiye itmiştir. Zirve sonrası, NATO üyelerine bilgi veren Bush'un yaptığı toplantıya katılan Türk Başbakanına emperyalistlerin gösterdiği yaklaşım bu yönlü endişeleri arttırmıştır. Bunu, NATO nezdinde üst düzeyde görevli bir Türk yetkili şöyle değerlendirmektedir: *"Brüksel'de herkes (emperyalistler, bn.) kendi derdine, yani topluluğun geleceğinin derdine düştü. Kimsenin Türkiye ile ilgilenecek zamanı yoktu."* (Hürriyet, 7 Aralık 1989)

Emperyalizm gerçekten TC'yi gözden çıkarmış mıdır? Şüphesiz ki hayır. Ancak üzerinde durulması gereken çarpıcı gerçek, TC'nin emperyalizme ne denli bağımlı olduğu ve sistemler arası çelişkilerden ne denli yararlandığının bir kez daha gözler önüne serilmesi; bu konumu nedeniyle TC'nin zayıflığının boyutlarının açığa çıkmasıdır. Öyle ki, daha pratikte hayat bulmadan, yumuşamanın arttırılması yolundaki tartışmalar bile onu büyük bir paniğe itmeye yetmiştir. Açık ki onu paniğe götüren, karşı karşıya bulunduğu sorunların ağırlığı ve emperyalizmin fiili desteği olmadan bir gün dahi yaşama gücünden yoksun oluşudur. Özellikle bu yön dikkat çekici bir tarzda belirginleşmiştir.

TC'nin, kuruluşundan beri, esasta varlığını Kürdistan'a dayanarak sürdürdüğü bilinir. Fakat yönlendirme ve iktidar olmada emperyalizm ve bölge gericiliğinden gücünü alır. Ortadoğu'nun zenginliklerinin emperyalizm tarafından sömürülmesinde TC, hep kalkan rolü oynamış ve bunu isteyerek yerine getirmiştir. Emperyalizme sadık olduğunu defalarca kanıtlamıştır. Bu temelde de emperyalizmden teknik, maddi ve siyasi destek almıştır. Yalnız bu karşılıklı çıkar esasına fazla dayanmaz; yeni sömürgecilik ilişkileri içinde Türk egemen sınıflarının uşaklığına dayanan bir işbirlikçiliktir. Ortadoğu'da emperyalizmin zenginliğini koruyan, kollayan bir tür bekçiliktir. Bu anlamda Ortadoğu'da TC, NATO'nun ileri karakolu, jandarmasıdır. Yaptığı bu "hizmetten" dolayı da bir pay alır. Fakat "hizmet" karşılığı aldığı payı sürekli arttırmaya çalışır. Bunda en çok kullandığı koz da Türkiye'nin jeopolitik konumudur. Özellikle Sovyetler Birliği, Bulgaristan ve Suriye ile sınırı olmasından dolayı bunu sürekli kullanmıştır, kullanmaktadır. Bu konuları daima işleyerek emperyalizm karşısındaki pazarlık gücünü arttırmış, buna göre emperyalizmden daha fazla yardım ve destek almıştır, almaya devam etmektedir. Hatta bu ülkelerle arasında suni sorunlar yaratmış, emperyalizm karşısında gücünü kuvvetlendirmiştir.

TC, stratejik konumunu, salt emperyalizm nezdindeki yerini güçlendirmek için kullanmamıştır. Bunu Türkiye halkı karşısında da kullanmaktadır. Gerek tarihte, gerekse günümüzde Türk egemen sınıflarının sürekli işlediği mantık; "dünyada herkesin Türklere düşman olduğu, Türkiye'yi bölüp parçalamak için hep fırsat kolladığı" tarzındadır. Günümüzde ise bu kompleks öyle bir düzeye vardırılmıştır ki; "Türkiye'nin bütün komşuları düşman, her an Türkiye'yi parçalayabilirler" feryatları ayyuka çıkarılmaktadır. Özellikle de, "hepsi PKK'yi desteklemekte ve Ermeniler de PKK içinde savaşmaktadırlar" safsatası sürekli işlenmektedir. Bu konular en ayrıntılı biçimde radyo, TV, basın, eğitim kurumları yoluyla yaygınca işlenmektedir. Böylece, yine Türkiye'nin stratejik önemine dayanılarak şoven duygular diri tutulmaya çalışılmakta; kitleler bunlarla uğraştırılıp, ekonomik-demokratik sorunlarını düşünme ve çözmeye çalışmaktan alıkonulmak istenmektedir. Herkesi her zaman dışardan bir saldırı olacak beklentisi içinde tutma amaçlanmaktadır. Dış saldırı psikolojisi hep gündemde olan bir sorun olarak tutulmaktadır. Tabii gerekçesi de şudur: "Türkiye'nin yeri o kadar önemlidir ki, herkes sahip olmak ister!"

Bugün, faşist TC çokça güvendiği ve büyük oranda da dayanak noktası haline getirdiği stratejik konumunu yeniden belirleme ve tartışma ihtiyacı duymaktadır. Çünkü sosyalist sistemde yaşanan gelişmelere bağlı olarak artık emperyalist-kapitalist sistem Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkeleri çok ciddi bir tehlike olarak görmemektedir. Dolayısıyla TC'nin sosyalizm "tehditinden" söz etmesinin koşulları nisbi olarak kalktı. Emperyalizm açısından Türkiye'nin jeo-politik konumu hala önemli olsa da eski canalıcı önemini bir ölçüde yitirmiştir. Bu durum, TC'nin emperyalizm karşısındaki durumunun sarsılmasını getirmektedir. Açık ki bu, Türk egemen sınıfları açısından önem teşkil etmektedir. Çünkü buna dayanarak varlığını ikame etmiş, NATO'nun ikinci büyük ordusunu besleyebilmiştir. Doğal olarak bu yeni gelişmeler onu yeni arayışlara götürecektir. Hele hele tarihinde ilk kez karşılaştığı Kürdistan kurtuluş hareketi de göz önüne getirildiğinde TC'nin yaşadığı ruh hali daha iyi anlaşılabilecektir.

TC, ortaya çıkan yeni koşulları değerlendirirken, "artık tehlikenin esasta kuzeyden değil güneyden geldiğini" ileri sürerek, emperyalizm karşısında kısmen sarsılan konumunu güçlendirmenin teorisini yapmaktadır. Bunu yaparken de bu kez üç tarafının denizlerle çevrili olmasını ve özellikle de Ortadoğu'nun emperyalizm açısından taşıdığı anlam ve önemi bir koz olarak kullanma yoluna gitmektedir. Bu noktalar, emperyalizm açısından da önemli noktalar olunca, TC ve emperyalizmin geleceğe yönelik planları çakışmaktadır.

Teoman Erel, konuya ilişkin olarak, 19 Aralık tarihli Güneş gazetesinde yeralan bir yorumunda şu görüşlere yer veriyor:

"ABD'nin önde gelen siyaset ve strateji üretim kurumlarından Heritage Vakfı'nın Başkan Yardımcısı Burton Yale Pines'e göre yeni kurulacak düzende Türkiye önemli olmayı sürdürecektir. Yeni dönemde ABD'nin denizlere önem vereceğini kaydeden strateji uzmanı, 'Amerikan donanmasına ihtiyaç arttıkça bu donanma da limanlara ve dost kıyılara ihtiyaç duyacak' diyor. 'Donanma, Atlantik ve Pasifik dışında Basra Körfezi'nde, Akdeniz'de ve Boğazlar'da da var olacak. İşte bu dönemde Türkiye'ye de pay düşecek.'"

Buradan da anlaşıldığı gibi, emperyalizm açısından, "komünizm tehlikesinin" arka plana itilmesi, onun silahlanma ve halklara karşı komplolar için gerekçeler oluşturmasının önüne geçemiyor. Bu kez gündeme Ortadoğu alanı oturtularak, yeni planlar geliştiriliyor. Ve bu planlarda da TC, bir kez daha emperyalizmin çıkarlarını koruyan bir "kalkan" olarak yer alıyor.

Teoman Erel, aynı yorumunda bu konuda da çarpıcı bazı gerçekleri dile getiriyor:

"ABD için Ortadoğu'da 'dost kıyılar ve limanlar' hangi güçler biraraya getirilerek sağlanacaktır? Türkiye taraf olmaya zorlanarak, İsrail ve Mısır gibi ABD'ye yakın ülkelerle ittifak ilişkilerine mi itilecektir?

PKK gibi terör örgütleri, Irak ve Suriye'nin silahlanması gibi tehditler kullanılarak ülkemizin Ortadoğu'ya yönelik silahlanmasını artırması mı sağlanacaktır?

Son zamanlarda Genelkurmay kaynaklı haberler ve açıklamalar kamuoyumuzda Suriye, Irak, İran ve PKK'ya karşı hassasiyeti hızla yükseltiyor. Irak'ın 1000 kilometre menzilli füze yapması, Suriye'nin tank ve uçak sayılarındaki artış, PKK'nın SAM füzeleri edindiğine dair açıklamalar ardarda gelmiş ve sistematik bir mahiyet kazanmıştır.

Kamuoyumuza Genelkurmay tarafından bu uyarı bombardımanı yapılırken, Genelkurmay'a yakın bazı siviller de, 'Ortadoğu'nun istikrarsızlığının Batı'ya sirayetini önleyen bir kalkan rolü'nü Türkiye'ye uygun görüyorlar."

TC, oluşacak yeni güçler dengesi içinde konumunu koruma çabalarını yoğun olarak sürdürürken, diğer yandan da silahların indirimi anlaşmasının dışında kalmak için elinden geleni yapmaktadır. "Ordu-millet" felsefesi temelinde şekillenen ve uluslararası arenadaki yerini de esas olarak askeri niteliği ile elde eden TC için, silahsızlanma rüzgarı ölüm demektir. Hele bir de Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, kendisi için büyük bir tehlike arzederken, asker veya silah indirimi yolundaki en küçük bir çaba onun sonunu kesinleştirecektir. İşte bu nedenle TC, Ortadoğu jandarmalığı rolüne her zamankinden daha fazla sarılmakta; "güneyden gelen tehlike"lere sürekli dikkat çekerek, efendilerinin desteğini elde tutmaya çalışmaktadır. Bizzat Türk Genelkurmaylığınca geliştirilen kampanyanın bir amacı da budur. Geliştirilen propagandalarla TC her an bir savaş tehlikesi altındaymış imajı yaratılmak; böylece toplumun dünyadaki akımlardan etkilenmesinin önüne geçilmek istenmektedir. İşte bunlara bir örnek: *"Suriye, Lübnan'da etkin olmak ve İsrail ile boy ölçüşmek için çok güçlü bir orduya sahip. Sovyetler Birliği'nden büyük destek gördüler. İran ve Irak ise savaşırken hem silahlandılar, hem de füze teknolojilerini geliştirdiler. Bugün bu ülkelerin elinde bulunan füzeler ile Türkiye'nin büyük bir kısmı tehdit altındadır... Evet, paktlar arası savaş ihtimali azalıyor, ama etnik ve bölgesel savaş sürecek. Türkiye ise, etnik ve bölgesel çatışmaların en yoğun olduğu Ortadoğu barut fıçısının yanıbaşında."* (M. Savunma ve Strateji dergisi Genel Yayın Yönetmeni Emekli Amiral Yılmaz Usluer, Hürriyet, 7 Aralık 1989) Yine, Bülent Ecevit, yeni gelişmelere dikkat çekerek, silahlanmayı tek ABD'ye bağlamanın sakıncalarını vurgulamakta ve çok kaynaktan beslenmek gerektiğini ileri sürmektedir. Diğer Türk yetkilileri de, özellikle de mücadelemize dikkat çekerek benzer şeyler vurgulamaktadırlar.

Açık ki, TC'yi bu düzeyde telaşa iten esas olarak mücadelemizdeki gelişmelerdir. TC'nin emekli bir generali, savaş gerçekliğimizi şöyle izah etmektedir: *"Biz asker olarak, terör örgütlerinin çalışmasının, iç savaşa kadar belli aşamalardan geçtiğini kabul ederiz. Birincisi, örgütlenmedir ve bunlar (PKK, bn.) bu aşamayı geçirmişler. İkincisi, eylemdir; zaten eylemdeler. Bundan sonra az şiddetli savaş aşaması, daha sonra da iç savaş gelir."* (Genelkurmay Sıkıyönetim Koordinasyon Başkanı Korgeneral Nevzat Bölügiray, Hürriyet, 4 Aralık 1989) Görülmektedir ki, TC, mücadelemizi durdurma umutlarını yitirmiş bulunmaktadır. Yeni koşulların ortaya çıkması, diğer bir ifadeyle sistemler arası yumuşama politikasının kendisini etkilemesi durumunda kurtuluş savaşımız karşısında çok daha zorlanacağını görebilmektedir. Zira mevcut durumda emperyalizmden her türlü desteği almasına rağmen savaş inisiyatifini yitirmiştir. 5 yıllık silahlı savaşımız, NATO'nun en disiplinli ve ikinci büyük ordusunu büyük oranda işlevsiz kılmıştır. Pentagon tarafından formüle edilen ve bizzat Türk Genelkurmaylığınca sevk ve idare edilen özel savaş, sınırlandırılmış savaşa dönüştürülmüştür. Bu, rejimin en hassas noktasını oluşturmaktadır. Emperyalizmin desteğindeki en ufak azalma, faşist rejimin ayakta kalması ve varlığını devam ettirmesini hemen hemen imkansız kılacaktır. Bir de buna ekonomik, sosyal ve siyasal bunalım eklendiğinde ve bu temelde halk muhalefetinin giderek eylemliliğe dönüştüğü dikkate alındığında TC açısından işin ciddiyeti daha iyi anlaşılmaktadır. Bütün planlamalarını ve hesaplarını jeo-politik durumu üzerinde kurmuş bir rejim için bu konumda en küçük bir geriye gidiş darboğazlarla karşı karşıya gelmek demektir.

Nitekim, TC şahsında son gelişmelerle ortaya çıkan gerçekler, düşmanımızın güçsüzlüğünün bir de bu yönlü iyice açığa çıkmasını sağlamıştır. Savaşımımız yüklendikçe onun zayıflıklarının ortaya serilmesi giderek artacaktır. Kürdistan'daki savaşın gelişimi, Türk özel savaşını her geçen gün daha da darbeleyecek boyuttadır. *"Bu iş artık, böyle 'can çekişiyor, bir avuç hain, kökü kazınacak, şehitlerimizin kanı yerde kalmayacak' gibi sözlerle çözümlenemez. Belki bu sözleri moral bakımından söylemiş olabilirler."* (Nevzat Bölügiray, Hüriyet,4.12.1989

Burada esasta devrim seçeneğini bulan Kürdistan halkına büyük görevler düşmektedir. Şimdiye kadar özel savaş planlamaları mücadelemiz tarafından etkisiz kılındılar. Ama henüz düşmanımız tümden yenilmiş değildir. Her ne kadar dünyadan sürekli tecrit olup yalnızlaşıyorsa da ülkemizi kolay terk etmeyecektir. En son askerine kadar da savaşmaya çalışacaktır. Bugüne kadar TC'nin otoritesi yerle bir edilmiş, bazı alanlarda denetimini yitirmiş ve halkımızdan tamamen tecrit olmuşsa, bu, mücadelemiz sonucu gerçekleşmiştir. Hiçbir şey, bedeli ödenmeden kazanılmamıştır. Bu bedelin başında da şehitlerimizin kızıl kanları gelmektedir. Ve yine, bunlar etrafında kenetlenen halkımızın engin ve fedakar çabaları yatmaktadır.

TC'nin çıkmazlarını ortaya çıkarmada, onun çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğunu açığa vurmada Partimizin önderlik ettiği kurtuluş savaşımız belirleyici rol oynamaktadır. Uluslararası alanda da onu tecrit edip yalnızlığa iten yine mücadelemizdir. Oluşacak yeni dengelerde kendisine can havliyle yer aramaya başlamasının en önemli nedeni de yine savaşımımız olmaktadır. TC açısından, önümüzdeki sürecin tamamen PKK'nin önderliğinde belirleneceği, onun inisiyatif ve yönlendirmesi altında gelişeceği belirginleşmiş durumdadır. Bunun salt Kürdistan'da değil -ki şimdiden ülkemizde böyledir- uluslararası alanda da böyle olması kaçınılmazdır. Artık o çokça övündüğü stratejik konumu da, koşullar ne olursa olsun, TC'nin beklenen sonunu değiştiremeyecektir.

Romanya halkı; Çavuşesku yönetimini kanlı devirdi

Baştarafı 1. sayfada

dilebilir. Halk tamamen örgütsüz bir durumu yaşamaktadır. Devletin yönetimindeki boşluk da bu örgütsüzlüğe eklenince, Romanya tam bir kaos ortamına sürüklendi. Çatışmaların boyutları ve kontrolü elden kaçırıldığından, savaş kimin kimi vurduğunun belli olmadığı bir duruma sürüklendi. İç savaştaki bu belirsizlik ölü ve yaralı sayısının artmasına neden oldu. Ağırlıklı olarak Çavuşesku'ya bağlı kalan gizli polis örgütü Securitate ile ordu ve sivil milisler arasında ülke geneline yaygınlaşan çatışmalarda binlerce kişi öldü. Ölü sayısı önce 70-80 bin civarında açıklandı. Ancak en son yeni yönetimin yaptığı açıklamada, verilen ölü sayısının abartmalı olduğu belirtilerek gerçek rakamın 7 bin kişi olduğu söylendi. Fakat bu rakam da gerçek rakam değildir. Bizzat açıklamayı yapanlar ölü sayısının 7 binin altında olabileceğini söylemektedirler. Çatışmaların en çok yoğunlaştığı kentler Temeşvar, Bükreş, Braşova ve Arad'dır. Bu arada binlerce kişi de tutuklandı. Tutuklananlar arasında Nikolae Çavuşesku'nun ailesinin bütün fertleri de bulunmaktadır.

Yeni yönetim başlangıçta televizyon binasında karargah kurarak ülkedeki kontrolü sağlamaya çalıştı. Televizyonda kendilerini Ulusal Kurtuluş Cephesi olarak tanıttılar. Fakat bu örgütlenme önceden yapılan bir hazırlığın ürünü değildir. Cephenin hala toplam üye sayısının 150 kişiyi aşmaması, onun örgütsüzlüğünün boyutunu en çarpıcı biçimde ortaya koymaktadır. Yeni yönetimi üstlenen Ulusal Kurtuluş Cephesi, Ion Iliescu'yu devlet başkanlığına ve Petre Roman'ı da başbakanlığa geçici olarak atadı.

Yeni yönetim yaptığı açıklamada, yapacaklarını ana hatlarıyla şöyle belirledi: Komünist Parti'nin öncü rolü kaldırılacak; seçimler Nisan 1990'da yapılacak; yeni anayasayı hazırlamak için bir komisyon kurulacak; azınlıklara eşit statü tanınacak; ulusal ekonomi düzenlenecek ve özel teşebbüsçülüğe yer verilecektir.

Romanya'daki 24 yıllık Çavuşesku yönetimi nasıl oldu da kısa bir süreçte, hem de güçlü halk muhalefeti sonucu kanlı bir şekilde devrildi? Elbette, tam olmasa da bazı gerçekler açığa çıkmak durumundadır. Her şeyden önce bu yönetim, uygulamalarıyla halktan kopmuş; halk adına ama onun üzerinde bürokrat devlet mekanizmasına dönüşmüştür. Açık ki bürokratlaşan devlet, halkın en temel sorunlarını dahi çözemediğinden, yılların biriktirdiği sorunlar büyük bir potansiyel güç halini aldı. Dolayısıyla, yönetime karşı halkta oluşan kin, Doğu Avrupa'da yaşanan reformist gelişmelerin etkisiyle de patladı ve Çavuşesku'yu kanlı bir şekilde devirdi. Fakat şu gerçeği iyi görmek gerekir; Romanya'da iflas eden, bürokratlaşan yönetim aygıtıdır. Zaten bilimsel sosyalizme sadık bir uygulama geliştirilseydi, ne halktan tecrit olunurdu ne de sorunlar bu düzeyde yaşanırdı. Elbette buna rağmen sorunlar gelecekti, fakat bunlar gelişmenin ve büyümenin sorunları olacaktı. Doğru sosyalist uygulama, kitlelerin özlem ve taleplerine her zaman doğru cevap verme gücünde olacaktı ki, dış kışkırtmaların dozajı ne kadar büyük olursa olsun halkı etkilemesi mümkün olamayacaktı. Halkın sosyalizmin yüce idealleri etrafında kenetlenmesi sözkonusu olurdu. Ama yapılanlar bunun tersi olduğundan kitlelerde nefret gelişti, beklenen tepkiye dönüştü ve bilinen sonuçları ortaya çıkardı.

Sosyalist ülkelerde yaşanan reformist gelişmelere Çavuşesku karşı durmuş, bu amaçla Kasım ayında yapılan Komünist Parti'nin 14. Kongresini tam bir gövde gösterisine dönüştürmüştü. Burada reformlara karşı Partinin arkasında olduğu mesajını vermek isteyerek reformlar karşısında direneceğini vurgulamıştır. Çavuşesku'nun bu tavrı özünde sosyalizmi savunma amacı gütmüyordu. O, kendi bürokrat yönetimini savunmaya çalışıyordu. Bu durum, dışta reform yanlısı güçlerin -ki bu dönem reform akımı Doğu Avrupa'da güçlüdür- Çavuşesku'ya karşı durmasına neden oluyordu. Böylece Çavuşesku yönetiminin, dışta yalnızlaşması içte de halktan tecrit olma konumuyla birleşince, bu durum güçlü bir muhalefetin herekete geçmesini beraberinde getirdi ve Çavuşesku kanlı bir şekilde devrildi. Sonucun böyle olması doğaldır. Çünkü sosyalizm adına da olsa, Çavuşesku yönetiminin yaşadığı konum, Romanya halkından tecrit ve teşhir olmadır. Bu açıdan savunulacak bir yönü yoktur.

Yalnız iki nokta üzerinde kısaca da olsa durmakta yarar vardır. Birincisi, Romanya'daki gelişmelerle emperyalist-kapitalist sistemin içine girdiği çığırtkanlıktır. Emperyalizm bu olayı yoğun anti-komünist propagandanın malzemesi haline getirdi. Romanya'nın şahsında sosyalizmi bir "cehennem", kapitalizmi ise bir "cennet" olarak göstermenin çabasına girdi. Kapitalizm, gerçek yüzünü gizleyerek, kapitalist cehennemdeki yoksulluk, çürümüşlük ve yozlaşmadan emekçileri düşünsel planda da olsa uzaklaştırmayı amaçladı. Halkların kurtuluş özlemi olan bilimsel sosyalizmi kötüledikçe kötüleyerek, sosyalizm yönünde oluşan bilinçleri köreltmeye çalıştı. Ama aynı emperyalist ve kapitalist ülkeler, bir yıl öncesine kadar Doğu Avrupa'da Çavuşesku yönetimine sahip çıkıyorlardı. Çavuşesku'ya çeşitli madalya ve nişanlar veriyorlardı. Peki, nasıl oldu da birdenbire kötü oldu? Çünkü daha önce Varşova Paktı içinde kapitalizmle en çok ilişki geliştiren Çavuşesku idi. Emperyalistler bu ilişkiye dayanarak Romanya'yı Varşova'dan koparacaklarını hesaplıyorlardı. Bu yüzden Çavuşesku'ya sıcak bakıyorlardı. Fakat 1989 yılı içinde sosyalist ülkelerdeki reformist gelişmeler emperyalistler açısından daha yararlı olmaya başladı. Çavuşesku ise iktidarda kalabilmek için buna ayak diretiyordu. Bundan dolayı emperyalistler ona karşı koydular. Ve anti-komünist propagandanın malzemesi haline getirdiler.

İkinci nokta; Çavuşeskuları yargılama ve cezalarının infazına ilişkindir. Dikkat edilirse, 2 saatlik gibi kısa bir yargılamayla 24 yılın hesabı sorulmaya çalışıldı. Halbuki 24 yılın hesabı bu süre içinde sorulamaz ve yargılama yapılamaz. Ayrıca mahkemenin yapılış tarzı da kuşkuludur ve adil değildir. Koca 24 yıllık Romanya tarihinin irdelenmesi gerekirdi, böylesi bir davayla. Doğrusu; yargılamanın adil olması, tarihe doğruları katması, bir halk mahkemesinde kamuoyuna açık olarak gerçekleşebilirdi. Fakat apar topar bir yargılama ve ardından kurşuna dizme, Romanya halkının çıkışına kara bir leke bıraktı. Aslında yeni yöneticiler her ne kadar sorunu güvenlik gerekçesine bağlasalar da, bu doğru olamaz. Çavuşeskuları bu tarzda öldürmekle yeni yönetim onlara atfettiği sıfatları kendisi de segilemiş oldu. Bu, yeni yönetimin en büyük zaafı ve sergileyeceği yönetim tarzı konusunda ciddi sorular doğuran bir uygulamaydı. Zira, yeni yönetim, Çavuşeskuları uygulamakla suçladığı yasaları kullanarak yargılayıp mahkum etme yoluna gitti. Yani, kendisi de bu yasalara yenildi.

Şimdi artık Romanya'da Çavuşesku yönetimi yok. Ama sorunlar kolay çözümleneceğe benzemiyor. Romanya için gelecek günler hala ciddi sorunlar ve sorularla yüklü. Bugün yaşananlar konusunda en adil yargıyı ancak zaman verecek. Zaman, açılan yaraları sarabileceği gibi, bugünkü toz-duman ortamında birbirine karışan doğrular ve gerçekleri de yerli yerine oturtacaktır.

SALDIRGAN ABD EMPERYALİZMİ PANAMA'YI İŞGAL ETTİ

20 Aralık günü tank, helikopter ve uçak desteğinde ABD askeri birlikleri Panama'yı işgal ettiler. Önce başkent Panama City'e saldıran ABD birlikleri, ardından Panama Devlet Başkanı Noriega'yı yakalama gerekçesiyle saldırılarını yaygınlaştırdılar. Yer yer de Stealth savaş uçaklarıyla 900 kiloluk bombalar yağdırdılar. Amerikan emperyalizmi Stealth savaş uçaklarını ilk kez kullanıyor. Noriega'ya bağlı ordunun da Amerikan işgaline karşılık vermesiyle yoğun çatışmalar meydana geldi. Çatışmalar sonucu yüzlerce Panamalı öldü, en az bir o kadarı da yaralandı. İşgale karşı direnişin kırılamaması üzerine, Amerikan emperyalizmi sürekli yeni asker takviye etmek zorunda kaldı. İşgali sürdüren ABD askerinin sayısı 30 bin civarındadır. Modern teçhizatla donanmış bu gücün sayısı, küçücük Panama için büyük bir işgal gücü anlamına gelmektedir.

Amerikan emperyalizmi, işgalini normal savaş kurallarına göre yürütmüyor, özel savaşı da çeşitli düzeylerde yürütüyor. Örneğin, General Noriega'nın yakalanmasına yardımcı olacaklara 1 milyon dolar, silahını bırakacak her Panamalı askere de 150 vermeyi vaadetti.

General Noriega 25 Aralık'ta Vatikan Büyükelçiliğine sığındı ve siyasal sığınma talebinde bulundu. Bunun üzerine ABD emperyalizmi Noriega'yı sert bir üslup kullanarak istedi. Daha sonra yapılan görüşmeler ve verilen bazı tavizler sonucu Noriega ABD'ye iadesini kabul etti. Ayrıca, Amerikan emperyalizmi 4 bini aşkın Panamalı askeri de tutuklamış durumdadır.

Panama Orta Amerika'da stratejik konumu önemli olan bir ülkedir. Büyük (Pasifik) Okyanusu ile Atlas Okyanusunda kıyısı bulunmaktadır. Panama Kanalı bu iki okyanusu birleştirmektedir. Bu kanal deniz taşımacılığı yolunu hem oldukça kısaltıyor, hem de taşımacılığın maliyetini düşürüyor. Bu kanal tamamen ABD'nin denetiminde olduğundan, ABD kanal taşımacılığından yüklü kar elde etmektedir. Kanalın ticaretteki bu öneminden dolayı 12 bin ABD askeri kanalı koruma altında tutmaktadır. Kanal tümden Panama toprakları içinde olmasına rağmen, Panama hiçbir hakka sahip değildir. Ayrıca Panama, bulunduğu yer itibarıyla karadan da Kuzey Amerika'yı Güney Amerika'ya bağlayan bir köprü gibidir. Yine Orta Amerika'da da diğer ülkeleri kontrol edebilen bir özelliğe sahiptir. Bütün bu özellikleri stratejik açıdan Panama'nın önemini arttırmaktadır. Bu yüzden ABD emperyalizminin çıkarları açısından Panama'nın önemi oldukça büyüktür. Çünkü buna dayanarak, ABD kıta üzerinde denetimini korumaktadır. Ayrıca, kıtayı sömürmesinde Panama önemli rol oynamaktadır. Dolayısıyla, ABD, Panama'yı kaybetmeyi düşünmek bile istemez. Nitekim hep bir eyaleti gibi yönetmiştir.

ABD emperyalizminin son işgaline neden olan, bu hayati çıkarlarının tehlikeye girmesidir. Yoksa Noriega'nın uyuşturucu ticareti yapması gerçek neden değildir. Zira Noriega CIA ajanıdır. Panama'daki ABD emperyalizminin çıkarlarını korumak için CIA'nın yetiştirdiği ucube bir tiptir. Bu tipi genelde Amerika kıtası halklarının, özelde de Panama halkının başına musallat eden ABD'nin kendisidir. Yine, yıllardır uyuşturucu ticaretini ABD ile birlikte yapmaktadır. Bu gerçekleri, yani Noriega'nın CIA'nın ajanı olduğunu yine CIA açıkladı. Fakat gelinen noktada CIA'nın yetiştirdiği sadist Noriega biraz güçlendiğinden, ABD ile sürdürdüğü kirli işlerden fazla pay istemiş; ABD de bunu kabul etmediğinden karşı çıkmıştır. Yani, bir anlamda Noriega da ABD'ye kafa tuttu. Dolayısıyla ABD emperyalizminin Panama'da istediği gibi at oynatamaması, onun kıta genelinde çıkarlarını tehlikeye sokuyordu. Özellikle zamanlamasını da Romanya'daki gelişmelere denk getiren ABD, dünyadaki dikkatlerin buraya kaydığı bir anda işgali gerçekleştirerek yeni yetiştirdiği kuklası olan Guillermo Endara'yı devlet başkanı ilan etti.

Açık ki, Noriega'nın kişiliği ve yaşamı ne olursa olsun, bu ABD emperyalizminin yeni bir saldırısıdır ve şiddetle teşhir edilmelidir. Son dönemde "barış ve yumuşamadan" sıkça söz edilir oldu, ama bu emperyalist saldırı, emperyalizm yaşadıkça dünya barışının hayal olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır. Dünya barışı, ancak emperyalizmin dünyamızdan sökülüp atıldığı koşullarda mümkün olabilecektir. Yoksa o hep kendi çıkarları gereği halkların gerçek iradesine zorla müdahale edecektir. Hele hele sosyalist ülkelerdeki gelişmeleri lehine değerlendiren ABD emperyalizmi, daha da saldırganlaşmıştır. Nitekim, Panama işgaliyle bu saldırganlığını ortaya koyarken, bununla da yetinmeyerek Panama'daki Nikaragua Elçiliğine de saldırdı. Zorla Elçiliğe giren işgalci birlikler binayı tümden aradılar. Bunu şiddetle kınayan Nikaragua Hükümeti, Nikaragua'daki ABD diplomatlarını sınırdışı etme kararı aldı.

Madenleriyle ünlü bir beldemiz

MAZRA

(Elazığ)

-I-

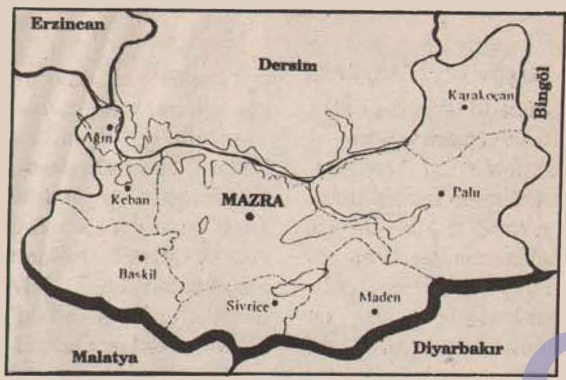

ADI NEREDEN GELİYOR?

Bölgenin en önemli tarihi merkezi Harput'tur. Asur ve Hititler döneminde inşa edildiği sanılan Harput, Elazığ'da kentleşmenin gelişmesiyle birlikte eski önemini kaybetmiş durumda. Asur çivi yazısıyla yazılmış bir yazıtta, Harput'tan, adıyla bahsedilmektedir. Bir başka veriye göre, Urartular döneminde Harput'tan "Karberd" olarak sözedilmektedir. Tarihçilere göre, "kar" taş, "berd" ise kale anlamına geliyor. Bizans kaynaklarında ise, Harput "Kharpeta" olarak geçiyor. Bossert adlı tarihçi, Hitit çivi yazısı ile yazılı bir belgede Harputaş olarak anılan yerin Harput olduğunu ileri sürüyor.

Elazığ'ın gerçek ismi Mazra'dır. Bu, burada yaşayan Kürt halkının verdiği isimdir. Ancak Osmanlılar döneminde bu isim değiştirildi. Dönemin padişahı Sultan Abdülaziz tarafından kentte yeniden inşalara girişildiği için buraya, Mamuret ül-Aziz (Azizin yaptırdığı kent) denilmiştir. Süreç içerisinde, dile daha kolay geldiği için, bu isim Elaziz olarak değiştirildi. En son olarak da 1937'de M. Kemal'in önerisiyle Elaziz adı, Elazığ oldu.

Elazığ, Türk sömürgeciliğinin, göçmenlerini yerleştirdiği ve her yönüyle bir Türk şehri olmasına özen gösterdiği bir alandır. Gerçek ismi Mazra'nın unutturularak, çok az bir kesim tarafından biliniyor olması bir tesadüf değil, sömürgeciliğin yarattığı bir sonuçtur.

KISA TARİHÇESİ

Elazığ beldemiz, doğal yapısının yerleşmeye elverişli olmasından ötürü, Paleotik (Eskitaş) Döneminden beri çeşitli toplulukların uğrak yeri olmuştur. İnsanların henüz göçebe topluluklar halinde yaşadığı dönemde Elazığ'da çeşitli izler bıraktığı, elde edilen buluntularla aydınlanmıştır.

M.Ö. 2350-2000 yıllarında Elazığ, Naramsin komutanlığında Akadların saldırısına uğrar. Bu istila, Amanos Dağlarından bakır madeni yataklarına kadar uzanır. Diyarbakır sınırları içinde yeralan Pir Hüseyin köyünde bulunan bir yazıtta bu olay doğrulanmaktadır.

M.Ö.2000 yılında gelişen İşuva ülkesi, Elazığ topraklarını da sınırlarına dahil eder. Bu dönemde batıda Hititler de bir güç olarak varlıklarını sürdürürler. Bu iki güç yanyana yaşamalarına rağmen herhangi bir ilişkileri olmadığı, yazılı belgelerden ortaya çıkmıştır. Yine aynı dönemde doğuda Hurri-Mitanniler de yerleşik bulunuyordu. Elazığ ve yöresinin stratejik öneminden ötürü, Hititler ile Hurri-Mitanniler arasında çatışmalı bir gerilim ortaya çıkar. Çünkü Elazığ'a sahip olacak güç, egemenliğini daha da genişletme avantajını elde edecekti. Bu iki gücün yanısıra, aynı dönemde Asurlar da yörede etkinlik kurma amacındadır. Bir süre için Hurri-Mitanniler yörerede etkin duruma geçseler de, daha sonra politik manevralarla Hititler yöreyi egemenliklerine alırlar.

Muşkiler, M.Ö. 1200'lerde Hitit İmparatorluğunun dağılmasıyla birlikte, Elazığ'da egemen güç durumuna yükselirler. Tarihin akışı hızlandıkça bölgedeki egemen güçler bu paralelde daha erkenden el değiştirirler. Muşkilerden sonra, sırasıyla Urartular ve Persler yörede etkin güçler konumuna yükselirler. Pers İmparatorluğunun parçalanması ardından M.Ö. 334 yılında Helenistik Dönem başlar. Büyük İskender komutanlığında başlayan bu dönem, M.Ö.95 yılına kadar sürer. Bu dönem boyunca bölgede uygarlıklar arası yeni kültürel (karma) şekillenmeler ortaya çıkar. Helen İmparatorluğunun egemenliği yıkılıp dağılınca Tigran egemenliği ve Roma savaşları başlar. Daha sonra da Roma ordularının M.Ö. 53 yıllarında yenildikleri Partlar, bir imparotorluk olarak gelişirler.

Partların egemenliğini parçalayan Bizanslılar, islamiyet devrine kadar bölgenin tek egemen gücü olarak varlıklarını sürdürdüler. İslam ordularının seferleri, Bizanslıları önemli ölçüde zorlar. Harput, birçok kez bu güçler arasında el değiştirir. İlk dönemlerde Harput çoğunlukla Bizanslıların elinde bulunsa da, 644 yılında Elazığ yöresi, Arapların egemenliğine geçer. Bu egemenlik 650 yılına kadar devam eder. Elazığ, bir de istilacı güçler arasında sınır bölge olmasından dolayı, komşu güçlerin kanlı savaşlarına tanık olur. Bu asıl imparatorluklar dışında, onlara bağlı kolların orduları da Elazığ'da büyük ve kanlı çatışmalar yürütürler.

En son olarak İmparator Romanos Diogenes önderliğindeki Bizanslılar, yöreye egemen güç durumundayken Türk boylarının akınları başlar. Oğuz Türk boylarının Malazgirt kapılarını açarak Anadolu'ya akınları, Bizansların karşı saldırılarıyla durdurulduğu gibi geri püskürtülür. Bu sıralarda Anadolu'ya geçmek için bölgedeki halkın desteğinin gerekliğine inanan Türk boyları, bunu sağlamak için halkın kabul ettiği islamiyeti kendileri de benimsemek zorunda kalırlar. Böylelikle güç kazanan Türk boyları, Bizans ordularını yenerek Anadolu içlerine yayılmayı başarırlar. Daha sonraları Oğuz Türkleri çeşitli beylikler halinde Kürdistan yörelerini egemenliklerine geçirirler. Bu şekilde başlatılan Selçuklular döneminde, Elazığ'da Çubukoğulları, Artukoğulları, Dulkadiroğulları ve Akkoyunlar, beylikler biçiminde egemenlik sürdürürler. Bu dönem, Osmanlı dönemine kadar devam ediyor.

1877-1878 yılında Ruslar ile Osmanlılar arasında çıkan savaşta Osmanlılar yenildi. Bu dönemde Anadolu'da yaşayan Ermeniler, Ruslar tarafından, Osmanlıların denetimindeki Kürdistan'ın 6 şehrine yerleştirildiler. Yaklaşık 670 bin kişi olan Ermenilerden 70 bini Elazığ'da yaşıyordu.

1915 yılında Van'da Ermenilerin, Osmanlılara karşı ayaklanmalarını Elazığ ve Erzurum'daki Ermeniler de desteklediler. Bunun üzerine Osmanlılar bu iki şehirde yaşayan Ermenileri göç ettirdiler. Ayrıca Elazığ ve Erzurum'da Ermenilere yönelik geniş tutuklamalara girişildi.

Türk milli kurtuluş savaşı döneminde Elazığ, emperyalistlerce işgal edilmemiş bir şehirdir. Bu nedenle Türk kurtuluş savaşında, doğu cephesinde önemli bir üs olarak kullanılır.

Yine Türkiye Cumhuriyetinin ilanından 2 yıl sonra, 15 Şubat 1925'te Şeyh Sait önderliğinde başlatılan isyanda Elazığ düşürülür. İsyanın önderlerinden Şeyh Şerif, Elazığ yönetimini ayaklanmanın sonuna kadar elinde tutar. TC sömürgeciliği, isyanı bastırdıktan sonra Elazığ'a özel önem verdi. Kürdistan'da Türkleşmenin üs alanı olarak kullandı. Dersim'in bu dönemde henüz bağımsızca yaşaması ve TC açısından bir "çıban başı" olması, Elazığ'ı TC açısından daha önemli kılıyordu. Çünkü Elazığ, Dersim'e sınır olan bir şehirdi. Burada karargah kurarak Dersim'i teslim almak ve TC'nin bir vilayeti haline getirmek daha kolaylaşacaktı. Nitekim Dersim isyanı döneminde gerçekleştirilen katliam Elazığ'da planlanarak uygulamaya geçirildi. Ayrıca kurulduğu alanın stratejik konumda olması da Elazığ'ı, TC sömürgeciliği açısından önemli kılmaktadır. Örneğin, bir Dersim'de Kürt nüfusu asimile edilerek Türkleşme yaratılmaya çalışılırken, Elazığ'da farklı olarak bu, Türk nüfusuyla yapılmak istenmektedir.

Karamağara Köprüsü

TARİHİ YAPITLAR

Elazığ beldemiz, Eskitaş Döneminden bu yana bir yerleşim alanı olarak kullanıldığından, birçok uygarlığın uğrak yeri olmuştur. Bu nedenle tarihi yapıtlar bakımından zengindir.

Harput Kalesi: Beldedeki en önemli tarihi yapıttır. Şehir merkezinin güneydoğusundaki yalçın kayalar üstünde kurulmuştur. Araştırmalar sonucu elde edilen buluntulara göre, Urartular tarafından yapılmıştır. Kale dikdörtgen şeklinde inşa edilmiştir. Girişi doğu yönündedir. İçinde kayalara oyulmuş odalar, basamaklar ve gizli yollar bulunur. Dışkale ve İçkale olarak iki bölümlüdür. Tarihte çeşitli uygarlıklar tarafından onarılan kalenin günümüzde sadece görkemli burçları ve kimi duvarları ayaktadır.

Meryem Ana Kilisesi: Eski bir Süryani kilisesidir. Harput Kalesi'nin sol kesimindeki alt yamaçta kayalara kurulmuştur. Bir duvarını kayalar oluşturuyor. Dikdörtgen planlıdır. Kiliseden Harput Kalesi'ne gizliden giden yollar vardır.

Ulu Cami: Harput ve çevresinin en eski yapıtlarındandır. Dışa kapalı görünümlü olan cami, dikdörtgen planlıdır. Kalın duvarlıdır. Doğu ve batıda iki kapısı vardır. Minarelerinin Değişik dönemlerde yapıldığı sanılmaktadır. Cami çeşitli minarelerle süslenmiştir.

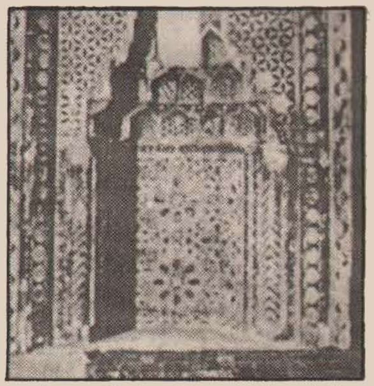

Arap Baba Mescidi ve Türbesi: Harput'un kuzey kesiminde bulunan kayalıklarda inşa edilmiştir. Giriş kapısı kuzeydedir. Kare planlı olup üstü kubbelerle örtülüdür. 10. yüzyılda yapıldığı sanılmaktadır. Halk arasında Arap Baba olarak tanınır ve ziyaret edilir. Mihrabı çinilerle kaplıdır.

Bu yapıtlar dışında Alacalı Cami, Esidiye Camisi, Sara Hatun Camisi, Kurşunlu Cami, Ağa Camii, Ahmet Bey Camisi, Ali Musa Mescidi ve Türbesi, Mansur Baba Türbesi, Fatih Ahmet Baba Türbesi, Cemşit Hamamı, Kale Hamamı, Hoca Hasan Hamamı, Dere Hamamı, Üç Lüle Çeşmesi, Karamağara Köprüsü, Ermeni Kilisesi, Surp Kevork Manastırı, Yusuf Ziya Paşa Külliyesi, Denizli Kervansarayı, Hacı İbrahim Şah Kervansarayı ve Palu Kalesi gibi tarihi yapıtlar da bulunur.

SÜRECEK

Federal Almanya-PKK Davası avukatlarından
BASIN TOPLANTISI

Baştarafı 1. sayfada

yapılacak düzenli tercüme halen garanti altına alınamamıştır.

Anlaşılabilecek bir tercümenin sağlanabilmesi sadece mahkemenin görevidir; yine de 15. duruşma gününde tercümanların değiştirilip yenilerinin getirilmesi gerekmiştir. Ancak bu yolda Kürtçe konuşan sanıkların faal şekilde ana dillerinde duruşmaya katılımları sağlanabilmiştir.

Duruşmanın eşit koşullarda yapılamayacağını vurgulamak için savunma, tek tek avukatlar tarafından verilen dilekçelerle, ilk duruşma gününden beri davanın takipsizliğine ilişkin takipsizlik dilekçesinin içeriğini açıklamaya çalışmaktadır.

Mahkeme tarafından görevlendirilen tercümanlar, kullanılan siyasi ve hukuksal dil ile başedemediklerinden, dilekçenin uzun bölümleri anlaşılır bir dilde tercüme edilemediğinden halen bitirilememiştir.

Mahkemenin takipsizliğine ilişkin dilekçelerinde savunma aşağıdaki hukuk ve usul ihlallerine değinerek daha şimdiden eşit koşullar altında duruşmanın yürütülemeyeceğini belirtmiştir:

- Daha duruşma başlamadan Federal Savcılık şimdiye kadar görülmemiş bir şekilde PKK'ye karşı ön yargılama kampanyası gerçekleştirmiş bulunmaktadır. Bunu yaparken, PKK ile terörist faaliyetler arasındaki ilişkiyi kurabilmek için Federal Savcılık, yanlış haberleri vermekten çekinmemiştir. Tutuklu sanıkların dava sonuçlandırılıncaya kadar suçsuz sayılmaları ilkesi bu kampanya ile yürürlükten kaldırılmıştır.

- 5. Ceza Dairesi, davanın açılışına ilişkin kararında, Alman Ceza Kanununun 129a maddesine ilişkin şimdiye kadarki uygulamalarla hükümlerin zeminini terketmiştir. Yabancı bir kurtuluş örgütüne karşı göreli bir duruşmanın gerçekleştirilebilmesi için bunun siyasi uygunluk nedenlerinden ötürü, keyfi yapıldığı zannı doğmaktadır.

- Alman Cezai takibat mercilerinin, Türk emniyet makamları ile görülen işbirliği, duruşmaya karşı ağır ihlal teşkil etmektedir. Hiçbir neden olmaksızın Federal Savcılık, duruşma kapsamından Türk emniyet makamlarına sanıkların kişiliğine ilişkin özel bilgiler verip bu makamlardan koğuşturma faaliyetinde bulunulmasını rica etmiştir. Dolayısıyla Federal Savcılığı, sanıkları ve üçüncü kişileri, Türk makamlarının yaptıkları koğuşturmalarla tehlikeye atmakla ve Türk emniyet makamlarının insan haklarına aykırı koğuşturma yöntemlerine ortak olmakla itham ediyoruz.

- Mahkemenin tutukluluk statüsünü belirleyen koşullar ve müdafi postasının kontrolünün somut şekillendirilmesi, sanıkların bilgi edinme ve fikirlerini ifade etme haklarını ciddi şekilde kısıtlamaktadır. Böylelikle kendilerinin duruşmanın hazırlanması için çok önemli olan siyasi bilgi edinme ve birbirleri ile haberleşme hakları tamamen ortadan kaldırılmıştır. Bu, çifte tecrit anlamına gelip, savunmanın ciddi şekilde engellenmesi demektir.

- Beklenilen 2 senelik duruşma süresine rağmen, sanıkların sadece bir güven avukatı görevlendirmelerine izin verilmiş, bunun yanısıra kendilerine mahkeme tarafından tayin edilmiş "emniyet avukatı" tahsis edilmiştir. Böylece savunma, devlet kontrolü altında bir araca indirgenmiştir.

- Hukuk devletine uygun bir duruşmayı mümkün kılmayan bir asliye cebiri kendisini, sanıkların kafeste tutulmalarında göstermektedir (Sanıklar pleksiglas bir kafes içinde duruşma salonundan ayrılmışlardır).

Böylece yaratılmış olan sözde tehlikeli teröristlerin ayrımı, ismini hakkeden bir savunmayı mümkün kılamamaktadır. Sanıklara karşı hürmeti ve iddia makamı ile silah eşitliğini içeren hukuk kültürünün burada görülen zedelenişi böyle "emniyet anlayışını" haklı gösteremez.

- Birçok avukat kuruluşları ve diğer makamlar, bu savunma koşullarını protesto etmişlerdir. Cam kafes kaldırılmalıdır!

- Hukuk devletine aykırı olan bu özel ve göstermelik duruşmaya ilişkin takipsizlik kararı verilmelidir.

Kürt duruşmasındaki savunma avukatları

A. Lütkes, F. Hess, E. Lunebach, H. Bröcker
12.12.1989

Fransız polisi yaptığı ev ve dernek baskınlarında 5 yurtseveri tutukladı

Baştarafı 1. sayfada

Bu uygulamasını Fransa genelinde yaygınlaştıran polis, yurtseverlere tehdit ve şantaj yapmaya başladı. Ayrıca çok sayıda yurtsevere mektuplar göndererek onları polis merkezine çağırdı. PKK'ye destek vermemelerini istedi, bunu yapmaları halinde haklarının ellerinden alınacağı tehditlerini yaptı ve para vaadinde bulunarak ajanlık teklif etti.

Fransız emperyalizmi son iki-üç yıldır bu tarz uygulamalara başvuruyor, Kürdistanlılara yönelik sistemli bir sindirme faaliyeti yürütüyor. Fakat polisin en son yönelimi tam bir psikolojik savaşı yansıtıyor. Aynı anda çok yönlü saldırıya yönelmesi, kapsamlı hedeflerin varlığını ortaya koyuyor. Sorunun salt Kürdistanlı yurtseverleri sindirmeyi amaçlamadığı, bunun yanısıra emperyalist-kapitalist cepheden mücadelemize saldırıların bir parçası olduğu açığa çıkıyor. Bunun özünde amaç; Avrupa'daki ulusal kurtuluşçu faaliyetlerimizin tasfiye edilerek Partimizin bu alanda teslim alınmasıdır.

Fransız polisinin son yöneliminin düzenlenen bir senaryo ile ajan-provokatör Hüseyin Yıldırım'ın gözaltına alınıp tekrar serbest bırakılması sonrasında meydana gelmesi ilginçtir. Bu provokatör yeni Rebmannlar yaratma peşindedir. Nitekim, gözaltına alınan 5 yurtseverin daha sonra sahte gerekçelerle tutuklanmaları da bunu doğruluyor. Daha önce Almanya-PKK Davası'na benzer bir davanın Fransa'da da açılacağı söylenmekteydi. Almanya'daki davada H. Yıldırım provokatörünün rolü bilinmektedir. Benzeri bir rol de Fransa'da oynattırılmak istenmektedir. Son saldırıları bu yönlü planın hayata geçirilmesinin ön adımlarını teşkil ediyor.

Fransa bununla neyin peşindedir? Aslında bunun yanıtını Türk İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu vermektedir. Hürriyet muhabiri Oktay Ensari'yle yaptığı bir mülakatta; *"Güneydoğu Anadolu asla Beyrut olamaz"* dedikten sonra sözlerini şöyle sürdürüyor Bakan Aksu: *"Önümüzdeki günlerde Avrupa'ya gideceğim. Güvenlik ve terör toplantılarında delilleriyle, belgeleriyle yakalanan militanların ifadeleriyle PKK'nın bir cinayet şebekesi olduğunu onlara anlatacağım. Desteklerini çekmelerini isteyeceğim."*

Burada kullanılan sözcükler durumu çok net ortaya koymaktadır. Sömürgeci Türk devleti, devrimci savaşımımızı sınırlandırmayı amaçlamaktadır. Avrupa'daki Kürdistanlı yurtseverlerin, başta maddi olmak üzere kurtuluş mücadelemize verdiği destek bilinmektedir. TC'nin amacına ulaşmasında -ki bu Avrupalı emperyalistlerin de amacıdır-, Avrupa'da mücadelemize olan desteğin kesilmesi önem taşımaktadır. Daha önce Alman emperyalizmi ulusal kurtuluşçu faaliyetlerimize ileri düzeyde yöneldi. PKK'yi "terörist" göstermek amacıyla tarihinin en büyük davası olan PKK Davası'nı açtı. Bu davada Partimizi ve halkımızı yargılamaya çalışarak mahkum etmek istiyor. Fakat devam eden dava; F. Almanya'nın arzuladığı yönde gelişmiyor. Mahkeme kürsüsü halkımızın bağımsızlık ve özgürlüğünün sesi haline getirilmiştir. Alman emperyalizmi bütün komplo ve provokasyonlarına rağmen sanık sandalyesine kendisi oturmaya doğru gidiyor.

Bu davaya bağlı olarak benzer bir davanın da Fransa'da açılma hazırlıkları yürütülüyor. TC'nin Kürdistan'da sürdürdüğü özel savaşın 1992'ye kadarki planına bağlı olarak, Fransız emperyalizmi son yönelimlerini ortaya çıkardı. Amaç aynı: Kürdistanlıların mücadelemize sunduğu maddi, manevi desteği ve insan katılımını kesmek. Türk İçişleri Bakanının sözünü ettiği toplantıda, bu saldırıları Avrupa genelinde daha da sistemlileştirme kararlarına ulaşmaya çalışılacaktır. Emperyalistler daha kapsamlı yönelerek ulusal kurtuluşçu faaliyetlerimizi yok etmeye çalışacaklardır. Fakat bu amaçlarına hiçbir zaman ulaşamayacaklardır. Zira halkımız bugün daha bilinçlidir. Ve Partimiz önderliğinde her türlü komployu boşa çıkaracak güçtedir.

F. Almanya-PKK Davası tutuklularından Yasemin Gedik'in yaptığı konuşma:
"KÜRTÇE KONUŞMA HAKKIMIZ TARTIŞILAMAZ"

Bay Federal Savcı Senge, duruşmanın gelecek hafta Salı gününe ertelenmesi amacıyla avukatlarımız tarafından verilen dilekçeyi reddederken, bir hayli ilginç açıklamalarda bulundu. Bunun yeni bir yaklaşım olmadığını hemen belirtmeliyim.

Bay Senge'ye göre bizler, ya da içimizden bazı arkadaşlar Kürtçe konuşmak istemiyle sorun yaratmaktadırlar. Yani Bay Senge'ye göre bizler, Türk sömürgeciliğinin halkımız üzerindeki kültürel asimilasyonunu olduğu gibi benimsemeli ve Kürtçe konuşmamalıyız! Buradaki mantık kemalist Türk sömürgeciliğinin lanetli inkar mantığıdır.

Bir Almana "neden Almanca konuşuyorsun" diye sormak veya bir Almanın Almanca konuşma hakkını tartışma konusu yapmak benim aklımdan hiç geçmiyor. Böyle bir şeyi düşünemiyordum bile; o zaman nasıl oluyor da bizim Kürtçe konuşma hakkımız bir tartışma konusu olarak değerlendirilebiliyor?

Siz Fransızca bilen bir İngilize kalkıp da illa Fransızca konuş diyebilir misiniz? Çok açık ki, yabancı dilde konuşup konuşmamak bir tercih meselesidir. Ama bilinen bir yabancı dilden yola çıkarak, asıl kendi anadilini konuşma hakkını tartışma konusu yapmaya hiç kimsenin hakkı yoktur.

Burada bir yaklaşım sorunu olduğunu ortaya koyarak gerçeği teslim etmek gerekir.

Şimdi ortada kendini dayatan bir sorun, Kürtçe tercüme sorunu atlanılmak ve sanki hiçbir şey yokmuş gibi gösterilmek istenmektedir.

Sorunların yok sayılarak, atlanarak çözümlenebileceğini iddia etmek de bir mantıktır!

Ama geçersiz, hastalıklı ve sakat bir mantık!

Bunun için Bay Senge'nin o ipe sapa gelmez "dahiyane" teşhis ve iddialarını bir yana bırakarak, yeniden vurgulamak isterim ki: Nasıl ki, bir Almanın Almanca konuşma hakkı tartışma konusu yapılamazsa, bizim de Kürtçe konuşma ve savunma yapma hakkımız üzerinde hiçbir gerekçeyle hiçbir tartışmaya yer yoktur.

Bu hakkı kullanıp kullanmamak herbirimizin kendi bileceği bir konudur. Bunun üzerinde de spekülasyon yapılamaz. Kürtçe tercüman sorunu en kısa süre içinde çözümlenmelidir. Bu nedenle duruşmaya önümüzdeki haftaya kadar ara verilmesini istiyoruz.

Yasemin Gedik

BERXWEDAN
Abone fişi

Adı, Soyadı: ....
Adres: ....
....

6 Aylık
Almanya içi:
DM 30 ☐
Almanya dışı:
DM 35 ☐

1 Yıllık
Almanya içi:
DM 60 ☐
Almanya dışı:
DM 70 ☐

Abone hesap numarası:
Bfg. - Bonn
Konto Nr.: 1205242100
BLZ: 380 101 11

Yazışma adresi:
Feyka-Kurdistan
Postfach 15 31
5300 Bonn 1

NOT: Bu fişi doldurarak ödeme makbuzu ile birlikte yukarıdaki yazışma adresine postalayınız.

Impressum:
Metin Özkan
Adlerstr. 7
2085 Quickborn

Yazışma adresi:
BERXWEDAN
c/o Feyka-Kurdistan
Postfach 15 31
5300 Bonn 1

Ödeme adresi:
BfG. - Bonn
Konto Nr.: 12 05 24 21 00
BLZ: 380 101 11

Avustralya	**3.00 $**
Avusturya	**18.00 s.**
Belçika	**60.00 bfr.**
Danimarka	**8.00 dkr.**
Fransa	**6.00 ff.**
Hollanda	**3.00 hlf.**
İngiltere	**0.80 £**
İsveç	**6.00 skr.**
İsviçre	**2.50 sfr.**
Norveç	**10.00 nkr.**

Metelokên Kurdî

Dizê bîstanan, mikur hat zivistanan!

ÇAND • PÎŞE • TORE — KÜLTÜR • SANAT • EDEBİYAT

Hanım YAVERKAYA'nın anısına.

"Şimdi toprağın, her Kürt kızının çeyiz sandığında saklıdır"

Kürdistan kanlı bir yurt
Göklerinde akbabalar
uçuşur
Yoldaşlarım yatar
kanlı upuzun
Akbabalar
bedenlerine üşüşür...

İlk kez Siverek'te görmüştüm seni, Bucak eşkiya çetesine karşı yeni savaş açtığımız günlerdi. Bir çuval mermi, bir tomar bildiri ve **M. KARASUNGUR**'a ait bir notu bana teslim ederken, seni iyice süzmüştüm. Biraz mağrur, biraz hülyalı ve biraz da her şeye koşmaya hazır bir Kürt kızıydın işte. Gene de, seni diğer kızlarımızdan ayıran farklılıkları düşünmeden edemezdim. Düşündüm; ayrımını bulmaya çalıştım diğerlerinden. Sayılamaz çokluktaki örgülerini uçuşturup dururken, Hilvan sokaklarında, belki de daha o günlerde vurmuşlardı umutlarını, seni öyle yalnız ve geleceksiz komuşlardı. Ama sen, göklerini yırtan kurşun seslerinin ve bozkırlarını ezen tank paletlerinin ağırlığını duymazdın yüreğinde. Bir çeşme başında mı, yoksa evinizin arkasında evcilik oynarken mi duymuştun Süleymanlar çetesinin zulmünü? Belki de baban, abin anlatmıştı onları sana.

Hilvan'a geldiğimde seninle tekrar karşılaştım. İlk gördüğümden farklıydın, daha çok bilinçlenmiş gibiydin. Nasıl unuturum hırsından titreşen gözlerini! Gözlerin, hemcinslerinin kölelik zincirlerini parçalama isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Ne çok mutlu olmuştum o kadar çok sevdiğimiz kadınlarımızdan birilerini yanıbaşımızda görmekle. Sen de biliyordun; kadınsız bir savaşın başarı şansı yoktur. Yanımızda olmalıydınız; bazen önde, bazen savaş gerisinde; bazen ekmek ve mermi taşıyarak, bazen de en sıkı koşullarda silah taşıyarak bize...

Ama mutlaka yanımızda olmalıydınız...

Hilvan gibi, feodal kafataslarının her şeyi biçimlendirdiği ufak bir Kürdistan kasabasında seni bize ulaştıran ayrıntılara; halkımızdan birçok "bilmiş" insan ihanet içindeyken, ya da fikir kulüplerinde beyin jimnastiği yaparken, seni öyle bir kan parçası olarak yurdumuza sunan o görkemli yüreğine; sonra o görkemli yüreğini yurdumuzun ortasına gömdüren sağlam bilincine saygı duyuyorum. Feodal kaleler bir bir yıkıldı. Süleymanlar, eski Süleymanlar, Bucak, eski Bucak değil artık. Bakma, şehirlerimizi, kasabalarımızı ve köylerimizi kuşatan sömürgeci orduların erken zafer çığlıklarına. Onlar, olmayan bir zaferin korkularını büyütüyorlar yüreklerinde. Sömürgeci orduların desteğinde bile, ne Süleymanlar, ne de Bucaklar, uğruna ölüme gittiğin o kibirsiz kadınların nişan yüzüklerini parmaklarından söküp alamıyorlar artık. 12 Eylül, senin yüreğini de parçalamıştı kuşkusuz. O günlerde, hangi yana attınsa kendini, yurdun aşınmış yürekleri çarptı avuçlarında. Tırnakların kapı arkalarında gömülü kaldı. Ve Kürdistan, Kürdistan olalı öyle kara günler görmedi. Siverek'te, Hilvan'dan sonra gözalabildiğine uzanan sarı bozkırlarda çok aradın yoldaşlarının ayak seslerini. Geçmiş günler ve yoldaşlarının kurtuluş sunan namluları senden ne kadar uzaktaydı. Şimdi bile, ufuklara dalıp giden hüzünlü gözlerini görür gibiyim. O günlerdeki acılarını anlamak zor değil. Şehirlerin zulalarında yoldaşlarının parmakları kırılırken, senin de parmakların kırılıyordu. Belki, onların bozkırlara kadar uzanan çığlıklarını dinliyordun. Kürdistanlı hangi kız, abisine tutkun değildir ki! Yoldaşlarının yanı sıra o çok sevdiğin abini de almışlardı elinden. Abine ait herhangi bir şeyi, çeyiz sandığında sakladın diyeceğiz ama, çeyiz sandığın hiç olmadı ki. Ama sen, her Kürt kızı gibi göğsünde, ya da giysinin gizli bir köşesinde abine ait bir şeyler saklamıştın mutlaka...

Sonra, dağlarda dolaşıp duran bir grup arkadaşla bağlantı kurdun. Birlikte epey gezdiniz. Ama zaman kötüydü ve gün kendi kapılarımızın yüzlerimize kapandığı gündü. Artık barınamazdınız oralarda. Siverek'e geçtiniz. Orası da Hilvan gibiydi. Karşı-devrim canına okumuştu bütün ülkenin. Namuslu kapıları bir bir kapatmıştı. Gene de '81'in sonlarına kadar barındınız oralarda. Zulmü gördünüz, halkta yaptığı yıkımları ve oğulları ellerinden alınmış anaların acılarını duydunuz yüreğinizde.

İki yol vardı önünde artık; ya Partimizin geri çekilme kararına uyup yüksek boyutlu bir savaşa hazırlanmak için kamplara gidecektin, ya da sıradan düşlerinin aldatıcılığına kanıp zulme boyun eğecektin. Kamplara gitmeye karar verdiğinde, sonraları Kürdistanlı kadınların yüreklerine gömüleceğini, o günlerde bilemezdin. Her şey çok sıradan ve gösterişsizdi.

Kamptaki 4-5 yılını düşünüyorum. Bir de, kampın sende bıraktığı ilk izlenimleri... Şafak sökerken katıldığın ilk askeri eğitimde, eğitim alanını alınlarının teriyle sulayan erkek ve kız yoldaşlarına bakıp, bu ufacık alanda sağlanan kadın ve erkek eşitliğinden sevinç duymuş olmalısın. Sen ve senin gibiler birer simgeydiniz orada. Zincire vurulmuş Kürdistan kadınının onurunu, Parti, zincirlerinden kurtarıp sizin şahsınızda yüceltirken, o küçük bedenin baştan aşağı titremiş olmalı. Zor ve onurlu günlerdi o günler... Şafakla askeri eğitime başlamak, askeri eğitimin bittiği yerde siyasi eğitime katılmak. günlerce süren tartışmalar, sonra gece nöbetleri, hem zor, hem de güzeldi değil mi?

1982'de Lübnan'daydın. Bir Kürt kızının, emperyalistlere karşı Filistin halkıyla omuz omuza çarpışması inanılacak gibi değildi. Ama bir gerçekti senin varlığın ve Parti; Ortadoğu halklarının yanında savaşa katıldığında, bu savaşta sana da yer vermekle Kürdistan kadınını bir kez daha senin şahsında onurlandırıyordu kuşkusuz. Lübnan, diğer isimsiz kahramanlarını andığı gibi seni de anıyor. Ve Lübnan'ın sokaklarına emperyalist tanklar da giremedi henüz...

Sonraki günlerde ülkemize dönme isteğin bir yangın yerine çevirmişti yüreğini. Yoldaşlarla olmak, onların soluk alışlarını

yakından duymak, yurt sevdanı gidermeye yeterli değildi biliyorum. Dağlarında vuruşmak istiyordun ve bu yüzden sık sık dayanıyordun Partinin kapısına. El uzatsan ülkemiz kadınları kurtulacakmış gibi bir anlık çocuksu duygulara kapılmıyor değildin. Ama olsun, kurtuluş mücadelesi vermek sevdalı yüreklerin işidir. Ve o sevdalı yüreğini ülkemize gömeceğin günler gelip çattığında, ülkemizi kuşatan boyun eğmez dağlara gülen gözlerle birçok kez bakmışsındır mutlaka.

O günlerde yanında olmayı, Herekol'u ve Cudi'yi seninle aşmayı çok isterdim. Seni, grubun siyasi komiseri ve grubun komutan yardımcısı olarak görmek ne güzel olurdu kimbilir. Oysa şimdi duyduklarımla yetinmek zorunda kalıyor, seni düşümde canlandırmaya çalışıyorum. Savaş elbiselerin... beline doladığın kütüklük... kemerinden sarkan kasatura, elbombası, matara, boynunda asılı duran dürbünün, sırt çantan ve sonra sıkıca kavradığın silahın... Çok yakışıyor olmalı bir Kürt kızına gerillacılık. Şırnak'ta bahtı kara Kürt kadınlarının arasında dolaşıp dururken yadırganmış olmalısın. Belki de hayranlık uyandırmıştın Kürt kadınların yüreklerinde.

Ölüm nedir ki! Çocuğunu doğurmadan ölen bir gelin, bir kaç tabakalık tütününü geçirmek isterken sınır boylarında kurşuna dizilmiş bir kaçakçı, gece kıpırdadı diye bombalanan bir insan karartısı. ya da kendi topraklarına sahiplenmek isteyen bir gerillanın dağılmış bedenidir Kürdistan'da. Sen ölmek için gelmedin yurdumuza biliyorum. Ama Şırnak'ın hemen yanıbaşında, göklere bir mermer sütun gibi uzanan Cudi dağından ülkemizi seyrederken, ölümün sana pek de uzak olmadığını duyumsamış olmalısın. Adın öyle çok söylendi ki, düşmanla girilen her silahlı çatışmada ve kurulan her pusuda senin izlerine rastladım. Sonra bir kış günü, yani bütün Kürdistan beyaza kesmişken, dörtyüz kişilik bir sömürge birliği tarafından kuşatıldınız. Düşman zalimdi. Düşman, kendisinin olmayan her şeyi yakıp yıkmak ve yoketmek için gelmişti oraya.

Sipere yatmanızla makinalı takırtıları başladı. Ardından bombalar ve roketler düştü yanınıza. Gökyüzü gümüşümsü toz bulutlarıyla kapanıverdi. Kendiliğinden değildi bu; buzlaşmış kar kütlelerinin bombalarla göğe savrulmasıydı. Ve siz, bu sayıca kalabalık ama, yürekleri küçük sömürge ordusunun kuşatmasında sadece üç kişiydiniz. Açılan ateşe karşılık verirken, belki günlerce sürecek olan bu çatışmaya az olan cephanenizin yetmesi için planlar kuruyordunuz. Bu yüreksiz kalabalığa güvenmeyen sömürge ordusunun kurmayları, dört helikopter göndermişlerdi çatışma yerine. Siz, o kocaman yüreklerinizle, sadece kahpe pusularda bekleyen dörtyüz kişilik sömürge piyadesine karşı değil, bulunduğunuz yeri bomba ve makinalı mermileriyle yırtan helikopterlere karşı da savaşmak zorundaydınız.

Bir ara az uzağındaki yoldaşının silahı sustu. Sürünerek yanına vardığında, yoldaşını, silahına kapaklanmış bir halde buldun. Kapaklandığı yerde kan kızıla kesmişti. Zaten hiç alışamamıştın böyle şeylere. Başını dizlerine yatırdığın yoldaşının siyah saçlarını okşarken, bir seri mermi gönderiyordun arada bir sömürge ordusunun kahpe pusularına.

Ve çatışma sürdü. Sadece iki kişiydiniz. Her anı bitimsiz gibi görünen bir kavgada ikinizdiniz. Çemberi yarmak için geceyi beklerken gün çok uzuyordu değil mi?

Sonra, diğer yoldaşının bulunduğu taraftan da silah sesleri gelmez oldu. Kanlı, upuzun yatan yoldaşının silahını ve mermilerini alıp, diğer yoldaşının yanına doğru sürünmeye başladığında düşman seni farketti ve bir sağnak yağmur gibi gönderdi kurşunlarını sana. İlk kurşun bedenine gömüldüğünde, içinde bir boşluk, sonra da bedeninden dışarıya sızan bir ılıklık duyumsadın. Vurulduğunun farkındaydın ama çatışma sürüyordu. Elindeki silahla upuzun yatan diğer yoldaşının yanına vardığında, korktuğun başına gelmişti. Yani, koca bir sömürge ordusu karşısında bir sen kalmıştın. Yoldaşlarını koruyamadığı için Cudi Dağı'na öfkeli bakışlar atıp duruyordun. Haklıydın, Cudi Dağı yeteri kadar analık etmemişti size. Ama onun da içi kan ağlıyordu. Belki de yoldaşlarının acısından dolayı sen bunun farkında değildin.

Akşam karanlığı üstüne abandığında çatışma hala sürüyordu. Ve sen o çemberi yarmayı, boyun eğmez dağlarına ulaşmayı ölesiye istiyordun. Teslim olmak mı? Hiç düşünmedin bile. Direnişçi Kürdistan kadınının nasıl olması gerektiğini o çemberde dosta ve düşmana iyice gösterecektin...

Çatışma sürdükçe sürdü. Günboyu ve gece yarısına dek süren çatışma boyunca namlusu ısınan kaç silah değiştirdin, ya da kaç mermi gönderdin sömürge ordusunun korkak pusularına, ben de merak ediyorum. Üçüncü kurşunu karın boşluğunda duyduğunda gece yarısıydı. Ama sen, yaralı halinle çemberi yarmayı başararak silah takırtılarını geride bıraktın. Ova köylerine doğru yol alırken şafak sökmüş, gök ağarmıştı bile. Ama artık ayakların taşımaz olmuştu seni. Öyle çok kan kaybetmiştin ki, bedenin uyuşuyor, damarlarında kan yerine hava dolaşıyor sanıyordun. Sonunda hiç istemediğin halde yıkıldın. Tekrar kalkmaya çalıştın, ama kalkamadın. Sürünmek istedin, ama sürünemedin. Yüzün gökyüzüne gelecek biçimde uzandın ve öylece kalakaldın kıpırtısız...

Köylüler seni bulduğunda yapacakları bir şey kalmamıştı. Erkekler, her yaştan kadınlar, sonra genç kızlar ve çocuklar insandan bir halka oluşturdular çevrende. Sen öyle kanlı avuçlarını yurduna gömmüş yatarken, çevrendekilerin gözleri yaşlıydı. Ama çok şey saklıydı bu gözyaşlarında. Erkekler, genç bir kızı vuran sömürge ordusunu lanetlerken, kadınlar, karın üstüne al bir gül gibi düşen kanına bakıp, dökülen bu kana bir anlam yüklemeye çalışıyorlardı.

Düşman, kan izlerini takip ederek sonunda seni bulmuştu. Görmeliydin; hem utanıyor, hem korkuyorlardı senden. Hep böyle olmasını istemez miydin? *"Ölülerimizden bile korkmalılar"* demez miydin? Senden korktular **HANIM**, bir ordu kadar büyümüştün gözlerinde. Telaşla seni götürmek istediklerinde, uğruna ölümlere gittiğin halkın seni teslim etmedi. Kâr etmedi tehditler, küfürler ve göğüslerine uzanan namlular... Öyle yıkılmış olarak seni bırakıp gittiler...

Kadınlarımız, kurumuş kanlarını yıkadılar özenle. Kızıl kundaklara belediler seni. Sonra, doğum sancılarıyla kıvranan toprağın bağrını deşip, bir kez daha yeşermen için oraya bıraktılar usulca. Şimdi toprağın, her Kürt kızının çeyiz sandığında saklıdır.

HEWAL

Di sala 1989'an de gelê Kurdistanê bi ser ket, dewleta Tirk a faşîst lêdanên mezin girt

Destpêk di rûpela dawî de

bi ra û nuh, û xwest wan pêrgalan wusa li şûn xwe bihêle. Bi vî rengî xwest pêşveçûnan ber bi sûdên xwe ve bîne û kete nava keferatên bi vê sixletê. Rejîma faşîst bi amadekariyên bi vê nolê û di vê riyê de dikeve sala 1990'an.

Nemaze, ji ber sedema sersala nuh hemû nûner û berpirsiyarên bilind ên rejîmê mesajên xwe belavkirin, lê hema tevan ji di mesajên xwe de bala awira gelemperî kişandin ser pirsa Kurdistanê. Tev li ser rawestin, ku pirsgireka rejîma Tirk a yekemîn pirsa Kurdistanê ye û divê bi lez û bezî hinde xalên çareserkirinê bên peyda kirin. Li ser vê bingehê pêşniyar û riyên çareserkirinên xwe pêşvebirin. Di rojnameya "Tercüman" de sekreterê SHP - Partiya Sosyal Demokrat a Gelî, Erdal İnonü wusa baweriyên xwe danîbû pêşiya çavan: **"Ez bawer nakim ku ev doman (kargêriya dewleta Tirk a niha) bikaribe xwe bigihîne heya dawiya sala 1990'an. Hinde guhartinên pêwîst wê çêbibin. Delîv heye, ku di sala 1990'an de hilbijartineke gelemperî ji çêbibe. Ev bûyereke bi derfet e. Ji ber ku li pêşiya me pirsgirekeke bingehîn a tijî kêş heye. Nimûne; bûyerên terorê yên li başûrê - rojhilat (Kurdistan). Ev bûyer roj bi roj zêdetir dibin û gelê herêmê ne dilxweş e. Heya niha bi baldarî nêzîkahiyek ji bo vê pirsê nehatiye şanî kirin. Ev pirs, di sala 1990'an de weke bûyereke pêwîst ji pîveyeke yekemîn wê li pêşiya me hebe û hebûna xwe bidomîne."**

Weke ji van gotinan ji bê têgihiştin, di vê koçbera têkoşînê de ku têkoşîna me xwe di sala 1989'an de gihandiyê, rejîma Tirkan ji bo domandina hebûna xwe, neçare maye ku serî bide guhartinên ji ra. Belê, ev rastî derketiye pêşiya rejîmê. Rejîm dixebite, ku ji serî heya neynûkên xwe, xwe ji nuh ve restore (nuh) bike. Bi vî rengî wan xebatan ji daye destpêkirin, da rengekî nuh bigihîne şerê taybetî. Nexasim rojnameya "Tercüman" sala 1989'an mîna "sala PKK a hovîtiyê" dinirxîne. Ev rojnameya di bin karguzariya şerê taybetî de, ji sala 1984'an heya sala 1989'an sal bi sal bilançoya şerê me yê gerîlla weşand. Hejmara livbaziyan û hejmara kuştiyên ji herdu hêlan nivîsand û hejmaran danî ber hevûdu. Herçiqasî hejmarên hatine weşandin ji aliyê şerê taybetî ve û ji bo berjewendiyên dijminê me hatibûn badan û çewtkirin jî, dîsa jî nedikarî ji çavan bê hunda kirin, ku di şerê me yê gerîlla de hejmara livbaziyên leşkerî serdestî kirine paya xwe. Pêşveçûna livbaziyan ji aliyê sixletî û pirbûna kuştiyên ji nava rêzên dijminê me bi zelalî li ber çavan bûn. Ji ber vê yekê ji rojname, sernivîsa nûçeya xwe weke "sala PKK a hovîtiyê" danîbû. Ji ber ku, ji ber pêşveçûnên hatine afirandin, dewleta Tirkan ketiye nava tirs û bizdaneke gelekî mezin. Ji ber ku dewleta Tirk nema dikare şerê taybetî birêvebibe, dikeve nava tirsê, rizîbûnê û belavbûnê. Ev jî xwe di xalên pêş de şanî dike. Êdî agir ketiye pixara dewleta Tirk. Lewma dewleta Tirk dikeve nava tirs û bizdanê û heya jê dihê diqêrîne, û ji paşverûtiya cihanê parsa arîkarî û hevkariyê daxwaz dike.

Pir eşkereye ku têkoşîna me ya rizgariyê, ji aliyên leşkerî ve xwe gihandiye hostabûnekê û bi şêweyeke berfireh û pêşketî kozên xurt bi destê xwe ve aniye. Li ser vê bingehê şerê taybetî neçare ma, ku ber bi jêr ve jar bikeve. Ev ji aliyê bingehîn e, ji bo pêşveçûnên di sala 1989'an de. Lê ji ber çavan derbaskirina pêşveçûnan tenê bi vî rengî, wê bibe nirxandineke teng û yekalî. Armanca bingehîn a şerê me yê gelî, tevlî - kirina gelê me di nava rêzên şer de ye û bi dest - anîna rabûneke girseyî ye. Nexwe em ji dizanin, ku livbaziyên gerîlla tenê bi serê xwe, wê nekaribin pir tiştan bi ser bixin. Ev rastiyeke zelal e. Di şerê me yê rizgariyê de, çiqasî gerîlla yekbûna xwe tevlî gel avabikin û gel li dora xwe bicivînin, hevqasî ji wê bikaribin bi gavên bawerî ber bi pêş ve herin. Gava zora çekdarî û zora ramyarî çiqasî baş xwe bigihînin hevûdu û bibin yekbûnek û li ser vê bingehê berê xwe bidin dagirkeriyê, hevqasî ji hingê saziyên Tirk ên li Kurdistanê wê bikaribin bên lerizandin. Tunekirina saziyên dagirkeriyê, bi vî rengî bi derfet e. Li gora vê, gava em ji aliyê polîtîkî ve li rewşa girsên gel binêrin, emê bi hesanî bibînin, ku sala 1989'an di têkoşîna me de peyvajoyeke gelekî ronak e.

Di derbarê serhildana gelê Kurdistanê di dema berê de û li ser vê bingehê parastina sûd û berjewendiyên gelê Kurdistanê, dihê zanîn ku bêdengiyek serdest bû. Gelê me ji aliyê dagirkeriyê bi dijwarî hatibû çewsandin û heya bê gotin tirsandin. Lewma rastiyeke me ya gelêrî hebû, ku ji qirkirinên dîrînde hatibû derbas kirin û çav şikandin. Em gihabûn rewşeke wilo, ku em ditirsiyan pênasî û kesbûna xwe ji binin zimên. Li hemberê saziyên Tirkan mirovên me hemû dilêrî û hîma xwe hunda kiribûn. Gava du cendirme an polis dihatin dîtin, mirovên me ji tirsa xwe, li derekî ku xwe veşêrin digerin. Ev rewş ji bo gelê me, heke ji aliyê dagirkeran ji hatibe afirandin, dihat maneya bêrûmetî û erzanbûneke (an ketineke) bê hempa. Ev rewş di sala 1989'an de bi eşkereti hate perçiqandin. Gelê me xwe ji dîwarên tirsê derbas kir.

Gelê me yê ku di salên berê de ditirsî bibêje, "Ez Kurd im, Kurdistanî me" di sala 1989'an de bi dilêriyeke mezintir vê psîkolojiya tirsê şikand. Gelê me bêhtir xwe nêzîkî rastiya xwe kir. "Kurd bûn" xwe ji rewşeke şerm û fihêtiyê rizgar kir, xwe gihand paya rûmet, dilxweşî û dilsoziyê. Gelê me di vê barê de nêzîkbûneke bi nirx da xweya kirin. Di hemû qadên jiyanê de danûstandinên li ser rastiya Kurdistanê xwe dan pêş. Riya veristina serxwebûnê ji aliyê Partiya me, heya pîveyeke mezin hat pejirandin. Ji bo her mirovê me yê xwerû û ji rêzê, hebûna otorîteya dagirkerî bû pirsa danûstandinê. Ew hîma dagirkeriya Tirkan ku mîna "nedihata binxistin" dihat zanîn, ji aliyê girsên gel bi ronahî hat dîtin, ku dikare bê hilweşandin. Êdî ew bîr û baweriya "ji dewletê re dewlet pêwîst e" hat perçe kirin û li şûna wê, bîr û baweriya heke gel xwe rêkxistî bike, wê serkeftin ji hebe, cihê xwe girt. Herweha di vê domanê de rind kete seriyan, ku bi bilind kirina têkoşînê dewletbûn ji wê bikaribe xwe avabike. Ji ber van tevan, sala 1989'an kete bin posîdeyên psîkolojiya derfetên serkeftinê. Gelê me li ser vê bingehê berê xwe da meylekê û kete ser riya hîma şerê me yê şoreşê. Di vê qadê de sala 1989'an bû saleka hilpişkînê.

Nirxandinên rojnameya "Hürriyet" ji bo sala 1989'an bi vê nolê bûn: **"Sala 1989'an, ji bo bi dest ve anîna aşitiya ku rewşeke bê livbazî (ji bo dewleta Tirk) derkeve holê, biserneket. PKK, ku di destpêka sala 1989'an de hatibû ber keviya tunebûnê, di sala par de (sala 1989'an) hilpişkînekê bi destê xwe ve anî. Jê rizgarbû, ku tunebibe û biçe. Di vê navberê de PKK, li hinde xalên êrdimê yên germ de, hinde serkeftinên psîkolojîkî yên pêwîst ber xwe ve anî.**

PKK, ku di mehên havînê de weke xurtdibe xweya dikir, ber bi dawiya salê ve dîsa posîdeyên xwe hunda kir. Hêzên me yên parastinê li êrdimê kontrolê dîsa bi destê xwe ve anîn."

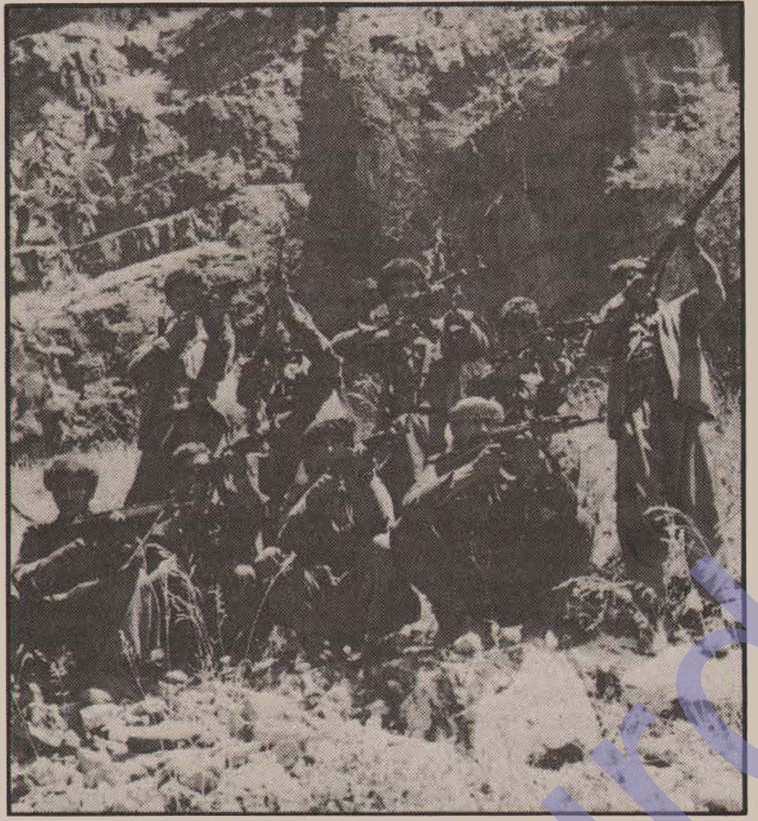

Nirxandinên vê nolê yên bi sedema sala nuh di weşan û rojnameyên Tirkan de bi firehî cih girtin. Lê weke mirov ji gotinên li jor ji derdixîne, azîneya ku dihê bikaranîn her ewe, di kêliya dawî de xwe serketî bidin şanî kirin. Dixwazin tim bibêjin, ku ew her demê di dawiyê de jîr û jêhatî ne. Lê bili van ji neçare dimînin, ku gelekî tiştan û rastiyan bipejirînin. Yek ji wan eve; "Hêzên parastinê di êrdimê de kontrolê dîsa bi destê xwe ve anîn" dibêjin. Bi van gotinan dihê pejirandin, ku dewleta Tirk bi taybetî li êrdima Botanê kontrola xwe hunda kiriye. Heke rewşeke wusa nebûya, pirsa ji nuh ve "bi dest anîna" kontrolê ji nedibû. Di rastiniyê de jî, rewşeke mîna "ji nuh ve bi dest anîna" kontrolê ji bini tuneye. Ev aliyê bangeşiyê. Aliyê propagandayî bi vî rengî dihê avakirin. Duwemîn; "Hinde serketinên psîkolojîkî yên pêwîst ketine destan" dibêjin. Bi vê jî dipejirînin, ku girsên gel ketina nava çerxa têkoşîna me.

Gava em van tevan bicivînin ser hevûdu, aliyê ronak e sala 1989'an ji bo berjewendiyên têkoşîna me ji ber xwe derdikeve pêşiya çavan. Aliyê ronaktir ji eve: Livbaziyên çekdarî yên gerîllayên me, gelê me bi kûranî xistine bin posîdeyên xwe û gelê me bi şêweyeke bêhtir bê tirs, xwedî li têkoşînê derdikeve. Nexasim gelê me bêriyên xwe yên ji bo jiyana azad a gerîllayan û bê tirs berzîman anîna pênasiya xwe, mezintir kiriye. Car caran xwe ji tixûbên van ji derbas dike û hîma xwe dizivirîne livbaziyan. Ev jî li gelek deran bûye. Nimûneyên berçavî yên vê rastiyê li Cizîra Botan, Girgê Amo, Mistbîn, Çolamerg, Şirnex, Çiyayê Cudî û navçeya Payizava xwe dan xweya kirin. Nimûne; li navçeya Mistbînê bi hezaran kedmiz û xebatkar, ji bo standina miriyên gerîllayên me yên di şer de şehîd ketibûn, xwe tevgerandin û standin ji. Şoreşgerên şehîd bi şîneke mezin kirin gorê. Dîsa, gundiyên Gundikê Mellê, li dijî koçberkirina bi kotekê, bi hejmareke ji pênc hezar kesan, bi dirêjahiya hefteyekê riyê bingehîn ê trafîkê vegirtin û karin vê bikaranîna dagirkerî birawestînin. Gelê me di navçeyên din de jî xwe da livbaziyên vê nolê. Ev nimûne derdixînin ronahiyê, ku li welatekî mîna Kurdistanê gel ji bo azadiyê diçe ser mirinê. Li vî welatî, ku demekê Kurd bûn qedexe bû û ev pênasî bi kotekeke dijwar dihat herifandin, vê rojê ev qedexebûn nikare bê pêkanîn. Herçiqasî qedexeyên dagirkerî nehatine rakirin jî, di encama têkoşîna dihê bilind kirin de, bikaranîna wan di karvaniyê de hatiye rawestandin. Rastiya ku gel guhê xwe nade van qedexeyan, xwe zivirandiye wê pirsê, ku di parlamentoya Tirkî û weşanên Tirkî de jî dihê zimên. Ango şerê me yê şoreşgerî, "sucê" ji sucbûnê derêxistiye û sucê kiriye tiştekî mafdar û zagonî. Gava yekemîn ku bi jêhatîbûn giha dawiya xwe, gava xwe ya duwemîn ji di sala 1989'an de avêt. Hişyarî û zanabûna Kurdînî û azadiyê ya avabûyî, çembera mirinê ji dirand û xwe gihande domana xwe zivirandina livbaziyan. Niha gelê me xwedî li şehîdên xwe derdikeve û nema ji dagirkeran ditirse. Bê tirs şehîdên xwe ji destê wan derdixîne. Bi kotekê berê gelê me didin penahberiyê, lê gelê me li hemberê vê li ber xwe dide û dest bi livbaziyan dike. Bi vê tevgera xwe gelê me, gavên ber û paş ve bi dagirkeran dide avêtin. Bi vê naveroka xwe sala 1989'an, sala serhildina li dijî dagirkeran û dest bi livbaziyan kirinê ye. Ev jî di xwe de guhartina bi şêweya radîkal di bejna me ya civakî û neteweyî de dide xweya kirin. Ev gava bi hîm a li ser vê bingehê, destpêka serhildan û raperîna gelêrî bi xwe ye.

Ji xwe, ketina dewleta Tirk di nava peyvajoyekê de, ku di şer de binkeftî dibe û lewma tengezariyeke mezin dijî, kehniya xwe ji vir digire. Gelê me ne tenê di bîr û baweriyên xwe de bi rengekî radîkal xwe ji kevnariyê qut kiriye. Xwe di qadên jiyanê û livbaziyê de ji pêşvebiriye. Di encama vê de, otorîteya dewleta Tirk heya bê gotin jar ketiye û dewleta Tirk ji aliyên sazî ji ketiye nava demeke hilweşînê. Nimûne; li Kurdistanê li hezaran dibistanan êdî perwendekirin nema dibe, ango dibistan tev xebatên xwe rawestandine.

Li şûna otorîteya dagirkerî, ku li Kurdistanê tevlî saziyên xwe dihê hilweşandin, otorîteya şoreşgerî xwe bi cih dike. Ji aliyekê otorîteya dewleta Tirk bi lez dihilweşe, ji aliyê din jî bi vê lezê têkoşîna me otorîteya xwe sazendî û avadike. Lê belê di hemû qadan de xwe - sazendî kirina me jî, ji ber hinde sedeman weke dil dixwaze bi yek carê nabe. Çiqasî otorîteya dijmin bilerize, hevqasî ji têkoşîna me otorîteya xwe serdest dike. Lewma carnan cih bi cih valahiyeke otorîteyê xwe dide şanî kirin. Ji bo pêşvebirina banduriya du - alî û avakirina demokrasiya gelî, peyvajoyên vê nolê yên ji bo demeke derbasbûnê, xwe di pîveka sazendî bûnê de zelal dikin.

Zanistiya azadiyê ku di nava rêzên gelî de xwe dide pêş, car caran dizivire livbaziyan. Car caran çavê gelê me jê dibirre, ku li dijî hêzên şerê taybetî serî bide pozberiyan û şerê xwe bike. Guhartinên bi vî rengî herweha datînin holê, ku di rêkxistinî û sazendî - bûne de ji hinde gavên ji dil hatine avêtin. Bi vê naveroka xwe sala 1989'an, herwusa di rêkxistinbûna gelê me de, salekî hilpişkînê ye ji. Ji xwe, xortên ciwan û birên ku dixwazin bi çekdarî tevlî şerî bibin, herikîn nava rêzên ARGK. Tevlîbûn xwe gihande hejmara ji hezaran. Birên gelî yên din ji, di nava rêzên ERNK de bi şêweya "Komên Gel", rêkxistiniya xwe heya pîveyeke pêwîst pêkanîn. "Komên Gel" ji aliyê naverok û kakilên xwe ve, şaxên banduriya demokrasiya gelî bi xwe ne. Ji ber van taybetiyên xwe gelê me, di avakirina banduriya xwe de hinde kozên pêwîst bi destê xwe ve aniye. Lê ev gavên hatine avêtin; ji bo seranseriya giştiya welat bi têrî nehatine berfireh kirin, herçiqasî otorîteya Partî, Enî û Artêşa me herî pêşveçûye ji. Pêkanîna vê di salên pêşîn de, delamet û vatiniyeke pêwîst û giring e. Baş bi serxistina vê delametê, di xwe de rabûn û serhildaneke li seranserî welat hildigire. Lê belê di sala 1989'an de gelê me gavên xwe yên ji bo serhildan û rabûnê avêtiye û niha xwe hinî nimûneyên vê yên xurt dike. Aliyeke serfiraziya sala 1989'an a ronak û berçavî ji ev rastî bi xwe ye.

Gelê me ku bi van serkeftinên li jorê hatine rêzkirin ketiye nava sala 1990'an, têkoşîna xwe ya sala nuh li ser bingeha van pêşveçûnan wê pêşvebibe û bigihîne bingehekê. Berî her tiştî, da di sala 1990'an de pozberî û serketin bigihin koçberên bilindtir, rewş heya bê gotin destda û pijayî ye. Ji ber ku bi derfetên mezintir em dest bi sala nuh dikin. Serketinên me pêşketî û dewlemend in. Pêşketinên li Kurdistanê li Tirkiyê û cîhanê bi şêweyeke xurt bersivên xwe girtine. Toreyeke sempatiyê ya berfireh li dora têkoşîna me avabûye. Ji ber vê yekê ji dewleta Tirk bi kêmasî wê bixwaze van pêşketinan bi tixûb bike, ku wê ji bingeh ve dilerizînin. Lewma bêhtir wê giraniya xwe bide şerê taybetî. Ev jî wê bibe sedemek, da di sala 1990'an de şer li Kurdistanê di koçberên bilindtir de birêvebiçe. Sekreterê Gelemperiya PKK rêheval **Abdullah OCALAN** di vê barê de wusa dibêje: **"Heya niha karîn helwesta di hundurê sîstemê de mijûl bikin, bê poside bihêlin; gava pêdivî didîtin ku hêlwesta karker û xebatkaran bişikînin, peymana hinde berjewendiyan didan û bi dirêjkirina peyvajoyan hebûna xwe hindekî din domandin. Peyvajoya herî krîtîk, peyvajoya li pêşiya me ye. Gelek bi zor wê bikaribin vê peyvajoyê dirêjtir bikin. Di dema pêşiya me de dubendî û nakokî wê dijwartir û gergêştir bibin; ji jêr û jor, ji hundurî û derve sîstem wê zoriyan bibîne. Tevlî vê ji eşkereye, ku têkoşîna me wê pêşvetir here. Lewma doliwgeriya heyî ji du eniyan wê bikeve ber zor û zehmetiyan; çiqasî zor û zehmetiyan bibîne, hevqasî ji wê destê xwe biavêje azîneyên şerê taybetî. Navînga şerê taybetî wê bixebite, ku çêtir kar bike. Bi espriya tehlûkeya pêşemîn wê êrişî me bike. Ez bawe-**

Dûmahîk di rûpela 18'an de

ŞADÎMANIYÊN PÎROZKIRINA SERSALIYA YANZDEHAN A DAMEZIRANDINA PKK

Destpêk di rûpela dawî de

awazî û çepik lêxistina bê rawestan. Ne tenê dilxwazên ERNK, hêzên dost ên mina şoreşger û demokratên ji Tirkiyê jî dilşahiyeke mezin birêvebirin û hildan jorê.

Hêzên şoreşger ên mina THKP - C (Acilciler), SVP, TKP - B, TDKP, TKP - ML Hareketi, TKP - ML Partizan û SGB, ji tevgerên şoreşger û demokratên Tirkiyê, bi mesajên xwe yên pêşkêşî şadîmaniyê kirin, anin zimên, ku bi hirmet silava xwe li yanzdeh saliya damezirandina PKK dikin û di sala şer a donzdehan de wê berdewam bikin, ku bibin hevalbendên xurttirîn ji bo têkoşîna rizgariya netewa Kurdistan.

Danimarka - Kopenhag: Roja 2'ê Kanûnê 1989'an li bajarê Kopenhag welatê Danîmarka, yanzdeh saliya damezirandina Partiya me PKK û destpêka têkoşîna sala donzdehan bi beşdarbûna nêzîkî 1.000 vexwendiyan; bi bernameyeke şadîmaniyê ya bi dilxweşî hat pîroz kirin.

Şadîmanî, ji bo bîranîna şehîdên şoreşa Kurdistanê û şehîdên şoreşên cîhanê, bi kêliyeke hirmetê destpêkir. Paşê dîroka PKK tevlî fîlmên diasê bi bernameyeke taybetî hat nasdan. Şadîmanî bi govenda zarokan a ji bajarê İkast doma. Bi stranên şoreşgerî û berxwedanê yên Hozan Seyidxan şadîmanî bêhtir xwe gihande rengînî û şahiyê. Paşê ji govenda mêran a YKWK - Yekîtiya Karkerên Welatparêzên Kurdistan şaxê Danimarka û hinde şêweyên govendê ji başûrê Kurdistanê hatin pêşkêş kirin. Hozan Xelîl Xemgîn stranên xwe yên berxwedanê û şoreşvaniyê xwend. Çewsandina gelê me ji aliyê dewleta Tirk, girêdana gelê me bi têkoşînê re û tevlîbûna gelê me di nava rêzên doza şoreşê de, leyistokên koma xulaman, hevxebatkaran û kontrayan li dijî têkoşîna me ya li Kurdistanê, naverokên şano bû, ku hate pêşkêş kirin. Girsên gel bi baldariyeke mezin şano şopandin.

Bername bi koma govenda zarokan ya Merkeza Çanda Kurdistan li Kopenhagê doma. Hozan Zinar stranên xwe yên berxwedanê û şoreşgerî xwend. Piştre koma govenda mezinan ku ji aliyê Merkeza Çanda Kurdistan hatibû amade kirin û stranên Hozan Tîrêj û Xemgîn şahî mezintir kirin. Bername bi kilam û govenda "APO hate Hîlwanê!" dawî bû.

YKWK li Danîmarka, YKWK li Odensee, Dilxwazên ERNK li İkast, Dilxwazên ERNK li Holstebro, "Toplumsal Kurtuluş" li Danîmarka, Radyo Botan li Kopenhag, YXK li Danîmarka û Komîteya Kurdistan li Danîmarka mesajên xwe yên piştgiriyê hinartibûn şeva pîrozkirina damezirandina Partiya me.

Yekîtiya Sowyet - Moskow: Ji hêla koma xwendevanên welatparêz ên Kurd, ku li Yekîtiya Sowyetî dixwînin, ji ber sedema damezirandina Partiya me PKK û têkoşîna Partiya me ya sala donzdehan, şadîmaniyeke pîroziyê li bajarê Moskow hate dirust kirin. Bi vî rengî şadîmaniyek jî li Moskow, tevlî şadîmaniyên serpêhatinî bû û sersaliya Partiya me hat pîroz kirin.

Bi bilindbûna şerê rizgariya netewî di bin ala proletarya de bi serperiştiya Partiya me, êdî posîdeyên têkoşînê jî xwe bi aktîfî dagerandin hemû deran. Hemû çîn û birên welatparêz di nava rêzên ERNK de gihiştin yekîtiya xwe ya civakî û konevanî. Li ser vê bingehê di nava rêzên ARGK de hemû mirovên Kurdistanê êrîşên xwe bi hêrs diajon ser dijminên dagîrker.

Roja 19.11.1989'an li bajarê Moskow, bi amadebûna komeke mezin ji xwendevanên Kurdistanê di eywana Zaningeha Dostaniya Gelan de, sersala Partiya me hate pîroz kirin. Hemû dîwarên eywanê bi wêneyên şehîdên serxwebûn û azadiyê hatibûn xemilandin û enîşkek jî ji bo raxistina pirtûk, wêne, afîş, kovar û rojnameyên Partî, Enî û Artêşê hatibû amadekirin. Bala hemû mirovan diçû ser enîşka agahdariyê.

Şadîmanî, bi rawestina kêliyeke bê deng ji bo bîranîna canê şehîdên şoreşê destpêkir. Endamekî Yekîtiya Xwendevanên Welatparêzên Kurdistan - YXWK gotineke konevanî li ser dîroka PKK û rewşa dema em di wê de pêşkêş kir. Di dawiya şadîmaniyê de fîlmeke vîdeo hat şanikirin. Serokê Partiya me rêheval **Abdullah OCALAN** bi zimanê Kurdî ji bo komeke ji welatparêzan axifî.

Ji ber şadîmaniyê belavokeke bi zimanê Erebî ji bo belavkirinê hatibû amadekirin. Belavok bi firehî hat belavkirin. Şadîmanî bi şahî û dilxweşiyeke mezin derbas bû. Xwendevanên Kurd man bin posîdeyên teze û mezin. Girêdana wan bi Partiyê re xurttir avabû û pêşvetir çû.

Almanya Rojava - Koln: Sersaliya damezirandina PKK a yanzdehan, roja 9.12.1989'an li bajarê Koln welatê Almanya Rojava, bi dirustkirina şadîmaniyeke mezin û girseyî hat pîroz kirin. Bêhtirî 10.000 mirovên welatparêz, demokrat û dostên gelê me tevlî şadîmaniyê bûbûn.

Eywana şadîmaniyê hîn berî ku bername destpêbike, ji aliyê şoreşgeran, demokratan û welatparêzan hat dagirtin. Şahiya girsên gel, ku mîna lehiyê diherikîn eywana şadîmaniyê, ji rûyên wan dihat xwendin. Rewşeke gelek bi zinde hatibû afirandin û atmosfera cejnekê xwe serdest kiribû. Bilî hemû pîkolî, tehdît û êrîşên dewleta Almanya Rojava ya imperyalîst, ku bi taybetî di van demên dawiyê de dihêne ser girsên gel, hat dîtin ku gelê Kurdistanê yê leheng seriyê xwe neçemandiye û polîtîkayên imperyalîst ên bi vê nolê lewma wê bimirin û bi mirina xwe dawî bibin. Ev rastî, bi pêkhatina livbaziyeke bi vê nolê mezin û mîlîtanî, careke din giha delîlên xwe. Eywan heya bê gotin hatibû dagirtin û zindebûneke berçavî xweya dikir. Bernameya şadîmaniyê ji gelekî dewlemend bû û bi baldariyeke dilxweşî hat şopandin û guhdar kirin.

Bernameya şadîmaniyê bi kêliyeke silava ji bo şehîdên şoreşa Kurdistanê û şoreşên cîhanê destpêkir. Piştî ku bernameya şadîmaniyê bi zimanên Kurdî, Tirkî û Almanî hat nasdan, programeke taybetî li ser dîroka PKK hat pêşkêş kirin. Programa taybetî tevlî fîlmên diasê û stranên muzîkê, di nava bayê kutana çepikên bi şahî û bangîna dûrişmeyên awazî de dawî bû. Paşê komeke stranan bi hejmareke bilind, xweşxaneyên şoreşgerî xwend. Hozan Seyidxan û Şemdîn bi stranên xwe yên berxwedanê şahiya girsên gel gihandin baniyan. Koma folklorê ji bakurê Almanya Rojava, ji gelek navçeyên Kurdistanê yên babêtî, govend û leyistokên çê û bedew da şopandin. Koma govendê gelekî bi dilê vexwendiyan bû, ji ber ku leyistokên baş hilbijartibû û amade kiribû. Li ser sersaliya damezirandina PKK axiftineke bi zimanê Tirkî çêbû. Di axiftina konevanî de bi taybetî li ser pirsên weke, koçbera têkoşînê, qirkirinên doliwgeriya faşîst li Kurdistanê, komployên dewleta Tirk û metodên şerê taybetî, rawestan çêbû. Herweha li ser polîtîkayên tunekirinê yên împeryalîzmê li dijî têkoşîna serxwebûnê di kesbûna tevgera me de rawestan çêbû. Bala vexwendiyan li ser van pirsan hat kişandin û dagîrker û împeryalîst hatin pişange kirin. Axiftina konevanî gelekî caran bi bangîna dûrişmeyên dilşahî û kutana çepikên

bi dijwarî dihat birrîn. Beşdar, bi baldariyeke mezin guhdariya axiftinê kirin. Piştî vê, Hozan Şiyar stranên xwe yên berxwedanê û şoreşgeriyê xwend. Koma folklora ji jin û mêran ji bajarê Stuttgartê, leyistokên renga - reng pêşkêş kir û dilê vexwandiyan bi xwe anî. Ji Hozanên mêhvan Seid Usif û Hozana Awaz, ji herdu birên başûrên Kurdistanê, bi stranên xwe yên welatparêziyê kutana çepikan dijwartir kirin. Piştî axiftina konevanî bi zimanê Kurdî, Hozan Xemgîn û Azad stranên şoreşgerî û berxwedanê stêran. Birê bernameyê yê yekemîn bi vî awahî giha dawiyê.

Birê duwemîn bi stranên Hozan Meçhulî yê mêhvan destpêkir. Meçhulî mesaja xwe ya piştgiriyê û du stranên xwe xwend. Paşê şadîmanî bi mesaja Sekreterê Gelemperiya PKK rêheval **Abdullah OCALAN** ji fîlmê vîdeo û bi fîlmeke li ser jiyana pêşmergeyên li Botanê doma. Ev birê bernameyê, rastî çepik - kutaneke mezin û dûrişmeyên awazî bû. Atmosfera şahiyê xwe gihand baniyê baniyan. Eywan bi dûrişmeyên weke, "Bijî Serok APO!" û "Lêxe gerilla lêxe, Kurdistanê avake!" lerizî. Ev şahî û heyecana girsên gel, girêdana bi Serokê Partiyê û pêşmergeyên me, herweha hêviyên baweriyê bi zelalî dianîn zimên. Mesaja Serokê Partiyê ku di derbarê pêşveçûnên konevanî yên dawiyê û delametên şoreşgerî de bû, bi baldarî hat guhdar kirin. Beşdar, axiftina Serok li ser piyên xwe guhdar kirin û tu caran kutana çepikan ranewestandin. Piştî fîlman, komeke govendê ji jin û mêran, ku ji aliyê welatparêzên ji navîna û başûrê Almanya Rojava hatibû tevdir kirin, şadîmanî rengîn kir. Bi şêweyên govendê yên xweş şahiyê hindekî din xurt kir. Hozana Zozan û Xelîl Xemgîn bi hev re derketin pêşiya beşdaran û bi kilamên şoreşgerî û berxwedanê bernameyê domandin. Stranên li ser têkoşînê û bîranîna şehîdan xwendin. Axiftineke konevanî bi zimanê Almanî ji ji bo dostên gelê me çêbû. Şano jî li ser rewşa şerê germ ê li Kurdistanê û bûyerên serpêkdihên amade bûbû. Şano, pêşveçûnên ramyarî dianî zimên. Bi naveroka xwe ya dewlemend şano, bi profesyonelî amade bûbû û ev şanoya rastiyên jiyanê dida nasîn, gelek çû xweşê mêhvanan. Vexwendî bala xwe gelekî dan şanoyê: Programa şadîmaniyê bi kilama "APO hate Hilwanê!" dawî bû, ku bûye serpêhatinek ji bo welatparêzan. Tevlî xwendina kilamê, hemû welatparêz bi şahî rabûn govendê.

Li kêleka beşdarbûneke bi hejmara bilind, bernameya şadîmaniyê jî bi rewanekî germ, şahî û bizmîtî derbas bû. Ev rewş ji posîdeyên xwe yên giran heya bê gotin bi kûrî dagerand. Bi armanca pîrozkirina sersaliya damezirandina PKK a yanzdehan gelek rêkxistin, sazî û partî mesajên xwe yên piştgiriyê gihandin komîteya amadekar. Navên wan ev in: "Volksfront" (Eniya Gel li Almanya Rojava), Berpirsiyariya "Direniş Hareketi" (Tevgera Berxwedanê) li Ewrupa, "Devrimci Partizan" (Partîzanê Şoreşger), Xwendevanên Welatparêzên Kurdistan di Zaningeha bajarê Bielefeld - Almanya Rojava de, "Türkiye Komünist İşçi Hareketi - TKİH" (Tevgera Karkerên Komûnist li Tirkiyê), Dilxwazên "Sosyalist Parti" (Partiya Sosyalîst), Rêkxistina bi navê "EKİM", Berpirsiyariyên YKWK (Yekîtiya Karkerên Welatparêzên Kurdistan) li Hollanda û Belçîka, "Kurtuluş Hareketi" (Tevgera Rizgariyê), "Sosyalist Vatan Partisi - SVP" (Partiya Sosyalîsta Niştîman) û "Türkiye Komünist Partisi - Birlik / TKP-B" (Partiya Komûnîsta Tirkiyê - Yekîtî).

Frense - Lyon: Sersaliya damezirandina PKK a yanzdehan roja 26'ê Mijdarê 1989'an li bajarê Lyon bi şadîmaniyekê pîroz bû. Bername bi silava ji bo bîranîna şehîdan destpêkir. Bi têkiliya 250 welatparêzên Kurdistan şadîmanî, gelekî bi dilxweşî derbas bû.

Piştî kêliyeke silava ji bo şehîdên şoreşa Kurdistanê û şehîdên şoreşên cîhanê, axiftineke ramyarî li ser dîroka Partiya me û pêşketinên konevanî yên dawiyê, pêşkêş bû. Naveroka axiftinê gelekî dewlemend bû û bi şêweyeke xurt pêşkêş bû, lewma axiftin bi dûrişmeyên dengbilind û çepikan gelekî caran hate birrîn. Hozan Hesen û İsmail bi stranên xwe yên berxwedanê şahiya vexwendiyan kemilandin.

Di birê bernameyê yê duwemîn de, Hozan Mehmed stranên xwe yên berxwedanê û şoreşgerî bi zaravayê Dimilî (Zazî) xwend. Paşê axiftineke ramyarî ya duwemîn çêbû, ku komplo û provokasyonên navnetewan ên li dijî Partiya me û têkoşîna me ya serxwebûna netewî dianî zimên. Girêdayî bi van re, li ser girtinên ji aliyê imperyalîzma Almanya Rojava û rewşa polîtîkvanên Kurd ên li Almanya Rojava girtî ne, rawestan çêbû û bikaranînên imperyalîstan hatin ronahî kirin. Ev axiftin gelek pirsan zelal kir û welatperwer bi baldarî guhdariya axiftinê kirin. Dûv axiftinê koma govendê ji bajarê Never, leyistokên ji hev sipehîtir pêşkêş kir û şahî gihand bandevan. Koma stranan ji xweşxaneyên şoreşgerî stêra. Piştî stranên berxwedanê yên Hozan Xebatkar û Henefî, bernameya şadîmaniyê bi kilam û govenda "APO hate Hilwanê!" giha dawiya xwe. Şadîmanî tevlî çepik - kutana ji aliyê beşdaran dawî bû.

Barlias - Libnan: Damezirandina Partiya me li Libnanê bi şahî pîroz bû. Pîroziyên sersaliya damezirandina PKK li Barlias, bi têkiliya welatparêzên Kurdistanê yên li Libnanê û başûrê - rojavayê Kurdistanê, bi şahî û dilxweşî bi ser ketin. Hîn tu caran nehatibû dîtin, ku hevqasî mirov li vê derê tevlî şadîmaniyekê bûbûn. Bi nêzîkahî 2.500 kes beşdar bûbûn. Berpirsiyarek ji Partiya Komûnîsta Libnanê, berpirsiyarek ji Eniya Rizgariya Filistîn, berpirsiyarek ji Yekîtiya Sosyalîstên Libnanê û du berpirsiyarên Komara Gelî ya Libya di şadîmaniyê de amade bûbûn.

Ji ber hinde sedemên taybetî şadîmanî di mêjûya 1'ê Kanûnê 1989'an de çêbû. Welatparêzên Kurdistanê yên li derdorên Barlias, berî hingê û bi demekî zû ji bo şadîmaniyê xwe tevgerandin. Di dawiyê de şadîmanî zivirî cejneka gelêrî ya mezin. Şadîmanî bû sembola netewbûna Kurdan a rast, ku PKK li Kurdistanê gavên ji bo afirandina wê avêtiye, herweha bû semboleke gelek rona û berçavî ji bo yekîtiya netewî, ku di pênasî û kesbûna PKK de bi cih dihê. Li dora şerê rizgariya netewî yê li bakurê - rojavayê Kurdistanê, ne tenê girsên gel ên ji bakura - rojava, bi rengekî tevayî hemû Kurdistanî xwe dicivînin. Ev yekbûn, bi dûrişmeyên weke, "Bijî Serok APO!" û "Bijî PKK!" bi firehî û bilindî hate zimên.

Şadîmaniya li Barliasê, evîna hemû Kurdistaniyan a ji bo jiyaneke azad û serxwebûnê dîsa ronahî kir. Ji bo şerekî di vê riyê de, çawa mirovên Kurdistanê wê milên xwe bidin hevûdu, bi zelalî giha delîlên xwe. Gelê me, rizgariya netewî bi dûrişmeyan, stranan û govendên xwe vejiya. Bilî hemû kêmasiyan û nebûna derfet û gengazan welatparêzên Kurdistanê yên li vê herêmê, arîkariyên xwe yên ji bo eniya şer danîn holê û ji aliyê diravî ve, hevkariyeke mezin pêşkêş kirin. Bi vê arîkariyê gelê me şanî kir, ku heya dawiyê wê bibe perçekî şerî û di vê riyê de wê bimeşe. Keçên Kurd ên civan ziv û zêrên di gerdena xwe de, bazin û gustîliyên xwe kirin bêş û hemû karînên xwe bi rê ve xistin. Ji bo pêkanîna pêdiviyên şer ên diravî, şadîmanî bi xebatên di vê riyê de bi ser ket. Bi tevlîbûna komên çandî yên li herêmê, şadîmaniya sersalê bi bernameyeke dewlemend pîroz bû.

Şadîmanî, bi axiftineke vekirina bernameyê bi zimanê Kurdî, destpêkir. Koma "Agrî" (Serhedan) govendên gelêrî pêşkêş kir. Piştî ku Koma Serkeftin stranên gelêrî xwend, Komên bi navên Karkeran, Bêrîvan, Mereto û dîsa Serkeftin govendên gelêrî yên Kurdistanî dan şopandin. Koma Cudî ji şanoyek pêşkêş kir. Di peyvajoyê de Koma "Agirî" (Serhedan) dîsa govendên xwe kişand. Komên çandî bernameyeke ji şeş saet û nîvan danîn holê. Di axiftina ramyarî ya bi zimanê Erebî de, pêşveçûnên têkoşîna rizgariya netewî hatin nasdan. Herweha hêzên hevalbend, ku tevlî şadîmaniyê bûbûn, sersala damezirandina PKK bi dilxweşî pîroz kirin.

Berî şadîmanî çêbibe bi sê - çar rojan, bêhtirî 2.000 welatparêz ji derveyî Barlias hatibûn. Kurdên li Barliasê deriyên xwe ji wan re vekirin û welatparêzan kirin mêhvanên xwe. Mêhvanperweriyeke mezin bû sixleteke wan a berçavî. Mirovên me yên ku ji gelek êrdîman hatibûn, bi van derfetên ku têkoşîna me afirandiye, li ser bingeha têkoşînê dostanî û hevnaskirinên nuh girêdan. Hevûdu himbêz kirin û rewşa rûmeta yekîtiya netewî heya bê gotin vejiyan.

Girsên gel, ku berî şadîmanî destpêbike bi gelekî saetan hatibûn pêşiya eywana şadîmaniyê, bi bangîna dûrişmeyên weke, "Bijî Serok APO!" ketin eywanê. Bangîna dûrişmeyan, ku demeke gelekî dirêj doma, destpêka bernameya şadîmaniyê dereng hişt. Li ser banga komîteya amadekar paşê

Dûmahîk di rûpela 18'an de

Di koçbera şerê avakirina Partiyê de hevalê bi destê kevneperestiya netewî hatiye kuştin:

Şehîdê me Latîf CIZRE

«...Civaka Kurdistanê ji nuh ve derbasî jiyaneke ronahî dibe. Kevirê aram û hedarê yê reş û giran bi germiya dilên berxwedanê hûr hûr dibe. Ew kesaniya ku Kemalîzmê dixwest di me de avabike, niha bi xumminiyeke mezin dirûxe û dihê xwarê. Şax û rayên dara serxwebûn û azadiyê li her deran xwe digerînin û xwe berdidin kûriyan. Deşt, çiya, newal, gelî, zinar, gund û bajarên me rewşa xweşî û dilşahiya raperînan vedijîn... Vê carê, emê bersiva hemû êriş û qirkirinên reş û hov bi şoreşvaniyeke bê dawî bidin...» Hevalê **Latîf CIZRE** van gotinên li jorê di sala 1979'an de di nameyekê de nivîsandibû, ku ji bo apê xwe şiyandibû başûrê - rojavayê Kurdistanê.

Di dîroka Kurdistanê de bajarê Cizîra Botan mîna navendeki bajarvanî û zanistiyê yê pêwîsttirîn dihê zanîn. Hemû derdorên Cizîra Botan bi gotinên Kurdî yên şêrîn hatine navdan û xemilandin. Gotinên weke Banê Xanê, Serê Sinsalê, Kehniya Keseran, Pira Bafit, Şikeftan, Birca Belek, Şahneşîna Mîrên Botan û Memê Alan - Zîna Zêdan (Mem û Zîn) bûne bireke dîroka Kurdistanê. Hinek ji van gotinan, dorpêçandina bajarê Cizîra Botan bi Avê Tîr (Dicle), Dibistana (Mekteba) Sohr û 366 mînareyên ku li ser mizgeftên di bajêr de bilind dibûn, ji bo Melayê Cizîrî bûbe evîn û hevîrê ziman û helbestan. Bûbe bingehek, da Melayê Cizîrî bajarê Cizîra Botan mîna enişkeke bihuştê bide zanîn: *«Gulê baxê îrema Bohtan im / Şebçiraxê şebê Kurdistan im...»* Şêniyê Cizîra Botan, hîna di dema zêrîn a feodalîzmê de hînî jiyaneke ronak û pêşketî bûbû. Ji aliyên civakî û hunerî ve, ji aliyên stranbêjî û folklora gelêrî ve bajarê Cizîra Botan, pêşketin û berhemên berçavî pêşkêşî gelê Kurdistanê kiriye. Cizîra Botan peytextê (serekbajarê) mîrên Botanê ji bû, ku otorîteya xwe di navbera Sêrt, Wan û Zaxo de, danîbûn ser teviya hêldorê. Weke me gotî, ji aliyên çandî jî Cizîra Botan li Kurdistanê bi nav û deng e. Heya niha jî dengbêj û hunermendên weke Meryem Xan, Edoyê Nuran, Mihemed Arifê Cizîrî, Hesenê Cizîrî ûhw. vê serpêhatinê didomînin.

Li vî bajarî, di malbateke kedkar û xebatkar de, di sala 1960'an de, rêhevalê **Latîf CIZRE** çavên xwe li jiyanê vekiribû. Malbata hevalê **Latîf CIZRE** bi navê Egidê LELE dihê navdan. Karê vê malbatê, ji berê ve kelekvanî bû. Di navbera Cizîra Botan û bajarê Musilê de, li ser Avê Tîr dixebitîn. Kelekên xwe rêz dikiran, diçûn û dihatin. Şêweyek, ji sîstema bazarganiyê rêkxistin dikiran. Piştî ku Kurdistan ji nuh ve hate parvekirin (levakirin), dewletên mêtinger (dagîrker) serdestî û otorîteya xwe xurtkirin. Pêwendî û têkiliyên bazarganî yên di navbera bakur û başûrê Kurdistanê de anîn bin kontrola xwe. Ev kar ji, ji destê malbata Egîdê LELE derket û dagirker vî karî qedexe kirin. Di bin posîdeyên perçebûna Kurdistanê de, malbata rêhevalê **Latîf CIZRE**, zehmetkêşiya xwe bi karên din domand. Ji vê malbatê bavê hevalê **Latîf**, xwe hînî dirutvaniyê û çêkirina pêlavan kir. Geh li Cizîra Botan, geh jî li bajarên Sêrt, İlloh (Batman) û Çolamergê, bi vî karê xwe, debariya jiyana malbata xwe dikir.

Di salên piştî 1950'an de, rewşa aborî ya gel bêhtir ber bi kêş û nexweşiyên mezin ve diçû. Hêjarî û xîzanî xwe serdesttir dikirin. Kapîtalîzma burjuwaziya Tirkan a dagirker, ku li ser bingeha dewletvaniyê bilind dibû, xwe gihande kapitalîzmeke yekdest (monopol). Destkar û xebatkar êdî nedikarîn heya nanê xwe yê malê jî peyda bikin. Bi vî yan bi wî rengî, jiyana mirovan di belengaziyê de derbas dibû û hema bi kotekê jî be jiyan didoma. Hîna di dema zarokatiya hevalê **Latîf CIZRE** de, ev jiyana tijî zorî, kul û keserên giran, posîdeyên gelek mezin li ser kesaniya Wî avakiribû. Gelekî xweragirt bûbû, çavên Wî ji kesekî nedişikestin. Eşkere bû, ku di rojên pêşin de hevalê **Latîf** wê bikaribe xwe bigihîne rêzên berxwedanê li dijî kesanî û pênasiya Kemalîzmê.

Di sala 1975'an de hevalê **Latîf** dest bi dibistana navîn kiribû. Di wê demê de, hîna tevgera şoreşgerên Kurdistanê ya nûjen xwe negihandibû koçbera avakirina partiyekê: Xortên xwendevan û ciwanên Kurdistanê yên proleterî, di bin rêberiya Serok APO de, tevgereke vegerîna welat ji metropolên Tirkiyê pêkdianîn, ku tevgereke gelekî pîroz û bi rûmet bû. Qada konevanî û ramyariyê li Kurdistanê germ dibû. Her çîn û bireke civaka Kurdistanê, dixwest serokatiya xwe ya civakî serdest bike û ronî deyne pêşiya çavan. Tevger û bîzava serxwebûn û azadiyê, ku li ser bingeha nirx û hebûnên gelî xwe bilind dikir, roj bi roj berfirehtir dibû. Şervan û rêwiyên şoreş û doza Kurdistanê, kozên nuh vedigirtin û çeperên hatibûn danîn hêdî hêdî dişikandin. Hingê, serokatiya tevgera Kurdên başûrê Kurdistanê ji, ji bo sûd û berjewendiyên xwe, careke din xwe avête dawa Şaxê İranê û himbêza împeryalîzmê. Di salên piştî 1975'an de, hemû kom û komikên burjuwaziya piçûk, salên xwe yên zêrîn vedijiyan. Lê şoreşgerên Kurdistanê hîna di wê demê de, di encama lêkolîn û lêgerînên xwe de zelal anîn zimên, ku êdî çînên feodalî û çînên burjuwazî nikarin rêberî û serpiriştiya tevgera serxwebûnê û tevgera azadîxwaz li Kurdistanê bikin. Tevgera Kurdî bi rêşanîdariya wan nedikarî xwe bigihîne serketinekê. Di serê programa wan de, pirsa serokatiya wan û pirsa birêxistina tevgereke reformîst hebû. Pirsa "azadî"yê, mîna pirsa darekî, ku rayên wî bi kûranî di axê de neçûne xwar diavêtin holê. Programê wan bi tevayî li ser vê xalê avabûbû: "Rê, elektrik û dibistan ji bo Kurdistan!" Dixwestin, rewşa pêşketina "rojhilatê Anatoliya" bibe mîna rewşa rojavayê Anatoliya. Avakirina qişle û baregehên çanda Kemalîzmê yên asîmîlasyonê di gundên Kurdistanê de, çêkirina çend riyên asfalt da navîngên leşkerî yên dagîrkerên Tirkan çêtir bikaribin ser axa Kurdistanê xwe bigerînin û pêşvebirina sîstemên teknîkî weke telefon û elektrikê li Kurdistanê, mîna "armancên" gel ên pêwîsttirîn û ji bo "berjewendiyên" gelê Kurdistanê didîtan.

Weşandina programa pêşniyar a Partiya me PKK piştî şehîdketina rêhevalê internasyonalîst **Hakî KARER**, kulm û lêdanên giran li hemû hêzên reformîst û burjuwaziya piçûk, hêzên şovenîstên civakî û dewleta Tirkan a faşîst û dagirker ketin. Herweha kulm li ser çavên kevneperestên netewî jî ketin. Bi vê xurtbûnê derketina tevgera me; dilsozî, bîr û baweriyên tevgera me, tevan ji xwe re mîna hatina mirinê didîtan. Lewma tev bi hev re, li riyên "çare" û "verisandina" pirsgirekên xwe digerîn. Di dawiya xebat û keftûlaftên xwe de gihiştin avakirina komeke sîxur û ajanan bi navê "Stêrka Sohr" û dest bi kuştina hevalên me yên bijare kirin. Ji aliyê din ji, dewleta Tirkan a dagirker û faşîst delamet û vatiniyên xwespariyê danî ber hêzên feodalên komprador, da bikaribin li pêşiya firehbûna tevgera me çeperan bilind bikin û nehêlin rêkxistinên Partiya me xwe bigihînin hemû deran.

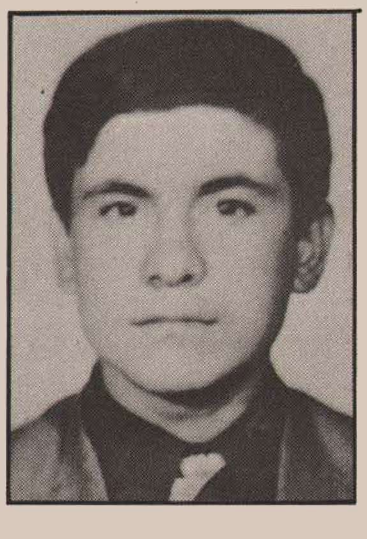

Di wê demê de hêzên burjuwaziya piçûk xebatên legal û bi destura dagîrkeran birêvedibiran. Ji ber ku xebata şoreşgerên Kurdistanê hîn nuh destpêkiribû û berî hingê tenê xebata hêzên burjuwaziya piçûk hebû, gelek kesan xwe gihandibûn hêzên burjuwaziya piçûk. Hevalê **Latîf CIZRE** jî, heya sala 1979'an mabû girêdayiyê rêkxistina reformîst a bi navê DDKD (niha Pêşeng).

Hevalê **Latîf CIZRE**, ku xwediyê rewanekî bilind û dilsoziyeke germbû, dîroka hemû welatên di encama şerên gelî yên demdirêj de gihiştine serxwebûn û azadiya xwe, ji ber çavan derbas dikir. Raman û baweriyên şoreşgerî belavî dora xwe dikir. Ji alîkî şerê bîrdozî (îdeolojîkî) li Kurdistanê germ dibû, ji aliyê din ji, roj bi roj bêhtir valahiyek û dûrbûnek di navbera ramanên hevalê **Latîf** û rêkxistina bi navê DDKD de xwe dida xweya kirin. Dijberî û nakokiyên ramyarî kûrtir dibûn. Hevalê **Latîf CIZRE** baş zanî, ku di bin navê û çarika "sosyalîzmê" û "şoreşgeriya demokratîkî" de tevgereke reformîst, ji bo berjewendiyên burjuwaziya piçûk birêdikeve. Lewma destpêkir wan dubendî û nakokiyên mezin baş bizanibe û li ser bingeha nêrîn û dîtinên rast bigihe ronahî û zelaliyê.

Piştî avakirina Partiyê, hat dîtin, ku endamên Partiyê programeke objektîfî ji bo şoreşa Kurdistanê û kişandina hemû deveran nava şerê şoreşê danîbûn. Di pilana Partiyê de ji bo bilindkirina têkoşînê, êrdima Botanê di serî de cih digirt. Divîbû rêkxistinên Partiyê li hemû bajarên Botanê ji werin avakirin. Li bajarê Cizîra Botan hevalan bi rêberiya ronakrewan **Mehmet KURT** û paşê ji **Ahmet KURT** dest bi xebatên dorfireh kirin. Gotinên mîna şoreş, şerê çekdarî, berxwedan, serxwebûn, azadî, pêşmerge û gerîlla cara yekemîn li vê derdorê xwe dan gerandin û xwe gihandin mirovan. Her diçû, rewşa kom û komikên burjuwaziya piçûk jar, tengezar, reş û tarîtir dibû. Li hemberê pirsên gelê Kurdistanê yên weke, welatekî serbixwe û azad çawa avadibe, rêkxistina rizgariya gelî divê xwediyê taybetî û erkên çawa be, ji hoyên şoreşê yên objektîfî û subjektîfî kijan û çiqasî li Kurdistanê pêkhatine, hemû hêzên burjuwaziya piçûk bê ziman diman. Tenê destên xwe diavêtin azîne û metodên makyevalîstî û êrîşên xwe dianîn ser raman û bikaraninên şoreşgerî. Veristinên reformîst, azîneyên ji bo reformê û riyên xweşkirina hoyên jiyana rojenîn bi dijwarî û li ser bingeheke pragramatîkî diparastin.

Di wê demê de hevalê **Latîf**, karîbû pirtûka "Manîfesto - Riya Şoreşa Kurdistan" bi destê xwe ve bîne. Ji nuh ve destpêkir, ku xwe pêşvebibe û şoreşgeriya rast têbigihîje. Dîroka dagîrkeriyê, kedxwariya biyaniyan, dîroka Kurdistan, civaka Kurdistan û derbasbûna ramanên Marksîst û Lenînîst nava civaka Kurdistan, karakter û taybetiyên şoreşa Kurdistan û rola karkeran, ciwanên xwendevan, jinan, gundiyan, rewşenbîran û hemû kes û birên kedkar û destkar bi zelalî li ber wî ronahî bûn. Bi lez û bez û rewanê rizgariya netewî, wê rêkxistina bi navê DDKD bi kûranî da ber rexneyên şoreşgerî û rastiya wê rêkxistinê danî holê. Kî bûn ew? Ji bo çi keferatê dikiran? Çima wusa dikiran? Bersiva van pirsan peyda kiribû. Rastiya vê rêkxistinê bi firehî bi dora xwe dida nasîn û pirsên li jorê di nava mirovan de belav dikir. Hemû pêwendî û girêdanên xwe yên bi wan re birrîn. Bi hemû hebûnên xwe têkiliyên şoreşgerî bi hevalên xwe yên ji bo serxwebûn û azadiyê re danî û çêkir.

Di nava rêzên xortên xwendevan de giraniya doza serxwebûn û azadiyê xwe serdest kir û Partî dest bi rêkxistinkirina ciwanan kir. Gelek ji endamên komên burjuwaziya piçûk xwe ji wan dûrkirin û xwe nêzîkî Partiyê kirin. Hevalê **Latîf** jî bi xebata xwe ciwanan ber bi Partiyê ve dianî, wan bi tevgera serxwebûn û azadiyê ve girêdida û pêwendiyan çêdikir. Weha bûbû, ku êdî xortên Kurdan rêz bi rêz têkiliyên xwe ji hêzên reformxwaz dibirrîn û tevlî nava rêzên têkoşîna serxwebûnê dibûn. Hevalê **Latîf** jî li hemberê wan bû hîmeke gelekî aktîf, ku hemû pîlanên wan li Cizîra Botan û gundên derdorê ji hev dixist. Ji ber van pêşveçûnan, tev bi hev re ji holê rakirina hevalê **Latîf CIZRE** danîbûn nava pîlanên xwe û bi vî rengî paldana xwe ya ser dijmin dizivirandin hemû şêwe û awahiyan.

Piştî danezana damezirandina Partiyê û bi firehî weşandina belavoka damezirandina Partiyê, êdî di destê hevalê **Latîf** de navîng û materialên bangeşî û ajîtasyona şoreşgerî ji bi rengekî xurt hebûn. Hevalê **Latîf CIZRE** şev û rojan li malê nedima. Yek bi yek xortên li derdorê dida ber çavên xwe û bi armanca hişyarkirina wan, bi ramanên nuh xwe nêzîkî wan dikir. Di dawiyê de ji bo xortên nuh hatî, bû sembolekî cangermiya evîna welat û girêdana bi bîrdoza çîna karkeran re. Xwe ji bo hemû kar û delametên çetin û zor re amade dikir. Dixwest bingeha hemû komikên burjuwaziya piçûk bikole, bi taybetî jî di nava rêzên ciwanan de wan li erdê bixe. Bi can û dil xwe da vê delameta xwe û heya dereke girîng vî karê xwe bi serfirazî pêkanî.

Di salên 1979 û 1980'an de her diçû aloziya aborî ya dewletê roj bi roj kûrtir dibû. Misagorî û garantiya jiyanê û debara aborî ji bo çînên hejar û navîn nedima. Bavê **Latîf** di wê demê de dest bi karê anîn û birîna tiştan ji ser "tixûbên" Tirkiye û Suriye bi dizî kir. Belê mîna gelekî karên din, ev kar jî êdî debara nanê rojê nedikarî bike. Ev karê "qaçaxvaniyê" jî ketibû destê çend kesên, ku girêdanên xwe li ser bingeha hevxebatkariyê bi dewletên mêtinger re danîbûn û çêdikirin. Di dawiya vî karê xwe de bavê **Latîf** deyndar ket û hinde komên deynan xwe civandin ser wî. Vê care neçare ma berê xwe bide bajarê Amedê. Li Amedê bi arîkariya çend meriv û nasên xwe, di qunçikeke piçûk de cihekî dirûtina pêlavan vekir. Birayê **Latîf**ê mezin jî di şantiyekê de dest bi karekî kir. Rewşa aborî ya malbatê hindekî xweş dibû û herweha hindekî xwe ji cihê xwe dilivand. Di dawiya pêşveçûna vê rewşê de, deliv kete destê hevalê **Latîf**, ku malbendeke (înstutuyeke) destkaran bixwîne.

Malbata hevalê **Latîf** di wê demê de hêvî dikir, ku Ew bibe xwedî mal û zarokan. Bavê Wî bi daxwaza xwe keçeke gundî xwestibû, da bike hevala jiyana **Latîf**. Lê belê Wî, xwe ji binî di nava diwarên malbatê de girêdayî nehîşt. Hêvî û daxwazên xwe tenê bi vî rengî dianî zimên: «**Pirsgireka rizgariya Kurdistanê hevqasî giran e, ku mirov nekaribe bi hoyên jiyaneke normal bersiva delametên dîrokî bide...**» Hevalê **Latîf** li bajarê Amedê di her karekî de cih digirt. Rêkxistina bangeşiyên şoreşgerî, belavkirina weşan û daxweyaniyan, çêkirin û tevlîbûna gelek civîn û semîneran û pirsên weke avakirina rêkxistiniya gelî, bûbûn karên Wî û li kêleka hevalên xwe li riyên veristina van pirsan digerî.

Di wê peyvajoyê de li bajarê Amedê hîna kom û komikên burjuwaziya piçûk di kar de bûn, lê rojên xwe yên dawiyê vedijiyan. Tevan wusa didan nîşan, ku bajarê Amedê navendekî gewreye ji bo wan hêzên reformxwaz û burjuwaziya piçûk. Ji aliyê din jî, rêberên Partiya me bi şêweyeke xurt pîlana vekirina bajarê Amedê ji bo xebatên şoreşgerî danîbûn.

Bi çalakî û jîrî xebatê derbasî karvaniyê dikiran. Hevalê **Latîf CIZRE** jî, di bin rêberî û însiyatîfa endamên Partiyê de, mîna leşkerekî dilsoz, dilgerm û egîd dixebitî, di karê şoreşgerî de diçû û dihat. Wan salên ku Wî di malbendê de dibuhurand, ji bo xwe dikir salên fêrbûn û hînbûna şoreşgeriyeke rast. Li ser kêmasiyên xwe yên bîrdozî gelekî radiwestî û her demê girêdayiyê hevalên xwe dima. Xwenasî û kesaniya xwe li gora pîvanên Partiyê ji ber çavan derbas dikir. Piştî dawî bi xwendina malbendê anî, xwe bi tevayî da xebatên pratîkî. Vê carê, li kêleka karê di nava girsên ciwanên xwendevan de, rêkxistinkirina destkaran û pêwendiyên wan bi hêza şoreşê ve jî da ber çavên xwe. Di vê rola xwe de, pêşketinên mezin bi destan ve anî. Ji ber van sedeman jî, komikên reformîst û burjuwaziya piçûk bi xinizî ji holê rakirina hevalê **Latîf CIZRE** danîbûn nava pîlanên xwe yên gemar û tarî.

Di sala 1979'an de Partiya me PKK bi tevayî di nava gelê Kurd de hate naskirin. Her kesekî, cudahiya di navbera ramanên serxwebûnê û reformxwaziyê de dizanî û têgihiştibû. Rastiya hêzên ku li ser bingeha daxwazên Kemalîzmê û "Peymana Netewî - Misaki Milli" hatibûn avakirin, zelal xweya bûbû. Bi navê rizgariyê çawa temenê xwe hevqasî dirêj kiribûn, eşkere bû. Li hemberê firehbûna tevgera rizgariya netewa Kurdistan di bin ala çîna karkerên Kurdistan de, hemû hêzên burjuwaziya piçûk, şovenîstên civakî û kevneperestên netewî jar diketin û bê çare diman. Lewma, ji her alî ve girêdanên xwe nuh dikiran, destên xwe diavêtin hemû azîneyan, da bikaribin li pêşiya xurtbûna tevgera PKK dîwar û çeperan avabikin. Di bin çarika "demokratiyê" de, bi hevxebatkariyeke reş û girêdana bi partiya CHP (Cumhuriyet Halk Partisi - Partiya Komara Gelî) re, çend komikên reformîst bi navê pêşvebirina yekîtiyê li hemberê tevgera serxwebûnê rêkxistineke bi navê "UDG" (Ulusal Demokratik Güç Birliği - Yekîtiya Hîma Netewî ya Demokratîkî) damezirandin. Ev "yekîtiya" ji sê komikan, êrîşên xwe yên hov û bê mejî anî ser heval û dostên tevgera me. Di serî de li êrdima Mêrdînê navçeyên Mistbîn, Dêrika Çiyayê Mazî, Kosar ûhw. êrîşên xwe ajotin, paşê êrîşên xwe yên xiniz gihandin êrdima Amedê û hinde derdorên din jî.

Di wan salan de cih li wan teng dibû, bingehên wan dilerizîn û vir û derewên wan eşkere dibûn. Ji ber vê yekê jî, bi keftûlafta mirina xwe hemû

Dûmahik di rûpela 18'an de

Di sala 1989'an de gelê Kurdistanê...

Destpêk di rûpela 15'an de

rim, ku ji niha ve vê dike. Şerekî taybetî yê çar - serî - berdayî pêşvedibe û ramyariyên ji bo hundurê welat û derveyî welat xistine bin fermana vê. Anîna hêlwestê ber keviya rewşeke weha, tevdanên li dijî çîna karkeran û heya berdest - xistina bendên zagonî yên bi hejmarên 141 û 142'an di vê dawiyê de bi rengekî ew destur didinê, ew xebat in, ku bi navê çepê aşitîxwaz rawestandina pêşveçûna çepê şoreşger ê çekdarî bi destê xwe ve bînin. Dîsa, partiyeke Kurdan a bi destur û hevxebatkar ji dikare bê damezirandin. Heke pêdivî bibînin, ev ji weke perçekî şerê taybetî dikare bibe pirseke raman û bîran. Tiştê dixwazin xwe bigihînin wê eve, da em nekaribin şere gerilla bi kûranî û firehî bi cih bikin. Civîna Encuma Parastina Millî (Millî Güvenlik Kurulu) ya pêwîst dihat şanî kirin û biryarên wan ên nuh, ku bi zelalî hilimîn weşanan, bi navê civîna ji bo politikaya li ser pirsa Kurdan hat nirxandin. Lê ev polîtîka ew polîtîkaye, ku bikaribin PKK bixin bin kontrola xwe û heke derfet hebin PKK birûxînin. Hûnê bibêjin, ma çi cudahiya vê polîtakayê ji yên berê heye? Cudahiya heyî eve: benda civînê bê bingeh û vala ye, lê yekemîn e. Berê ev bend ji hemû pirsan tenê yek bû, lê vê rojê pirsa bingehîn e."

Taktîka bingehîn a şerê taybetî yê dagirkerî di sala 1990'an de, bi tixûb kirina şerê me yê gerîlla ye. Naveroka bingehîn a pîlana nuh ji bo heya 1992'an şerê taybetiye, ji ber ku şikandina têkoşîna me yan tunekirin ne bi derfet e. Lewma, da gerîlla ji gel qut bikin, ber xwe ve anîna gel wê ji bo wan bibe bingehîn. Wê gelek tiştan pêşkêşî gel bikin, da xwe şêrîn şanî bikin, û wê bixwazin evîna gel di barê daringî de bizivirînin bêriyekê. Herweha cih bi cih wê serî bidin pîkolî û çavtirsandinê ji. Heke di vir de nekaribin bi ser kevin, wê berê xwe bidin bi kuştinan bê deng kirina gelî. Li derveyî welat ji, bi hiceta "parastina" tixûban, wê gelek tiştan berdin destê Suriye, İran û Iraqê ji. Li ser vê bingehê, wê bixebitin ku têkoşîneke hevpare avabikine û li ser tixûban ji, wê hinde tedbîrên fizîkî pêkbînin.

Di rojnameya "Milliyet" a roja 26'ê Kanûnê 1989'an de nivîskar Yalçin Dogan vê rewşê bi vî rengî dinirxîne:

"Sala dawîyê û yan herdu salên dawiyê yên salên 1980'an, ji aliyê parastina aşitiya me ve, peyvajo bi kuştinên (livbaziyên) PKK tund dibe. Di serê hemû pirsan de, ji aliyê parastina aşitiya hundurî ve ji bo Tirkiyê, di sala 1990'an de dîsa terora PKK wê hebe, ku wê me mijûl bike.

Paydakirina çareyê ji bo vê, ji du aliyan ve dibe. Divê pêşî kehniyên PKK bên birrîn (arîkariyên gel bên birrîn), paşê ji divê têkoşîna çekdarî

(tunekirin) hebe. Di sala li pêşiya me de, azîneyên şerê çekdarî wê xurttir bibin. Çekên ku bi teknolojiyê bên têkûz kirin wê bên xurt kirin. Bi helîkopteran ji tixûb wê bên parastin. Gava kesek ji tixûban derbas bibe, navingên elektronîkî di cih de wê agahî bidin merkezê. Têkûzkirina teknolojîkî, kin bê gotin di sala 1990'an de wê bêhtir pêşvehere.

Herweha Tirkiye, di sala 1990'an de, di mehên havînê de, wê dest bi xebatên ,malê dewletê kirina erdan' bike û wê vî xebatî bilezîne. Ev xebat bi salan li ser lêvan bû û tenê carek - dido li derek an du deran hatibû bikaranîn. Niha Tirkiye daniye pêşiya xwe, ,di salek an du salên li pêşiya me de li qirexa tixûban bi tevayî navçeyeke ji 600 kîlometran vala bike.' Li navçeyên tixûban, di navbera Tirkiyê û Suriyê, herweha di navbera Tirkiyê û İraqê de ,qayişeke vala, herêmeke vala, herêmeke ku tu kes di wê de nebe' mîna armancekê hatiye danîn."

Ji van gotinên li jor ji bi ronahî dihê têgihiştin, ku armanca dewleta Tirk, qut kirina gerîlla ji destekên hundurî û derveyî ye. Paşê jî bi operasyonên leşkerî pêkanîna tunekirinê ye. Lewma, da di bihara 1990'an de gerîlla hima xwe hunda bike, dewleta Tirk dixwaze di dirêjahiya zivistanê de operasyonên xwe bidomîne. Bi vê armancê Serekê Kurmaya Gelemperî Necîp Torumtay dibêje: **"Bi armanca em delîvê nedin, da rêkxistin (PKK) xwe amade bike û di mehên bihar û havîna 1990'an de bikaribe hinde livbaziyan pêkbîne, divê em tevgerê (operasyonê) bidomînin, ku ji meha Êlûnê vir ve destpêkiribû. Divê ev di dirêjahiya zivistanê de ji neyê sistkirin û bi vê tempoyê divê pêşvebikeve."** (Rojnameya "Hürriyet", 31. Kanûn 1989)

Dijmin, di bingeha pîlana xwe de, ya ji bo heya sala 1992'an, girtina pêşiya şerê me yê gerîlla, daniye. Paşê ji dixwaze, tevgera me bigihîne xalekê, ku hundabûnên ji dil nekaribe bigihîne dijmin. Piştî vê ji armanc, jiyana li kêleka hevûdu ye. Da bikaribe vê pîlana xwe bigihîne armancê ji, xwe daye xebateke dijwar. Pir eşkereye, ku jêhatîbûna dijmin bi nejêhatîbûna têkoşîna me ve girêdayî ye. Lê hêviyên di derbarê têkoşîna me de, ku wê jêhatîbe, li gora dema berê pir xurttir e. Berî her tiştî, serketinên ku di sala 1989'an de xwe dan xweya kirin, dibin bingehek, da di sala 1990'an de têkoşîna me pêşvetirbikeve. Arîkarî û piştgiriya gel xwe ji sempatiyekê derbas kiriye û bi lez berê xwe daye livbazîkariyê. Sala 1989'an şanî me dike, ku di sala 1990'an de ev livbazikarî wê berfirehtir û bi naveroktir be. Ev meyla gelê me, wê hîma ARGK ji aliyên sixletî û hejmarî ve xurttir bike. Ev ji ji niha vê ronahî kiriye, ku di seranserî welat de gerîlla wê bi kûranî û firehî rayên xwe dabigerîne. Livbazîkariyeke gelî, ku wê xwe bigihîne şerekî gerîlla yê xurt, wê bikaribe cih bi cih xwe bizivirîne serîhildan û raperînan ji.

Nexwe, di destê me de ye, ku em pişta xwe bidin serketinên xurt ên sala 1989'an, ku bi serfiraziyan tijî ye û sala 1990'an bi kozên pêşketî bigihînin dawiyê. Lewma, her mirovekî Kurdistanê yê dilsoz, bi rûmet û dirust, divê bixebite, da hemû komployên şerê taybetî di avê de bibe. Bi şêweyeke zanatir û bi biryarî xwedî li delametên xwe derkeve. Li ser karê xwe be. Divê bizanibe, ku delameta bingehîn, xwe rêkxistinkirina di nava "Komên Gel" de ye. Divê vê delametê ji bir neke û tevlî şerê derxistina dagirkeran ji welatê me bibe. Bi serfiraziyê anîna dawiya sala 1990'an, bi vê misagoriya yekemîn ve girêdayî ye.

Bilî berf û bagerê şerê me yê gerîlla pêş ve diçe

Hêzên şerê taybetî yên dagirkerî, di peyvajoya zivistanê de operasyonên xwe yên leşkerî û berfireh domandin. Bilî hoyên zivistanê yên xedar, yekîtiyên pêşmergeyên ARGK, bi xurtî li hemberê dijmin li ber xwe dan. Dijmin rastî hundabûnên mezin ên diravî, giyanî û endamên leşkerî bû. Di agahî û nûçeyên bi tixûb digihin me de ji, ev rastî bi delîl xweya dike.

Roja 15'ê Kanûnê, li nêzîkî gundê Çevrim qopaniya Beronî (Findik) navçeya Dihê bajarê Sêrtê, şerekî mezin derket. Hêzên dagirkeran, ku di encama giliyekê de pêhesin, pêşmerge li nêzîkî gund in, serî dan operasyoneke mezin. Pêşmergeyan zivirandin û xistin di çembera xwe de. Pêşmerge ji bo şikandina çemberê bi seatan pozberiyê ajotin. Di dema şikandina çemberê de, du pêşmerge bi lehengî şehîd ketin. Bi dehan ji serbazên dijmin hatin kuştin.

Roja 16'ê Kanûnê, yekîtiyeke pêşmergeyan çû gundê Sindikê navçeya Dihê. Di navbera yekîtiya pêşmergeyên ARGK û yekîtiya leşkerên dijmin de, ku li gund dima, şerekî dijwar derket. Şer demeke gelekî dirêj doma û gelek serbaz ji dijmin hatin kuştin.

Her di vê rojê de, li dora gundê Gûraxaç navçeya Mehsertê bajarê Mêrdînê, leşkerên dijmin operasyonekê birêvedibiran. Şerek di navbera hêzên dijmin û pêşmergeyan de derket. Çar endamên komên taybetî bi xedarî birîndar ketin.

Roja 23'ê Kanûnê li navçeya Çelê bajarê Çolamergê 42 kes hatin girtin. Ji van şeş welatparêz xistin girtîgehê û yên din hatin berdan. Di nav wan de serokê Belediya Çelê ji hebû. Kesên hatin berdan paşê daxweyaniyekê çêkirin û gotin; "Ji ber ku me parêzkariya gundan nepejirand em hatin girtin. Bi kotekê dixwazin, ku em bibin parêzkarên gundan." Bi vî rengî bê perwabûna şerê taybetî careke din ronahî bû. Dewleta Tirk a faşîst, da bikaribe xwe ji heriya ku li Kurdistanê ketiye nav rizgarbike, bi kotekê çekan dixe destê mirovên me û dixwaze şerî bigihîne sixletên Kurdistanî (Kurdan bi Kurdan bide şikandin). Lê êdî nema dikare vê bike. Roj bi roj bêhtir dihê pişange kirin û rabirrîn.

Şehîdê me Latîf CIZRE...

Destpêk di rûpela 17'an de

kirinên gemar pêk dianîn. Komîkên bi navên KUK, DDKD û "Riya Azadî" bi hev re êrîşî têkoşîna me kirin. Di encama van erîşan de nêzîkî 50 hevalan bi destê wan hatin kuştin. Bê ku çarikekê dabikişînin ser rûçikê xwe, xizmeta dewleta Tirk a faşîst û dagirker dikiran.

Di meha Gulanê 1980'an de, rêhevalê **Latîf CIZRE** ji bo karekî vegeriyabû bajarê Cizîra Botan. Xwesparên bi navê KUK, pîlana kuştina hevalî amade kiribûn û ji bo vê daxwaza xwe ya xiniz dixebitîn. Van bêbextan bi rengekî agahî gihandibûn hevalî, ku bi lez vegere bajarê Amedê. Li Amedê ji ev çehşên xayin ji bo ji holê rakirina Wî li benda Wî mabûn.

Xwespar û reformîst di wê demê de karibûn hinde hevalan ji holê rakin. Lê mafdarî û buhatiya tevgera me roj bi roj xurttir bû. Endamên Partiya me berxwedanên mezin rêz bi rêz bilind kirin. Pêşî bajarê Amedê bi şehîdbûna rêberê me **Mazlum DOGAN** xwe zivirand keleha berxwedana nûjen. Cizîra Botan ji bi berxwedana hevalên weke **Ferhan İL** û **Cevdet GÜNERHAN** careke din giringiya xwe di têkoşîna rizgariya netewa Kurdistan de da xweya kirin. Bi şehîdbûna heft hevalên berxwedana gundê Heblerê (Hisar) di dawiya sala 1987'an de, Cizîra Botan rabû ser piyan û pêtên raperînê xwe hildan. Di vê dawiyê de bi xebata rêhevala **Binefş AGAL (Bêrivan)**, Cizîra Botan bû navendeke şerê gelî. Bi dehan xortên ciwan ji Cizîrê xwe gihandin şoreşê û niha pêşveçûnên gelek mezin xwe pêkanîne.

Hevalê **Latîf** Tu dilxweş raz e! Hevalê Te her rojê heyf û tola şehîdan ji dewleta Tirkên faşîst digirin. Niha teviya Botanê bi kulîlkên serxwebûn û rizgariyê tijî bûye. Hêzên gel ên pîroz PKK, ERNK û ARGK pirtûkên tolehildanê pel bi pel diqulibînin û mîna bayê beyanê bi lezî û kûrî dihên. Bang û dûrişmeyên tolehildanê bilind û bilind hildibin.

Şadîmaniyên...

Destpêk di rûpela 16'an de

dûrişme hatin rawestandin. Gelê me, girêdana xwe bi Serokê xwe û maneya xwe ya di kesbûna Pêşengî de peyda kirî, hîm û giyana xwe di her delîvê de dianî zimên. Vê rastiya xwe ji bi bangina dûrişmeya "Bijî Serok APO!" zelal kir. Girsên gel bi dûrişmeya "Bijî Serok APO!" ketibû eywanê, dîsa bi dûrişmeya "Bijî Serok APO!" ji eywanê derket. Hinek ji beşdarên, ku ji cihên gelekî dûr hatibûn, kom bi kom çûn mêhvaniya Akademiya Mahsum KORKMAZ û cejna şagirtên Akademiyê pîroz kirin. Piştî ku demekê li Akademiyê man, paşê vegeriyan malên xwe.

Şadîmaniya sersala damezirandina Partiyê li Barlîas bû zelaliya ji bo rastiya gelê me yê şervan û têkoşer. Herweha ronahîtir bû, ku têkoşîna me di kesbûna Serokê me APO de bingeh bûye. Carek din bi delîl eşkere bû, ku Serok APO, PKK, gel û serpêhatinên têkoşerî bûne nirxên gelê me yên bingehîn.

Daweya PKK li Almanya Rojava...

Destpêk di rûpela dawî de

bangên "yuh!" ji aliyê şopdar û guhdarên Kurd, Tirk û Almanî, ferman da ku dûrişmeyê bi xwar ve dabikişînin. Û ji abukatan xwest ku rûnin cihên xwe. Lê gava abukatan bi biryarî livbaziya xwe domandin, rûniştin ji bo deh kêliyan hate rawestandin.

Gava rûniştin dîsa destpêkirî, encumana dadgehê dît, ku abukatên girtiyan livbaziya xwe ya ji bo protestokirina birê camê di eywana dadgehê de didomînin û li ser piyên xwe hîn radiwestin. Ji ber ku berpirsiyarên dadgehê nekarîn livbaziya abukatan bişikînin, sersawcî Belker da xweyakirin, ku rûniştina wê rojê hatiye sekinandin û ji bo rojeke din hate hiştin. Encumana dadgehê di bin bangina dûrişmeyên protestoyê û dengên "yuh!" ji eywanê derket.

Bi armanca piştgiriya livbaziya abukatan, girtiyên şoreşger endamên PKK ji bo sê rojan berxwedaneke birçîmanyînê bilind kirin. Piştî ku livbaziya xwebirçîhiştinê ya ji bo protestokirina bikaranînên çewsandinê û piştgiriya abukatan hat bihîstandin, **Yekîtiya Rewşenbîrên Welatparêzên Kurdistan - YRWK** ji livbaziyekê di istasyona navendî ya li bajarê Düsseldorfê de amade kir û 7.500 belavok belavkir. Rewşenbîrên Kurd bi livbaziya xwe anîn zimên, ku piştgiriya berxwedana xwebirçîhiştinê ya politîkvanên Kurd û şoreşger endamên PKK dikin û daxwaza abukatan a ji bo rakirina birê camê ji dadgehê di cih de dibînin. Rewşenbîr, bikaranînên dij - demokratîkî yên di daweya PKK de bi hişkî protesto kirin. Herweha **Yekîtiya Jinên Welatparêzên Kurdistan - YJWK** ji li pêşiya dadgehê li Düsseldorfê, miting û rêveçûneke bi bêhtirî 500 jinan pêkanî. Jinên Kurdistanê piştgiriya xwe ji bo pêşengên xwe yên girtî anîn zimên. Êrîşên Almanya Rojava yên împeryalîst û li dijî têkoşîna rizgariya netewa Kurdistan bi dijwarî protesto kirin. Livbazî zinde û bi bizmitî derbas bû.

Gav bi gav xaka Kurdistan...

Destpêk di rûpela 19'an de

xebatkar, çehşên bi navê parêzkarên gundan û serbazên dijmin bersiva xwe bi mirina xwe girtin. Herweha lêdanên mezin li politîkaya perwendekirina dagirkerî ji hatin xistin. Bi dehan dibistan, ku saziyên asîmîlasyonê ne, hatin şewitandin. Di şerên li derdorên Hênê, Bismil û deverên din li dijî yekîtiyên dagirkerên Tirk de derketine, gerîllayên ARGK jêhatîbûnên pêwîst bi destên xwe ve anîn. Pêşemîn di xeta Amed û Çewlikê de livbazîkariyeke pêwîst xwe da şanîkirin û hin ji xwe dide şanîkirin.

Di vê dema dawiyê de, di navenda bajarê Amedê de, xebatên rizgarîxwaziya netewî berfirehtir dibin û didomin. Pêşemîn di nava rêzên xwendevan û civanan de, xebatên bangeşî û rêkxistinkirinê bi şêweyeke dijwar dihên lezandin. Xwendevanên ciwan hinde livbazî birêvedibin û piştgiriya pêşveçûna rizgarîxwaziya netewî dikin. Dîsa, di mehên derbasbûne de, şervanên rizgriya netewî bombe (narinçok) avêtin avahiya navenda MİT, ku li seranserî Kurdistanê xebatên komplowarî û ajankirinê li dijî şoreşê ji vir derdikevin. Li derveyî vê livbaziya avêtina narinçokê, dîsa livbaziyên ji gelek aliyan ve li dijî MİT dihên domandin. Navenda MİT, ku deşîfre bûbû û nema dikarî xwe biparêze, neçare ma, ku ji Amedê barbike bajarê Çewlikê.

Li hemberê keftûlaftên, ku dagirkeriya Tirkan dixwaze Amedê bizivirîne keleheke Kemalîzmê û îxanetê, û herweha baregehên NATO ji li wir hatine avakirin, têkoşîna me ya rizgariya netewî armanc dike vê avahiyê birûxîne û bi tevayî bihilweşîne. Gavên di vê riyê de hatine avêtin, her biçe, wê xurttir bibin.

DI HEJMARA PÊŞİN DE:
ÊRDIMA DÊRSIMÊ

GAV BI GAV XAKA KURDISTAN

Êrdimeke niştiman ku berê navenda bazarganiyê niha keleha berxwedanê ye

AMED

- IV -

CIHÊ AMEDÊ DI TÊKOŞÎNA ME YA RIZGARIYA NETEWÎ DE

Piştî ku bakurê - rojavayê Kurdistanê kete bin dagîrkeriya dewleta Tirk de, êrdima Amedê ji bû êrdimeke Kurdistanê, ku dagîrkeriya dewleta Tirk bêhtirîn li ser vê êrdimê leyistokên xwe yên xiniz û reş birêvebiriye. Domana mêtingehkirina bakurê - rojavayê Kurdistanê ji aliyê serdestên Tirkî ve, ji bo dagîrkeran heya bê gotin bi çetinî û serêşî derbas bûye. Ger navçeyî ji be, dikare bê gotin, ku ev birê Kurdistanê ji serî heya binî bi seranserî rastî serîhildan û raperînan bûye. Ji bo dagîrkerên Tirk pêwistiya Amedê hîn de wê demê de ronahî bûbû. Bajarê Amedê di nîvê bakurê - rojavayê Kurdistanê de avabûye. Lewma ji serdestên Tirkî, vê êrdimê mîna êrdimeke tamponî ji bo, bi xwînê şikandina serîhildanan bikaranîn. Hemû hevxebatkar xwe di vê navendê de komkirin û şikandina serîhildanan ji li bajarê Amedê amadekirin û pîlanên xwe danîn.

Di demên berê de, bi çavê peytextê Kurdistanê li bajarê Amedê dihat nêrîn. **Amed, heya pîvaneke pêwîst** xwediyê rewş û avahiyeke kozmopolîtîkî ye. Şexsiyetên ji her birên civakê, mîna nûneran ji Amedê derdikevin. Bi vê rewşa xwe Amed, xwediyê bingehekiye, ku ji hemû aliyan ve ji bo pêşveçûnê vekiriye.

Ji demên berê heya niha serdestên Tirkî Amed ji xwe re nola navendekê hilbijartine, da çanda kemalist berfireh bikin û ji bo şinbûna vê serî dane gelek xebatên ji gelek aliyan ve. Dagîrker dixwazin li Amedê maketeke (modeleke) Kemalîzmê avabikin. Hebûna navenda MÎT (saziya sîxuriyê) li Amedê heya vê dema dawiyê, ne bê sedem bû. Li Amedê mirovên ji teviya Kurdistanê, ango ji hemû aliyên Kurdistanê, vedijîn; ji karkeran heya bûrokratan. Ji Amedê rê diçe gelek êrdimên Kurdistanê. Gava dagîrker vê rastiyê ji diênin pêşiya çavên xwe, dixwazin heya bê gotin sûd û berjewend ji vê rewşê bistînin û van bi destê xwe ve binin. Xebateke MÎT ji eve; artêşeke bê karan ji bajarên derdorê diherike bajarê Amedê û dixwaze van mirovên me bi hêviyên nerast bixapîne û wan bike sîxur û ajanên xwe.

Ji ber vê rewşa xwe ya tijî dijhevî, bajarê Amedê bûye navendekî pêşveçûnên ji gelek aliyan ve. Li Amedê pêşveçûnên ji her hêlê xwe dan şanikirin û hinde pêşveçûnên li gora sûd û berjewendiyên rizgariya netewî ji peyda bûn. Li ser bingehekê, ku hemû rastî hatibûn hundakirin û tiştên nerast mîna rastbin dihatin pêşkêş kirin, gelekî normal û hoyekî sirûştiye, ku pêşveçûnên bi vê nolê derketine holê.

Dagîrkeriya Tirkan xwest risteke îxanetê bike sixleteke Amedê. Di salên berî derbeya leşkerî ya 12'ê Êlûnê de, burjuwaziya piçûka Kurdî û kevneperestiya netewî hêlînên xwe li bajarê Amedê danîbûn. Ev hêzên ku digotin em bi navê Kurdistanê bûne rêwiyên dozeke pîroz, bi hercure leyistokên li gora berjewendiyên çînên xwe, dixebitîn ku di rastiniyê de hişyarî û zanabûna rizgariya netewî bixin bin mij û dumanê. Reformistên Kurdî û desteya xulamokan bi xebatên xwe hinde çeperan li pêşiya rizgariya netewî û pêşveçûna vê dozê avakirin. Bi vî rewşa xwe, bi zêdeyî xizmet û karguzariya dagîrkeriya Tirkan dikiran. Nemaze rastiya ku reformistên burjuwaziya piçûk li vê êrdimê xwe gihandin giraniyeke pêwîst û dagîrkerên Tirk jî li hemberê vê dengê xwe dernexistin, xwediyê naverokeke serecem û yekemîn e. Di bin vê rastiyê de hinde sedemên bi naverok hebûn.

Bê ku em cih bidin çewtşanikirinê û şêlobûna rewşê, tevgera me, rizgariya netewî ji bo Kurdistanê mîna erk û armancekê danî pêşiya xwe. Gava tevgera me dest avêtî êrdima Amedê û ne avêtî, berî dagîrkeriya Tirkan reformistên burjuwaziya piçûk û koma xayinên hevxebatkar ên Kurdî li hemberê xwe dît. Li ser bingeha hevxebatkariya li dijî tevgera me ev hêzên dilreş, eniya êrîşê avakirin. Endamên tevgera me dixebitîn ku di nava rêzên gelê êrdimê de zanabûna hişyariya rizgariya netewî bicihbikin û vê hişyarbûnê bizivirînin hîmekî konevanî (polîtîkî). Lê ew hêzên dilkiret, bê tirs û bizdan berikan reşandin ser endamên tevgera me, ku xwe dabûn xebateke tund û bargiran. Bilî tofan û bahoza êrîşên dagîrkeriyê û hêzên din ên reformistên burjuwaziya piçûk, serdestiya tevgera me ku nivîşkên pêşketinê girtibû, nekarî bê şikênandin.

Êrdimek ji êrdimên Kurdistanê, ku têkoşîna me pêşemîn bîr û baweriyên rizgariya netewî û serxwebûnê li wir birêvebiribû, êrdima Amedê ji bû. Ger ji bo demên kin ji be, gelek kadroyên tevgera me yên pêşengî li êrdima Amedê hinde xebatan pêkanîn. Ji bo demeke kin rêheval **Mazlum DOGAN** ji berpirsiyariya xebatên li Amedê kiriye. Rêheval **Orhan AYDIN** ji ku niha di zîndanên dagîrkerên Tirk de ye, di nava xebatên Amedê de cih girtibû. Di wê domanê de li taxên derveyî yên li derdorên bajarê Amedê xebatên tund birêveketin û li navenda bajêr ji hinde pêşketinên pêwîst hatin afirandin. Di wê demê de hêza hevxebatkar a bi navê DDKD (niha Pêşeng) xwe gihand sixleta rêkxistineke wusa, ku bêhtirîn êrîşî şoreşgerên ku xebatên tevgera me birêvedibiran, dikir. Tevgera me bilî hemû êrîşan û kêmbûna derfetên diravî, bi biryarî têkoşîneke dijwar pêşvebir. Têkoşîna serxwebûnê avahiya kozmopolîtîkî û rewşa tevlîhev a li êrdimê, heya piveyeke girîng gihand zelalî û ronahiyekê. Têkoşîna tevgera me ya bi biryar û şoreşgerî li dijî dagîrkeriyê, bû dilxweşiya gelê me û kete dilê mirovan. Di meha Adarê sala 1980'an de Partiya me "Hefteya Sor" danezane kir. Di serê hemû navçeyan de ev li Amedê bêhtirîn posîdeyên xwe dagerand. Di domana hefteyekê de hemû destkar dergehên dikanên xwe girtin. Bilî hemû pîkolî û tehdîtên dagîrkeran û reformistên burjuwaziya piçûka Kurdî, ev livbazî, bi serkeftinî dawî bû û giha armancên xwe. Livbaziya "Hefteya Sor" a tevgera me, tirseke mezin berda dilê dagîrkeriya Tirkan û hêzên reformistên burjuwaziya piçûk. Li ser vê bingehê Partiya me bi wan da pejirandin, ku Partiya me hîm û

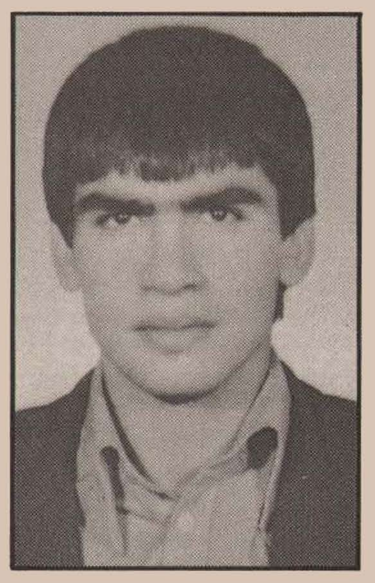

hêzeke ji dil e.

Piştî vê domanê, bi dijwarbûna êrîşên li dijî Partiya me, girtin ji hatin dorfireh kirin. Dixwestin serdestiya Partiya me û xeta Partiya me ya ku pêşveçûnan diafirand li ser vê bingehê tune bikin. Piştî ku ev qampanya êrîşê demekê doma, serdestiya û doliwgeriya Tirkên dagîrker banduriya xwe da destê artêşa xwe.

Piştî ku Partiya me bi armanca tevdîr û amadekariyan xwe kişande derveyî welat, domana berxwedanê bi destê pêşeng, kadro û sempatîzanên (dilxwazên) PKK ên di zîndanan de destpêkir. Berxwedankarên zîndana Amedê serkêşiya berxwedanê dikiran. Hovîtî û barbariya doliwgerên Tirk di zîndanên Amedê de bi dijwarî û tujî hate zimên û ronahî bû. Bi livbaziya rêheval **Mazlum DOGAN** a mezin û dîrokî, fitîlê berxwedanê pêtên agirî girt. Di domanekê de, ku dagîrkerî bawer dikir, êdî di zîndanan de hemû girtiyên şoreşger bi destê xwe ve aniye û tevgerên, ku girtî endamên wan in tunekiriye, rêheval **Mazlum DOGAN** rewşa tarî ya di zîndanan de bi agirê berxwedanê ronahî kir û demeke nuh di dîroka berxwedana Kurdistanê de vekir.

Posîdeyên tîrêjên vê berxwedana di zîndanên Amedê de, xwe ji tixûbên Tirkiyê û Kurdistanê ji derbas kirin û bersiva xwe li gelek derdorên cîhanê girtin. Piştî domana berxwedanê, ku bi vî rengî hatibû destpêkirin, hemû zîndanên li Tirkiyê û Kurdistanê rêz bi rêz bûn navendên berxwedanê. Di vê domanê de ji girtîgeha Amedê, ne tenê rista xwe ya serpirîştî û pêşengiyê di berxwedanan de parast, herweha vê rista xwe gihand koçberên gelekî pêşketîtir û jêhatîbûna pêşvetir çûyinê ji şanikir. Livbaziya xwe sohtinê ya rêhevalên **Ferhat KURTAY, Mahmut ZENGÎN, Eşref ANYAK** û **Necmi ONER**, bû nimûneyeke dilêrî û fidekariyeke bê heval û nedîtî. Piştî demeke kin ji, rêberê gelê Kurdistanê yê mezin rêheval **M. Hayri DURMUŞ** bi daxweyaniyeke li pêşiya dadgeha dagîrkeran livbaziya Rojiya Mirinê ya 14'ê Tîrmehê da destpêkirin. Di nava wan de internasyonalîstê mezin rêheval **Kemal PÎR**, lehengên gelêrî yên mêrxas rêhevalên **Akif YILMAZ** û **Ali ÇÎÇEK** ji, gelek dîliyên şer endamên PKK tevlî livbaziya Rojiya Mirinê bûn. Çeka kuştin û mirinê ya dagîrkeriya dewleta Tirk bi vî rengî hat rawestandin. Tevlî posîdeyên vê livbaziyê ji, berxwedanên di zîndanan de xwe gihandin taybetiyên girseyî û bûn bingeha tevgereke girseyî.

Berxwedanên zîndanên Amedê herweha dagîrkeriya Tirkan dîn û har kirin. Peyvkar û berpirsiyarê doliwgeriya dagîrker ê har Kenan Evrenê faşîst di vê demê de çû bajarê Amedê û vê daxweyaniya li jêr eşkere danezane kir: *"Hinek hene, hun serê wan ji jê bikin, dev ji ideolojiya (bîrdoza) xwe bernadin. Ma em ên welê bi dar ve nekin çi bikin, ma em wan xwedî bikin?"* Ji bo daxweyaniya vî berpirsiyarê dagîrkeriyê yê faşîst û dijminê gel, eşkereye ku berxwedana dîliyên şer endamên PKK a bi nola Rojiya Mirinê, bingehek avakiribû. Ev berxwedan bûbû kehniya gotinên wî ji.

Piştî ku berxwedanên bi rûmet û mezin di zîndanên Amedê de dijwartir bûn, pîveka hingavtin, lêdan, işkence û bikaranînên pîkoliyê ji zêdetir û bilindtir bû. Şêweyên hingavtinan ku nedihatin bîra mirovan hatin pêkanîn. Hemû bêbext, xwespar û xayîn hatin tevgerandin. Komplo û provokasyonên curbecur bûn karên rojene. Bi van azîneyan dagîrker xwestin pêşiya berxwedanan bigirin û wan bişikînin. Lê bilî hemû keferatan agirê berxwedana di zîndanên Amedê de nekarî bê vemirandin. Li bervajiya vê, ev agirê berxwedanê gurrtir bû û girtîgeh, zivirîn dibistanên şoreşê.

Parastinên dîliyên şer endamên PKK ên di dadgehan de bûn malê dîrokê. Rêhevalên me yên dîliyên şerî, dadgehên dagîrkeriyê qulibandin dadgehên ku di wan de doliwgeriya dagîrker hate pirsyarkirin. Rêhevalên me Partiya me, şoreşê û sosyalîzmê parastin û serfiraziyeke polîtîkî bi destan ve anîn. Û gotin, "Biryara dîrokê ya di derbarê me de berdan e!"

Berxwedanên zîndanan ku zîndana Amedê bû pêşeng û serkêşê wan, hêviyên şoreşê zinde û teze hiştin, herçiqasî di wê demê de cuntaya leşkerî û faşîst a 12'ê Elûnê li ser gelên Tirkiyê û Kurdistanê pîkoliyên xwe heya bê gotin dijwar kiribû û mîna ewrên reş daketibû ser civakên herdu welatan jî. Bi vî rengî, ew valahiya ji ber bê şer û têkoşînê ji bo demeke derbas bibe afirîbû, hate dagirtin. Ji aliyekê ji berxwedana zîndanên Amedê bû bangek ji bo tevgerên xwe dabûn derveyî welat, da li ser axa welat têkoşînê dîsa bidin destpêkirin û bilind bikin. (Partiya me weke daxwazên vê bangê ji vegerî Kurdistanê û bersiva berxwedanên di zîndanan de da).

Bajarê Amedê di serîhildanên berê de mîna navendekî xwesparî û îxanetê hatibû bikaranîn. Lê vê carê hêviya doliwgeriya dagîrker di pêsîr û qirik de ma. Rêhevalên me dîliyên şer endamên PKK, Amed zivirandin birc û keleha berxwedanê. Di dîroka Kurdistanê ya serdemî û hemdemî de keleporekî girtîgehan a nûjen afirandin. Nexasim (nemaze) rêhevalên me bi buhatiya can û xwîna xwe keleporekî berxwedanê afirandin. Ev ji ji bo têkoşîna me ya rizgariya netewî ne arîkarî û piştgiriyeke piçûk bû. Serpêhatina berxwedanê ku di zîndanên Amedê de destpêkiriye, di rojên me de ji polîtîkaya dagîrkeriyê ya li ser zîndanan di avê de dibe û pûç dike. Ji bo pêkhatina gelek daxwazên girtiyên şoreşger û mafên wan risteke pêwîst dileyize. Êdî gava niha li Tirkiyê yan li Kurdistanê ger di girtîgehekê de berxwedanek destpêbike, dikarê hemû girtiyên şoreşger ên di girtîgehên din de ji rake berxwedanê. Berxwedanên bilind dibin, li ser bingeha hevkarî û piştgiriyê pêl bi pêl xwe digihînin hemû girtîgehan. Bi vî awahî kargêriyên girtîgehan ên dagîrkeriyê neçare dimînin ku gavên ber û paş ve biavêjin.

Yek ji hemû pêşveçûnên pêwîst ji, ku serpêhatina berxwedanê derêxistiye holê, afirîbûna tevgera malbatî (famîlyayî) ye, lew ev berxwedana li Amedê rayên xwe rind dagerandiye kûriyên dilan û vê tevgerê ji kiriye navendekî hemû girtîgehan. Belê, rewşeke bi vê nolê ji bûye pêşveçûneke pêwîst. Berxwedanên ku di bin hoyên çetintirîn de seriyên xwe hildane, meriv û malbatên girtiyan ji bi rengekî aktîf tevgerandine û weke vê jî, rê ji bo hemû birên civakê yên din ji ku sixleta hişyariyê bi wan re hene vekirine, da dengên xwe bilind bikin. Gava niha dagîrkerên Tirk berê xwe bidin girtîgehan, neçare ne hêlwesta civakî ji binin ber bala xwe, ku berxwedanên di zîndanan de wê afirandine.

Dîliyên şer endamên PKK, seriyên xwe li ber bikaranînên dagîrker û faşîst neçemandin û berxwedanê pêşvebirin. Bi vê ji bi teviya awira gelemperiya cîhanê ji dan bihîstandin, ku "peyamhuneriya demokrasî"ya dewleta Tirk, rast û rast faşîzm bi xwe ye. Bi vê kirina xwe jî, di platformên navnetewan de dewleta Tirk rabirin û pişange kirin. Hiştin ku ew rastî çeperên mezin bibe. Bi vî awahî di qada navnetewan de, ji bo demokratbûna dewleta Tirk bikaranînên di girtîgehan de mîna pîvanekê hatine pejirandin.

Afirandkarê van pêşveçûnên bi pêwîstiya dîrokî, ku bi xetên gelemperî me wan dan nasdan, zîndanê Amedê ye. Li vir îxanet û berxwedan, şerekî ser bi serî, diran ber diran li dijî hev rakirin. Bilî hemû derfetên li pişt, îxanet li dîwarên berxwedanê ket û perçe - perçe bû. Zîndana Amedê, bi arîkariyên xwe yên mezin ji bo têkoşîna me ya rizgariya netewî, maf kiriye, ku herdemê bê nimandin û navê wê bê hildan.

Di zîndanên Amedê de, ku li wir tivancên mezin, zorî û zehmetiyên mezin birêveketine û buhatiyên tu caran piçûk neyin dîtin bûne serpêhatin, xwîna pêşengên me yên mezin heye. Gava navê zîndana Amedê dihê hildan, rêhevalên **Mazlum, Hayrî, Kemal** û **Ferhat** dihên bîran. Ev rêhevalên me canên xwe yên birêz û giranbuha fidakirin û bûn afirandkarê serpêhatina berxwedana di zîndanan de. Amed, bê wan nikare êdî bê nimandin û navdan.

Têkoşîna rizgariya netewî ya domana nuh ku Partiya me bi Hilpişkîna 15'ê Tebaxê dabû destpêkirin, xwe dirêjî Amedê ji kiriye. Ji aliyekê komên me yên pêşmergeyan li derdorên gundîtî yên êrdimê xebatên xwe birêvedibin, ji aliyê din ji Partiya me dest avêtiye xebatên di navenda bajarê Amedê de ji. Rêhevalên **Alaattin ZOGURLU** û **Mehmet DAG** ji mîlîtanên Partiya me, gava xebatên di bajêr de birêvedibiran, ji aliyê sixurekî hevxebatkar giliyek li derbarê wan çêbû. Rêhevalên me di xaniyekî de hatin zivirandin. Bi agirê çekên xwe bersiva bangên "Xwe bidin dest!" dan û pozberiyekê dan destpêkirin. Rêhevalên me bi hogirî û qehremanî li ber xwe dan û şehîd ketin.

Dîsa, gerîllayên ARGK ku li bakurê êrdima Amedê xebatên xwe tundkirin, hinde pêşveçûnên pêwîst bi destan ve anîn. Di dawiya livbaziyên pêkhatin de, gelek sîxurên hev-

Dûmahîk di rûpela 18'an de

Di sala 1989'an de gelê Kurdistanê bi ser ket, dewleta Tirk a faşîst lêdanên mezin girt

Sala 1989'an bi rengê salekî bi têkoşîna me tijî derbas bû. Ev pêşketin tenê bi hilpişkîna mezin a şerê me yê pêşmergeyî ne bi tixûb e. Şerê me yê gerilla cih bi cih pêşiya şerê taybetî girt. Bi şêweyeke gelemperî pêşveçûna şerê taybetî yê dewleta Tirk hate şikandin û ev şer destpêkir, ku ber bi jêr ve here. Ji ber vê yekê jî, kete nava rewşekî, ku poside û serdestiya wî hatiye şikestin. Hêzên şerê taybetî însiyatîfa xwe ya di şer de hunda kirin û însiyatîf kete destê pêşmergeyên me. Gava du hêzên leşkerî yên li dijî hevûdu şer dikin, yek ji wan însiyatîfa şer berde destê yê din, eşkereye ku şerî ji êdî hunda kiriye. Bi taybetî gava artêşeke bi sazendî, bili yekeniyên xwe yên sazendî, li hemberê gerîllayan ku bi seranserî xwediyê tevgereke bi liv û bizav in û ne xwediyê yekitiyên sazendî ne, însiyatîfê hunda bike, ne hesaniye ku disa bikaribe wê însiyatîfê ber xwe ve vegerîne. Rewşa artêşa Tirkan li Kurdistanê li hemberê hêzên ARGK di sala 1989'an de bi vî rengî ye. Ji ber ku ew şerê dagîrkerî yê taybetî, ku ketiye ber jarbûnê, di qadên têkoşînê yên din de jî rastî hundabûnên hîmî yên mezin bûye. Pêşemîn rêkxistinbûna gelê Kurdistanê li dora pêşmergeyan bi şêweya bereyî, herweha rabûna gelê Kurdistanê bi şêweya cih bi cih bilindkirina livbaziyan, rejîma Tirkan aniye ber asteng û tengezariyên pêwist. Ev jî bû sedemek, da derz û qelşên mezin di rejîma 12'ê Êlûnê de dengê xwe bidin bihîstandin. Rejîma faşîst, ji bo rakirina kêş û pirsgirekên li pêşiya bikaranîna pîlanên xwe, serî da guhartinên

Dûmahîk di rûpela 15'an de

BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Sala 1990'an pîroz be ji bo gelê Kurdistanê û teviya mirovatiya pêşverû!

Cîhana me, bi bûyerên ku di sala 1989'an de guhartinên pêwîst afirandin, dikeve saleke nuh.

Pêşketinên, ku li cîhanê û herêma me Rojhilata Navîn stutûkoyên hene dane ber zora xwe, ji bo hatinê hêviyan mizgînî didin.

Destpêka saleke nuh, ji bo Kurdistanê jî, xwediyê pêwîstiyeke taybetî ye. Dilê Rojhilata Navîn welatê me Kurdistan, ku di statûkoya cîhanê de rewşeke stratejîkî avadike, ji ber pêşveçûnên sala 1989'an, sala 1990'an bi hêviyan tijî dike.

Pêşengê gelê Kurdistanê PKK, di şerê rizgariya netewî de gelek kozên pêwîst bi destê xwe ve anî, ku ne dost û ne jî dijmin bawer dikiran û bi vê jêhatîbûnê dest bi saleke nuh dike. Em bi hêvî tijî ne, ku di vê salê de jî emê biserkevin û hinde kozên xurttir tevlî serketinên xwe bikin. Ji ber ku bi serketin û fêrên dewlemendtir, em dikevin sala 1990'an.

Gelê me jî, bi hîm û dilêriya jî pêşegê xwe yê serdemî PKK digire, dikeve sala nuh. Di nava rêzên yekbûna xwe ya polîtîkî û rêkxistina xwe ya şerî ERNK de, bi şêweyeke dijwartir û serxwetir, wê rêkxistina xwe pêşvebibe. Gelê me wê tevgera xwe ya serihildanê, ku di sala 1989'an destpêkiribû, berfirehtir bike.

Da em sala 1990'an bizivirînin saleka, ku kozên bi hîmtir bikevin destan û ber bi serfiraziya dawiyê ve bi lez pêş ve here çûyin, em, hemû mirovên Kurdistanê, arîkariyên xwe ji bo têkoşîna rizgariya netewî ya di bin rêberiya PKK de mezintir bikin û tevlîbûna xwe pêşvetir bibin!

Di sala 1990'an de serfirazî wê bibe yê gelê Kurdistanê!

ŞADÎMANIYÊN PÎROZKIRINA SERSALIYA YANZDEHAN A DAMEZIRANDINA PKK

Partiya me, Partiya Karkerên Kurdistan - PKK bi serkeftineke mezin yanzdeh saliya şerê xwe kutand û kete donzdeh saliya şerê xwe. Ev bûyer, ji aliyê gelê Kurdistanê bi şahî û dilxweşî dihê pîroz kirin. Gelê Kurdistanê, sersaliya yanzdehan a damezirandina pêşengê xwe, bi hîm û desteka ji şerê serxwebûna netewî digire, li hemû deran bi fîdekariyeke mezin û giyaneke mîlîtanî pîroz dike û vê liva xwe didomîne. Ev pîrozî, li Kurdistanê û Tirkiyê bi berikên tolehildanê ku ji devên çekên gerîllayan derdikevin û bi rengê xwepêşdanên girsên gel pêk dihên. Li Rojhilata Navîn û welatên Ewrupa jî bi şadîmaniyên ku bi deh - hezaran mirovên me beşdar dibin, dihên domandin.

Yewnanistan - Atina: Yanzdeh saliya damezirandina û destpêka donzdeh saliya têkoşîna Partiya me PKK bi şadîmaniyeke çandî di Qampa Penahberan a bi navê Lavrîon de li bajarê Atina hat pîroz kirin.

Şadîmanî bi van gotinên li jêr ên berpirsiyarê PKK li Yewnanistanê destpêkir: **"Vê rojê em bi armanca pîrozkirina sersaliya damezirandina PKK a yanzdehan li vir civiyane, ku pêşengê gelê Kurdistanê yê serdemî ye, avakarê dîroka me ya ronak e, ala internasyonalîzma gelên Tirkiye, Rojhilata Navîn û cîhanê hildaye baniyan û hilgirê leheng ê ala Marksîzm û Lenînîzmê ye. Bi şahiya ku di rojeke wusa de em gihane hevûdu, ez we tevan bi hirmet silav dikim..."** Piştî axiftina ramyarî, ku pêwîstî û naveroka şevê dianî zimên, birê çandî yê şadîmaniyê destpêkir.

Şadîmanî di demê de zivirî cejneke bi şahî û mezin. Bi bernameya ji govend, muzîk û şano, pîrozî biqasî sê saetan doma. Ji bakurê - rojavayê Kurdistanê û başûrê - rojavayê Kurdistanê hinde şêweyên leyîstokên govendî û stranên berxwedanê hatin pêşkêş kirin. Paşê ji şadîmanî bi şanoyekê doma. Bernameya ji van biran, bernameyeke dewlemend bû, ku şahiya vexwendiyan digihand baniyan.

Di domana dirêjahiya şadîmaniyê de girsên beşdar xwe dan dûrişmeyên

Dûmahîk di rûpela 16'an de

Raman ji Berxwedan

1989 BÛ SALA SERFÎRAZÎ

Me sala 1989'an li paş hişt û dest bi saleke têkoşînê ya nuh kir. Ev sal, ji bo şerê me yê şoreşgerî bû salekî pêşketin û serfiraziyên dîrokî. Ji sala 1980'an heya sala 1990'an di têkoşîna me ya rizgariyê de hinde guhartin û pêşketinên herî pêwîst û pîroz bûn buhatiyên gelê Kurdistanê. Berî her tiştî têkoşîna me ya rizgariya netewî ku bi sistematîkî bilind bû, hişt ku di destpêka salên '80'an de dewleta Tirk serî bide guhartina rejîmê. Bi derbeya leşkerî ya 12'ê Êlûnê, serdestên burjuwa xwestin di zincîra ferman û zordariyê de faşîzmê bigihînin saziyekê.

Dagîrkerên faşîst pêşî bi berxwedanên di zindanan de birînên kûr girtin. Li ser bircên zindanan ala berxwedanê bi serfirazî pêl da.

Bi Hilpişkîna 15'ê Tebaxê ya dîrokî Partiya me PKK, sîstem û pîlana ku faşîzmê dixwest serdest bike, perçiqand. Pêşemîn li Kurdistanê, faşîzma 12'ê Êlûnê dîwarên bê lerz li pêşiya xwe dît.

Di salên paşê de şerê me yê rizgariya netewî her çû kozên nuh bi destan anî. Di sala 1987'an de dagîrkeriya Tirkan şerê taybetî bi firehî danî pêşiya xwe, lê Partiya me hemû pîlanan serjêr bir. Di her sala nuh de şerê me yê rizgariyê di koçberên pêşketitir de ber bi pêş ve çû. Li ser vê bingehê têkoşîna me fêrên xwe zêdetir kir û bi piştgiriya girsên gel kete sala 1989'an.

Sala 1989'an ger ji bo Partiya me ger ji jî bo dijmin heya bê gotin pêwîst bû. Dijmin dixwest di vê salê de biserkeve. Lê şerê me yê rizgariya netewî di serî de li Botanê, li hemû herêmên Kurdistanê yên weke Amed-Çewlîk, Serhedan, Xerzan, Wan, Semsûr, Mêrdîn, Çolamerg û Dêrsimê bi cih bû. Botan bû eniya bingehîn ji bo şerê me.

Ji ber pêşveçûnên li Kurdistanê dagîrkerên Tirk, ezbeniyên wan împeryalîst û hêzên hevxebatkar bizdiyan. Weke perçekî şerê taybetî yê li navnetewan, daweya PKK li Almanya Rojava derkete holê.

Pîlana şerê rizgariya netewî bi giranî giha karvaniya xwe. Şerê me yê şoreşgerî bû nirxekî pîroz. Bi taybetî sala 1989'an, hemû salên '80'an, bi serfiraziya şerê me li paş man. Têkoşîna me li ser bingeha serfiraziyê dikeve salên '90'an. Niha gelê me ji aliyê eniyên polîtîkî, psîkolojîkî û dilêriyê xwediyê vebûneke gelekî xurt e. Pêşî di giyanî de, gelê me di karvaniyê de gavên serihildanê ji avêtiye. Li kêleka têkoşîna çekdarî ya şoreşa me, koteka girsên gel di polîtîkayê de ji bûye sixleteki naverokî.

Şerê me yê şoreşgerî bi serkeftinên mezin dikeve salên '90'an. Otorîteya Partî, Enî û Artêşa me li Kurdistanê bûye rastiya karvanî. Girsên gel di bin vê otorîteyê de xwe digihînên hîmekî potansiyalî yê mezin.

Di serî de mîlîtanên Partiyê û serleşkerên me, heke her welatparêzek rast hunera şerî bixebitîne û xwedî li delametên xwe derkeve, eşkereye ku mizgîniya serkeftinê jî, wê bibe hêviya nêzîk. Baweriya me eve, ku her miroveki me wê xebata xwe bi şahiyeke mezintir pêşvebibe. Gava em niha saleke serfiraziyê li paş dihêlin, ji niha ve em dibêjin, serfiraziyên salên '90'an ji bo me tevan pîroz bin! Hêviyên me gelekî mezin in û em dizanin, sala 1990'an jî, wê ji bo me bibe sala serfiraziyên xurt!

Daweya PKK li Almanya Rojava bi livbaziyan hat birrîn

● *Ji bo rakirina birê ji camê hemû girtî û abukatên wan berxwedanekê bilind kirin...*

Daweya PKK li Almanya Rojava bi rûniştinên nuh ên di dadgehê de berdewam dike. Di rûniştinên daweyê yên vê dawiyê de jî, xwendina îdîanameyê disa nekarî bê destpêkirin.

Weke me di rojnameya xwe ya hejmara berî niha de ji dabû bihîstandin, encumana dadgehê hinde dîwar û çeperan li pêşiya axiftina bi zimanê Kurdî avakiribû, da girtiyên şoreşger endamên PKK nekaribin bi Kurdî parastina xwe bikin. Girtî bi gotinên weke, *"Li şûna zimanê dijminê me, em dixwazin bi zimanê dayika xwe parastina xwe bikin"* li dijî encuman û berpirsiyarên dadgehê rawestîn û hinde daxweyaniyên xwe danezane kirin. Lê encumana dadgehê li dijî vê daxwazê rawestî û serî da serdestkirina azîneyên çewsandinê.

Herçiqasî encumana dadgehê nedixwest girtiyên şoreşger bi zimanê Kurdî bipeyivin ji û zehmetiyan danî pêşiya wan, disa ji girtiyên şoreşger di rûniştinên nuh de bi zimanê dayika xwe parastina xwe kirin û li ber xwe dan. Ji girtiyan **Selahattin Çelik** dora axiftinê girt û bi Kurdî axift. Di axiftina xwe de got, ku zehmetiyên ku sawciyê federal li pêşiya parastinê avadike û azîneyên dîn ên li dijî demokrasiyê bi naveroka xwe Gestapowarî ne û sixletên faşîzmê di xwe de hildigirin. Ji ber van gotinan sersawcî Belker li hemberê axiftina Selahattin Çelik rabû û bû sedem, ku rewşeke tevlîhev derkeve holê.

Weke nûçeyên gihane rojnameya me, di rûniştina berî niha û bi demekê de, hinde çeper derketibûn pêşiya axiftina bi zimanê Kurdî. Girtiyên şoreşger bi riya abukatên xwe pêwendî bi encumana dadgehê re danîn û bi encumanê re axiftin. Gotin, ku em naxwazin bi zimanê dewleteke ku dijminê me ye biaxifin. Bi vî awahî bi dest xwe ve anîn, ku du wergervanên bi zimanê Kurdî ji dizanin, di dadgehê de bixebitin û wergervaniyê bikin. Encumana dadgehê biryara xwe ya bingehîn wê di rojên pêşîn de daxweyan bike û daxweyaniyeke nivîsî amade bike.

Paşê, di rûniştineke pey re, rûniştineke nuh bi livbaziyeke abukatan destpêkir. Abukatan dûrişmeyeke nivîsî bi gotinên, "Ev qefesa ji camê bila bê rakirin!" daleqandin ser dîwarê qafesa ji camê. Rûneniştin cihê xwe û li ser piyan rawestiyan. Sersawcî Belker li dijî vê livbaziyê rabû û tevlî

Dûmahîk di rûpela 18'an de